

บทความศึกษาพระธรรมฟิลิปปี

ฉบับ 2016

ดร. โทมัส แอล คอนสแตเบิล

บทนำ

เมืองหลังทางประวัติศาสตร์

ชื่อของเมืองฟิลิปปีดั้งเดิมคือ “ครินิเดส” (ตามตัวอักษรหมายถึง น้ำพุ) มันตั้งอยู่ห่างจากชายฝั่งทะเลเออีเจียน ประมาณ 16 กิโลเมตรในจังหวัดของโรมแห่งมาซิโดเนีย ในปี 356 ก.ค.ศ. ฟิลิปที่สองซึ่งเป็นกษัตริย์แห่งมาซิโดเนียและบิดาของอเล็กซานเดอร์มหาราชได้ตั้งชื่อเมืองนั้นใหม่ตามชื่อของเขาเองและได้ขยายมัน ในปี 42 ก.ค.ศ. พวกผู้บัญชาการของโรมคือ ออกทาวีเยน แอนโทนี และเลพิคัสได้พิชิตบรูตัสและคาสซิอุส ในสงครามที่เกิดขึ้นทางตะวันตกของฟิลิปปี หลังจากสงครามนั้น ฟิลิปปีได้กลายมาเป็นอาณานิคมทาง

กองทัพ สงครามต่อมาในปี 42 และ 31 ก.ค.ศ. ได้ส่งผลต่อการที่ฟิลิปปีได้รับสถานะที่สูงขึ้น พลเมืองได้ชื่นชมรัฐบาลที่ปกครองตนเอง การไม่เสียภาษี และการปฏิบัติราวกับว่าพวกเขาได้อาศัยอยู่ในอิตาลี[1] นักตีความบางคนได้เห็นข้อบ่งชี้ถึงความภูมิใจที่ชาวฟิลิปปีได้มีในเมืองของพวกเขาใน [กิจการของอัครทูต 16:20-21](#) และ [ฟิลิปปี 1:27](#) และ [3:20](#) การอธิบายของลูกาถึงฟิลิปปีว่าเป็น “เมืองเอกในแคว้นมาซิโดเนีย” ([กจ. 16:12](#)) บางทีอ้างอิงถึงสถานะทางอาณานิคมของมัน เนื่องจากว่ามันเท่านั้นเป็นอาณานิคมของโรมในบริเวณนั้น แอมพิโพลิสเป็นเมืองหลวงของเขตนั้น และเธสะโลนิกาเป็นเมืองหลวงของจังหวัด

เดอะ เวีย เอกนาเทีย ซึ่งเป็นทางหลวงหลักที่ไปจากโรมไปยังตะวันออกก็ได้ผ่านฟิลิปปี และได้นำธุรกิจการค้าจำนวนมากและนักเดินทางหลายคนไปยังฟิลิปปี แม่น้ำแกนเจเทส (สมัยใหม่คือ แองเจทิส) ที่อยู่ใกล้ก็เป็นความได้เปรียบทางธรรมชาติอีกอย่างหนึ่งต่อเมืองนั้น เนื่องจากว่ามันได้จัดตั้งทางสัญจรโบราณอีกแห่งหนึ่ง (เปรียบเทียบ [กิจการของอัครทูต 16:13](#))

เรื่องราวของการก่อตั้งคริสตจักรในเมืองฟิลิปปีปรากฏในกิจการ 16 ฟิลิปปีเป็นเมืองแรกที่ซึ่งเปาโลได้เทศนา หลังจากที่ท่านได้ข้ามทะเลเจียนจากเมืองโตรอัสและได้เข้าไปยังสิ่งที่ตอนนี้เราเรียกว่ายุโรป ณ เวลานั้น ในปี ค.ศ. 50 เมืองนั้นมีผู้อาศัยชาวิวจำนวนน้อยและผู้กลับใจเชื่อพวกแรกคือลิเดียซึ่งเป็นนักธุรกิจหญิงชาวต่างชาติจากเมืองธิยาทราในจังหวัดหนึ่งของเอเชียน้อย และนายคุกชาวฟิลิปปี เป็นที่ชัดเจนว่าคริสตจักรได้พบปะในบ้านของลิเดียก่อน ([กจ. 16:15](#)) เพื่อนเดินทางของเปาโลในการเยี่ยมชมฟิลิปปีครั้งแรกของท่านได้รวมถึงติลาส ทิโมธีและลูกา บางทีลูกาได้คงอยู่ในฟิลิปปีเพื่อจะสถาปนาผู้กลับใจเชื่อใหม่ในขณะที่สมาชิกคนอื่นๆของทีมประกาศของเปาโลได้เดินทางไปยังเธสะโลนิกา ลูกาหยุดใช้คำว่า “เรา” จาก [กิจการของอัครทูต 17:1](#) ถึง 20:4 คริสเตียนชาวฟิลิปปีได้ส่งการสนับสนุนทางการเงินแก่เปาโลในเธสะโลนิกามากกว่าหนึ่งครั้ง ([ฟป. 4:15-16](#))

บางทีเปาโลได้เยี่ยมชมฟิลิปปีอีกครั้งระหว่างการเดินทางประกาศครั้งที่สามของท่านใน ค.ศ. 57 ท่านได้เดินทางจากเอเฟซัสถึงโครินธ์โดยทางบก และจากนั้นจากโครินธ์กลับไปยังมีเลทัสส่วนใหญ่โดยทางบก จากที่นั่นท่านได้ขึ้นเรือไปยังเยรูซาเล็ม เส้นทางบกที่ท่านได้ใช้ทั้งสองครั้งคงได้นำท่านผ่านฟิลิปปี

ไม่มีข้อสงสัยที่จริงจังเกี่ยวกับการเป็นผู้เขียนของเปาโลของจดหมายฝากนี้ได้เกิดขึ้นจนกระทั่งศตวรรษที่ 19 เปาโลได้อ้างถึงการได้เขียนจดหมายนี้ ([ฟป. 1:1](#)) และการอ้างอิงต่างๆต่อความคุ้นเคยต่างๆของท่าน เหตุการณ์ต่างๆในชีวิตของท่าน และแนวความคิดของท่านทั้งหมดก็ชี้ไปยังท่านในฐานะผู้เขียน

อักษรทูนี่ได้เป็นนักโทษเมื่อท่านได้เขียนจดหมายนี้ (ฟป. 1:7, 13, 16) การอ้างอิงต่างๆถึงหมู่ผู้คุม (1:3) และพวกข้าราชการของจักรพรรดิซีซาร์ (4:22) ได้นำนักตีความส่วนใหญ่ที่จะสรุปว่าเปาโลได้เขียนจากโรม (เปรียบเทียบ 1:19-24; 2:24)[2] แม้นักเขียนบางคนได้แก้ต่างถึงที่มาจากซีซาร์ियाสำหรับจดหมายฝากนี้ [3] คนจำนวนน้อยได้อ้างถึงเอเฟซัสว่าเป็นสถานที่ของที่มาอีกด้วย[4] บทนำของมาร์เซียน (ค.ศ. 170) อ้างอิงถึงเปาโลที่เขียนพระธรรมฟีลิปปีจากโรม เป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้เขียนระหว่างการถูกจำคุกที่โรมครั้งแรกของท่าน (ค.ศ. 60-62) ระหว่างเวลาที่ท่านได้เขียนพระธรรมเอเฟซัส โคลโลสี และจดหมายฝากจากเรือนจำฉบับอื่นๆอีกด้วย นักวิชาการหลายคนได้เชื่อว่าหลักฐานภายในของพระธรรมฟีลิปปีทำให้งานเขียนนี้อยู่ ณ ตอนปลายของระยะเวลานี้[5] คนอื่นๆได้โต้แย้งว่ามันเป็นจดหมายฉบับแรกของจดหมายฝากจากเรือนจำของเปาโล[6]

จุดประสงค์หลักที่เปาโลได้มีในความคิดในการเขียนจดหมายฝากนี้ดูเหมือนจะเป็นการอภิบาล คือ ที่จะหนุนใจและทำให้ชาวฟิลิปปีแน่ใจอีกครั้ง เอปาโพรดิทัสผู้ซึ่งพวกเขาได้ส่งไปพร้อมกับของขวัญสำหรับเปาโลและที่จะปรนนิบัติต่อความจำเป็นต่างๆของท่านในคุกก็ได้หายจากความเจ็บป่วยที่รุนแรงและกำลังจะกลับไปยังฟิลิปปี เปาโลได้เสริมสร้างเอปาโพรดิทัสในสายตาของผู้อ่านของท่าน (2:25-30) ซึ่งบ่งบอกว่าพวกเขาอาจไม่ได้เห็นคุณค่าของเขอย่างเพียงพอเนื่องด้วยเหตุผลบางอย่าง เหตุผลอื่นๆ สำหรับการส่งจดหมายนี้รวมถึง ที่จะอธิบายสถานการณ์ต่างๆในปัจจุบันของเปาโล (1:12-26) ที่จะประกาศถึงการเยี่ยมเยียนที่ได้คาดหวังไว้ของทิโมธี (2:19) ที่จะแสดงออกการขอบคุณสำหรับของขวัญของชาวฟิลิปปีแก่เปาโลในคุก (4:10-14) และที่จะหนุนใจวิญญาณแห่งความยินดี (3:1; 4:4) โรเบิร์ต ไลท์เนอร์ได้บ่งบอกว่าพระธรรมนี้ “อาจถูกเรียกว่าข้อความขอบคุณแก่ฆรรมิคนในฟิลิปปีสำหรับของขวัญต่างๆ ที่ให้อย่างใจกว้างของพวกเขา”[7]

“มันเป็นการสำแดงออกโดยทันทีของคริสเตียนด้วยความรักและการขอบคุณ ซึ่งเกิดจากการให้เมื่อเร็วๆ นี้ ซึ่งชาวฟิลิปปีได้ให้ด้วยความสำแดงความจงรักภักดีของพวกเขา”[8]

เปาโลต้องการที่จะอธิบายถึงความปรารถนาที่จะเยี่ยมเยียนผู้อ่านของท่านอีกด้วย (2:24) และจะจัดการกับปัญหาของผู้หญิงสองคนในคริสตจักรผู้ซึ่งจำเป็นที่จะต้องคืนดีกัน (4:2-3) นักอรรถาธิบายคนหนึ่งได้ระบุประเภทของจดหมายฝากนี้ว่าเป็นจดหมายของสหายและการกระตุ้นทางศีลธรรม[9]

จากจดหมายฝากทั้งหมดของเปาโล พระธรรมฟีลิปปีเป็นเชิงบวกและเป็นส่วนตัวอย่างสอดคล้องมากที่สุด [10] มันสะท้อนถึงวิญญาณที่ยินดี การอธิบายอันเป็นที่นิยมของพระธรรมฟีลิปปีก็เน้นถึงความสำคัญของการดำเนินอย่างยินดีโดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์ต่างๆ[11] เปาโลไม่ได้ว่ากล่าวคริสตจักรนี้อย่างรุนแรงหรือไม่ได้

อ้างอิงถึงปัญหาหลักๆในคริสตจักรนี้ คำเตือนต่างๆของท่านก็มาจากธรรมชาติที่ป้องกันไว้ก่อน การถูกรอครอบด้วยพระเยซูคริสต์ของท่านก็โดดเด่นเช่นกัน ใน 140 ข้อทั้งหมดนั้น มีการอ้างอิงถึงชื่อพระเยซู 51 ครั้ง มีการอ้างอิงมากมายถึงข่าวประเสริฐเช่นกัน (1:5, 7, 12, 27; 2:22; 4:3, 15) และถึงการสามัคคีธรรมที่เปาโลและชาวฟิลิปปีได้แบ่งปันในพันธกิจข่าวประเสริฐ (1:5, 7; 2:1; 3:10; 4:14, 16)

“... สิ่งที่น่าสังเกตมากที่สุด ในจดหมายนี้ก็คือจำนวนเล็กน้อยโดยทั่วไปของคำศัพท์ทางศาสนศาสตร์ที่พิเศษมากขึ้นของเปาโลและการเกิดขึ้นไม่บ่อยนักในการอธิบายคำว่า ‘เพื่อ’ ซึ่งเป็นการเปิดเผยเต็มที่ว่าเปาโลได้เกี่ยวข้องในการโต้แย้งอย่างรุนแรง”[\[12\]](#)

อย่างไรก็ตาม พระธรรมฟิลิปปีมีสิ่งที่เหมือนกันกับพระธรรมโรมมากกว่าจดหมายฝากเริ่มแรกเล่มอื่นๆของเปาโล[\[13\]](#)

โครงสร้าง

โครงสร้างของจดหมายฝากนี้ก็จะเป็นแบบแนวคิดดูวางไว้ในรูปสมมาตร โดยพื้นฐานอย่างที่สามารถเป็นที่เห็นได้ในโครงร่างข้างล่าง จุดศูนย์กลางของโครงร่างที่แนวคิดดูวางไว้ในรูปสมมาตรคือการอธิบายของเปาโลถึงความร่วมมือในข่าวประเสริฐและตัวอย่างของการเสียสละตนเองของพระเยซู

โครงร่าง

- I. การทักทาย 1:1-2
- II. บทนำ 1:3-26
 - ก. การขอบคุณ 1:3-8
 - ข. การอธิษฐาน 1:9-11
 - ค. การรายงานความคืบหน้า 1:12-26
 1. การถูกคุมขังในปัจจุบันของเปาโล 1:12-18
 2. การช่วยกู้ที่ได้คาดหวังไว้ของเปาโล 1:19-26
- III. ความร่วมมือในข่าวประเสริฐ 1:27- 4:9
 - ก. การดำเนินที่คู่ควร 1:27-30
 - ข. เอกภาพและความมั่นคง 2:1- 4:1

1. การดำเนินในเอกภาพ บทที่ 2
 2. การดำเนินในความมั่นคง 3:1-4:1
- ค. หน้าที่ต่างๆที่เจาะจง 4:2-9
1. การรื้อฟื้นเอกภาพ 4:2-3
 2. การรักษาความสงบ 4:4-9
- IV. บทส่งท้าย 4:10-20
- ก. ของขวัญเมื่อเร็วๆนี้ 4:10-14
- ข. ของขวัญต่างๆแต่ก่อน 4:15-20
- V. การหักท่ายและการให้พร 4:21-23

เนื้อหา

คริสเตียนชาวฟิลิปปีเป็นคนโปรดปรานพิเศษของอัครทูตเปาโล การตอบสนองของพวกเขาต่อข่าวประเสริฐและความก้าวหน้าต่อมาในความเชื่อของพวกเขาที่เป็นแบบอย่าง อย่างไรก็ตาม การเชื่อมโยงต่างๆ ระหว่างเปาโลและเมืองฟิลิปปีที่พันธสัญญาใหม่บันทึกทั้งในพระธรรมกิจการของอัครทูตและในจดหมายนี้ก็เปิดเผยข้อความที่ขัดแย้งอันน่าสนใจ ในพระธรรมสองเล่มนั้น มีเรื่องของคุกมากมายและเรื่องของการยินดีมากมาย เปาโลได้จบลงในคุกเมื่อท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐครั้งแรกในเมืองฟิลิปปี กระนั้นในคุกเปาโลและสิลาสได้ร้องสรรเสริญแด่พระเจ้า เมื่อเปาโลได้เขียนพระธรรมฟิลิปปี ท่านได้อยู่ในคุกอีกครั้งหนึ่ง แต่ครั้งนี้อยู่ในโรม อย่างไรก็ตาม อารมณ์เด่นที่ท่านได้นำเสนอในพระธรรมนี้ก็คือ “การยินดี”

ข้อความที่ขัดแย้งของชายคนหนึ่งที่อยู่ในคุก คือการยินดีก็อยู่ที่แก่นแท้ของสิ่งที่เป็นเรื่องของพระธรรมนี้ ท่าที่เช่นนั้นแสดงถึงมุมมองที่พิเศษแห่งชีวิต มันเป็นมุมมองแบบคริสเตียนที่พิเศษแห่งชีวิต มันแสดงถึง “จิตใจของพระคริสต์” ซึ่งเป็นกุญแจสู่จดหมายฝากนี้

หัวข้อของจดหมายฝากนี้คือการมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐ (ความคิดเห็นอีกอย่างคือมันเป็น “พระคริสต์ทรงเป็นทุกสิ่ง”^[14]) ทุกสิ่งในจดหมายนี้กล่าวถึงหัวข้อนั้นในบางแง่ โดยการมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐนั้นข้าพเจ้าหมายถึงว่า เปาโลและชาวฟิลิปปีได้แบ่งปันในงานของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ นี่คืองานซึ่งคริสเตียนทุกคนควรมีส่วนร่วมเช่นกัน เปาโล ชาวฟิลิปปีและเราทั้งหมดก็เป็นผู้ร่วมมือในงานแห่งข่าวประเสริฐ กุญแจสู่การทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพในฐานะผู้ร่วมมือในข่าวประเสริฐคือ “การมีจิตใจของพระคริสต์”

ดังนั้น ในภาพรวมของพระธรรมนี้ ข้าพเจ้าอยากที่จะเน้นท่าทีที่เป็นพื้นฐานนี้ซึ่งเปาโลได้กล่าวบ่อยครั้งมากในพระธรรมนี้

การเปิดเผยหลักในจดหมายฝากนี้คือการเปิดเผยถึงท่าที หรือมุมมองหรือจิตสำนึกของคริสเตียน จงสังเกตการอ้างอิงบางอย่างถึง “จิตใจ” หรือ “ท่าที” ในจดหมายฝากนี้ 1:7; 2:2, 3, 5; 3:15, 19; 4:2, 10 “จิตใจ” เป็นคำไขในจดหมายฝากนี้ และมันระบุถึงการเน้นของพระธรรมฟิลิปปี

เปาโลได้เปิดเผยสิ่งที่ “จิตใจของพระคริสต์” เป็น ในพระผู้ช่วยให้รอด เราพบการเปิดเผยนี้ใน 2:5-11, ซึ่งเป็นหนึ่งในตอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในพระคัมภีร์ หมวดพระกิตติคุณเปิดเผยถ้อยคำและการงานของพระเยซู แต่พระคัมภีร์ตอนนี้เปิดเผยจิตใจของพระองค์

แรกสุด จงสังเกตท่าทีทางจิตใจของพระผู้ช่วยให้รอดของเราใน 2:6 พระองค์ไม่ได้ถือว่าตำแหน่งที่มีสิทธิพิเศษของพระองค์เป็นบางสิ่งที่พระองค์ควรยึดไว้ พระองค์ไม่ได้เห็นคุณค่าของตำแหน่งของพระองค์เพื่อเห็นแก่ตำแหน่งนั้น พระองค์ได้สละมันและได้ถ่อมตัวลงมายังความลึกที่ไม่น่าเชื่อเพื่อจะยกบรรดาผู้ที่ต้องการการไถ่ออกจากความหายนะ

ท่าทีนี้ได้ส่งผลให้เกิดกิจกรรมบางอย่างซึ่งเราอ่านพบในข้อ 7 และ 8 พระเยซูคริสต์ได้สละสิ่งอยู่ในความสนใจดีที่สุดของพระองค์เองอย่างไม่เห็นแก่ตัวเพื่อเห็นแก่สิ่งที่ดีขึ้นของคนอื่นๆ พระองค์ได้ละความสูงแห่งสวรรค์เพื่อความต่ำของโลก พระองค์ผู้ทรงมีอธิปไตยได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ แทนที่จะมาเป็นผู้สูงที่สุดแห่งผู้รับใช้คือทูตสวรรค์ พระองค์ได้กลายมาเป็นผู้รับใช้ที่ต่ำต้อย คือมนุษย์ พระองค์สามารถที่จะดำเนินชีวิตแห่งความสะดวกในฐานะมนุษย์ได้ แต่พระองค์ได้จำนนต่อความอับอายและความตาย พระองค์อาจได้สิ้นพระชนม์ในการพลบโชนและเป็นส่วนตัวซึ่งล้อมรอบโดยบรรดาผู้ที่รักพระองค์ได้ ตรงกันข้าม พระองค์ได้สิ้นพระชนม์ในความเจ็บปวดและความอับอาย ในที่สาธารณะ ซึ่งล้อมรอบโดยบรรดาผู้ที่เกลียดพระองค์ พระองค์สามารถที่จะสิ้นพระชนม์อย่างมีการชื่นชมได้ แต่ตรงกันข้ามพระองค์ได้สิ้นพระชนม์อย่างมีความเกลียดชังและความเข้าใจผิด นี่เป็นจิตใจของพระคริสต์ คือ จิตใจที่ต่ำต้อย จิตใจที่รัก

กิจกรรมนี้ได้ส่งผลให้เกิดรางวัล ข้อ 9-11

ยิ่งกว่านั้นเปาโลได้เปิดเผยสิ่งที่จิตใจของธรรมิกชนที่อยู่ในพระคริสต์ควรเป็น เราเช่นกันควรมีท่าที บางอย่างที่แสดงออกด้วยตัวเองในกิจกรรมที่เจาะจงซึ่งพระเจ้าจะให้รางวัลอย่างแน่นอน

ท่าทีของเราควรเป็นที่ว่า “ความรักของเราทวียิ่งขึ้น” และที่ว่า เรา “บริสุทธิ์และไม่มีที่ติ” (1:9-10) ความรักของพระคริสต์จะต้องเป็นความรักของเรา ท่าทีของพระองค์จะต้องเป็นท่าทีของเรา โดยไม่คำนึงถึงตำแหน่งที่มีสิทธิพิเศษในปัจจุบันที่เราอาจครอบครอง เราต้องไม่ยึดมั่นไว้ในฐานะรางวัล

ตัวอย่างประกอบของท่าทีนี้คือวิลเลียม บอร์เดินทายาทของเคอะบอร์เดินมิลล์ฟอร์จูน วิลเลียมได้มาเป็นคริสเตียนในระยะเริ่มแรกของชีวิต หลังจากสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเฮลในปี ค.ศ. 1909 เขาได้ศึกษาต่อ และได้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันพระคริสตธรรมปรีนซ์ตันในปี ค.ศ. 1912 แม้ว่าเขาสามารถจะชื่นชมชีวิตแห่งความสะอาดและความพุ่มเพื่อไม่ต้องทำงานเพื่อการดำรงชีวิต เขาได้เลือกที่จะเทศน์ของเขาออกในฐานะมิชชันนารีแก่ชาวอียิปต์ เขาได้สละชีวิตของเขาหนึ่งปีต่อมาในปี ค.ศ. 1913 ในกรุงไคโรซึ่งเป็นเหยื่อของเชื้อหุ้มสมองอักเสบ ณ ตอนอายุ 25 ปี ชีวิตของเขาสั้นเหมือนกับชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ก็เป็นอย่างสั้นเอกของใครคนหนึ่งที่ได้รับเอาจิตใจของพระคริสต์และได้สละทุกสิ่งที่เขาได้มีเพื่อว่าคนอื่นๆ สามารถมีชีวิตได้^[15]

เปาโลได้มีท่าทีนี้ เราสามารถเห็นมันได้อย่างชัดเจนในข้อความที่ท่านได้กล่าวใน [โรม 9:1-3](#) ก่อนที่ได้เขียนคำเหล่านั้น เปาโลได้เขียนว่าไม่มีสิ่งใดสามารถแยกท่านจากความรักของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ได้ ([โรม 8:38-39](#)) กระนั้นท่านไม่ได้ถือว่าตำแหน่งอันมั่นคงนั้นเป็นบางสิ่งที่จะยึดไว้เพื่อเห็นแก่ผลประโยชน์ของท่านเอง ท่านได้เต็มใจที่จะสละสิ่งนั้นเพื่อสวัสดิภาพของคนยิว โมเสสได้แสดงความรู้สึกลึกที่คล้ายกันใน [อพยพ 32:32](#) ว่า “แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของพวกเขา มิฉะนั้น ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากหนังสือที่พระองค์ทรงจดไว้”

กิจกรรมอะไรที่ควรไหลออกจากท่าทีนี้?

ชีวิตของเราควร “ดำเนินสมกับข่าวประเสริฐ” (1:27) นี่เป็นหนึ่งในวิธีโปรดของเปาโลที่จะอธิบายถึงความรับผิดชอบทางความประพฤติ ของเราในฐานะคริสเตียน (เปรียบเทียบ [อฟ. 4:1](#); [กส. 1:10](#); [1 ธส. 2:12](#)) ความประพฤติที่เหมาะสมไม่ใช่แค่อุปนิสัยที่ถูกต้องทางศีลธรรม มันเป็นความประพฤติที่ข่าวประเสริฐผลักดัน

ความประพุดที่มุ่งไปที่การประกาศข่าวประเสริฐซึ่งทำให้ข่าวประเสริฐเป็นที่รู้จัก มันเป็นความประพุดที่ตอบสนองอย่างเหมาะสมต่อของประทานแห่งพระคุณของพระเจ้าที่มีต่อเรา

เราจะต้องปราศจากคำหยาบในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้าอีกด้วย (2:14-15) ยิ่งไปกว่านั้นอีก เราจะต้องปราศจากอันตรายในความสัมพันธ์ของเรากับผู้คน ไม่ใช่ทำร้าย แต่ทำดีต่อพวกเขา แบบอย่างแห่งการรับใช้ที่ถ่อมใจจนถึงจุดแห่งความตายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่เป็นต้นแบบของเรา เรารู้เกี่ยวกับการเสียสละ ตัวเราเอง การถ่อมตน การเชื่อฟังจนถึงความตาย แม้กระทั่งความตายแห่งกางเขนมากแค่ไหน?

รางวัลที่จะติดตามทำที่นี้และกิจกรรมนี้คืออะไร? มีสองอย่าง

มี *ชัยชนะในปัจจุบัน* เนื่องสถานการณ์ต่างๆ จดหมายฝากนี้เป็นการเปิดเผยถึงชัยชนะของเปาโลเหนือสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งอาจได้พิชิตหลายคน มิฉะนั้นริรันบุกเบิกได้ไปยังเขตแดนต่างๆ ได้นั่งอย่างจำกัดในคุก แทนที่จะกล่าวว่าทุกสิ่งนั้นได้ต่อต้านท่าน (เปรียบเทียบ [ปฐก. 42:36](#)) เปาโลได้ยืนยันว่าแผนการของพระเจ้าได้ก้าวหน้าไป (1:18) ในจดหมายฝากจากเรือนจำทั้งหมดนั้น เปาโลได้ถือว่าท่านเองไม่ใช่เป็นผู้ถูกคุมขังของเนโร แต่เป็นของพระเยซูคริสต์ ท่านได้เชื่อว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตั้งท่านไว้ที่ที่ท่านอยู่เพื่อจุดประสงค์ที่ดีที่สุด ใครก็ตามสามารถร้องเพลงออกมาเมื่อเขาหรือเธอหลบหนีจากคุกได้ แต่เปาโลได้ร้องเพลงในคุก

ประการที่สอง มี *รางวัลในอนาคต* เช่นกัน ตลอดจดหมายฝากนี้เปาโลได้มีบัลลังก์ของพระคริสต์ในความคิดของท่าน (1:6, 10-11, 20; 2:16; 3:8-9, 14; 4:5) พระเจ้าจะให้รางวัลแก่จิตใจของพระคริสต์ในธรรมิกชน อย่างไม่พระองค์ได้ให้รางวัลแก่จิตใจของพระคริสต์ในพระผู้ช่วยให้รอด เราควรพยายามที่จะได้รับรางวัลนั้นไม่ใช่เพื่อจะยกย่องตัวเราเองในสวรรค์ แต่เพื่อจะมีมงกุฎวางไว้ ณ พระบาทของพระเยซูด้วยการนมัสการในสวรรค์ (เปรียบเทียบ [วิว. 4:10](#))

จิตใจของพระคริสต์เป็นกุญแจสู่จดหมายฝากนี้ เปาโลได้เปิดเผยจิตใจนี้ในพระผู้ช่วยให้รอดและในธรรมิกชน ท่านได้กล่าวเกี่ยวกับจิตใจหรือทำที่นี้ว่าอย่างไร? ท่านได้กล่าวว่า “จงมีจิตใจเช่นนี้ในพวกท่าน” (2:5)

แหล่งสำหรับการคิดประเภทนี้คืออะไร? เราพบสิ่งที่ก่อให้เกิดจิตใจของพระคริสต์ในเราได้ที่ไหน? เราพบสิ่งนั้นในพระคริสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เราพบสิ่งนั้นเมื่อเราปรับชีวิตของเราด้วยการมีพระองค์อยู่ที่ศูนย์กลาง เปาโลได้กล่าวในท่านองนี้ “สำหรับข้าพเจ้า การมีชีวิตอยู่ที่เพื่อพระคริสต์” (1:21) สำหรับบางคน การมีชีวิตอยู่

ก็เพื่อเงิน สำหรับคนอื่น ๆ มันคือชื่อเสียง สำหรับบางคน มันคือครอบครัว สำหรับคนอื่น ๆ การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อมีความสุข ชีวิตคือสิ่งที่เราได้ตั้งไว้ ณ ศูนย์กลางแห่งการดำเนินชีวิต เปาโลได้ตั้งพระคริสต์ไว้ที่นั่น ดังนั้นท่านได้มองพระเจ้าอย่างที่พระคริสต์ได้มอง ท่านได้เห็นผู้คนอย่างที่พระคริสต์ได้เห็น ท่านได้มองจุดประสงค์ของท่านอย่างที่พระคริสต์ได้มอง ท่านได้สถาปนาลำดับความสำคัญอย่างที่พระคริสต์ได้ทำ ท่านได้ดำเนินการเรื่องราวประจำวันของท่านอย่างที่พระคริสต์ได้ทำ ชีวิตของท่านคือ *พระคริสต์*

พระเจ้าได้แสวงหาการสอนคนอิสราเอลถึงความสำคัญของการตั้งพระองค์ไว้ ณ ศูนย์กลางแห่งชีวิตของพวกเขา โดยการตั้ง “พลับพลา” ไว้ในศูนย์กลางของค่ายขณะที่พวกเขาได้เดินทางตลอดถิ่นทุรกันดาร พระองค์ได้ตั้ง “พระวิหาร” ไว้ ณ ศูนย์กลางของแผ่นดินแห่งพระสัญญาอีกด้วย

ความรับผิดชอบของเราต่อทำที่นี้คืออะไร? คือที่จะ “ประพฤติอย่างสมกับความรอด” ในการตอบสนองต่อการทำงานของพระเจ้าในเรา (2:12-13) เรา *ประพฤติ* สิ่งที่พระเจ้าทำการ ใน เรา เราทำสิ่งนี้อย่างไร? เราทำโดย “การลี้ภัยที่ผ่านพ้นมา” และ “การมุ่งไปสู่เป้าหมายของพระเจ้า” ที่มีไว้สำหรับเรา เปาโลได้ใช้คำกรีกคำเดียวกันที่จะอธิบายถึงการข่มเหงคริสเตียนของท่าน (3:6) และการมุ่งไปสู่เป้าหมายใหม่ของท่าน (3:14; *โคโธโค*) ท่านได้ติดตามเป้าหมายทั้งสองอย่างร้อนรน ท่านได้ส่งผ่านความหลงใหลและความศรัทธาแรงกล้าซึ่งครั้งหนึ่งท่านได้ใช้ในการทำลายคริสตจักรไปสู่การสร้างคริสตจักรขึ้น ความรับผิดชอบของเราคือการอุทิศตนอย่างเต็มที่และความพยายามที่ไม่ล้มเหลวสู่เป้าหมายของการสร้างคริสตจักรของพระเยซูคริสต์

กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่เราต้องทำตามพร้อมกับทำที่นี้คืออะไรบ้าง? โดยพื้นฐานแล้ว เราต้อง “ชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า”(3:1; 4:4) การชื่นชมยินดีไม่ใช่เป็นแค่สิทธิพิเศษ แต่เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์สำหรับคริสเตียนอีกด้วยที่จะทำสิ่งนี้เราต้องจัดจ่อการคิดของเราในสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำอยู่อย่างแท้จริง อย่างที่พระองค์ได้เปิดเผยสิ่งนี้ในพระวจนะของพระองค์ เราต้องอดทนต่อทุกคนแทนที่จะเป็นปรปักษ์ (4:5) เราต้องอุทิศตัวเราเองต่อการอธิษฐานไม่ใช่การกังวล (4:6) สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์พื้นฐานที่เราต้องทำตาม

โดยการประยุกต์ใช้นั้น การรับเอาจิตใจของพระคริสต์หมายถึงอะไร?

สำหรับคริสตจักร ขนาดของสิทธิอำนาจของคริสตจักรก็เป็นขนาดของการเป็นตามจิตใจของพระคริสต์ของคริสตจักร คริสตจักรซึ่งเป็นกายรวมกันของผู้เชื่อก็ขึ้นอยู่กับสิ่งที่แตกต่างกันหลายอย่างที่จะให้สิทธิอำนาจแก่คริสตจักรในทุกวันนี้ คือ อำนาจทางการเมือง ผู้นำที่มีความสามารถพิเศษ อิทธิพลทางสังคม อาคารและการ

นำเสนอที่น่าประทับใจ กระนั้นสิทธิอำนาจแท้จริงของคริสตจักรในทุกวันนี้เป็นสิ่งเดียวกันอย่างสิทธิอำนาจของพระเยซูคริสต์เป็นเมื่อพระองค์ได้ดำเนินในโลกนี้ คือ ได้มาจากท่าที่ที่ถ่อมใจแห่งการจำนนและการเชื่อฟังของพระองค์ต่อพระบิดาของพระองค์ แก่นแท้ของจิตใจของพระคริสต์คือความรัก จิตสำนึกของแก่นแท้นั้นคือความยินดี การแสดงออกของแก่นแท้นั้นคือการเสียสละ ถ้าความรัก ความยินดีและการรับใช้ที่เสียสละแสดงถึงคริสตจักร คริสตจักรก็จะมีสิทธิอำนาจในโลก

สำหรับคริสเตียนแต่ละบุคคล การประยุกต์ใช้ คือว่าเราควรยอมให้พระเยซูคริสต์ควบคุมเราอย่างเต็มที่ เราควรถือว่าตัวเองเป็นเชลย เป็นผู้ถูกคุมขังของพระองค์ (เปรียบเทียบ 1:1) โดยการเข้าไปสู่ความเป็นทาสต่อพระผู้ช่วยให้รอดเท่านั้นที่เราสามารถพบเสรีภาพแท้จริงได้ อุดมคติของพระองค์ต้องมาเป็นอุดมคติของเรา อำนาจของพระองค์ควรเป็นสิ่งที่เราพึ่งพาเพื่อจะบรรลุอุดมคตินั้น ยิ่งไปกว่านั้นอีก ความแน่นอนของชัยชนะสูงสุดของพระองค์และของเราในตอนนี้และในอนาคตควรเป็นแรงบันดาลใจสำหรับบทเพลงที่ไม่รู้จักจบของเรา ความยินดีในปัจจุบันแห่งชีวิตของเราควรมาจากความเป็นเพื่อนของเรากับพระองค์วันต่อวัน การแบ่งปันจิตใจของพระคริสต์จะสอนเราถึงวิธีที่จะรัก รับใช้และร้องเพลงเมื่อเราดำเนินชีวิตคริสเตียน[16]

อรรถาธิบาย

I. การทักทาย 1:1-2

เปาโลได้เริ่มต้นจดหมายฝากนี้ด้วยการระบุถึงตัวท่านเองและเพื่อนของท่านคือทิโมธี ด้วยการขอให้พระพรที่อุดมสมบูรณ์มากที่สุดของพระเจ้าอยู่เหนือผู้อ่านของท่าน

“จดหมายเกือบทั้งหมดจากสมัยกรีก-โรมันได้เริ่มต้นด้วยการทักทายสามอย่างคือ ผู้เขียน ถึงผู้รับ คำทักทาย บ่อยครั้งมากที่ประเด็นถัดไปในจดหมายนั้นจะเป็น คำอวยพร (บางครั้งเป็นคำอธิษฐาน) เพื่อสุขภาพหรือสวัสดิภาพของผู้รับ จดหมายต่างๆ ของเปาโลซึ่งโดยทั่วไปก็ทำตามรูปแบบที่มาตรฐานนี้ตามปกติแล้วก็รวมถึงการขอบคุณ และในบางฉบับอย่างเช่นที่นี่ท่านรวมถึงการรายงานการอธิษฐานอีกด้วย แต่ในความตรงข้ามกับจดหมายต่างๆ สมัยโบราณส่วนใหญ่ซึ่งมีแนวโน้มที่จะเป็น แบบแผนตายตัว เปาโลมักจะเสริมแต่งประเด็นที่เป็นรูปแบบเหล่านี้ และในการทำอย่างนั้นทุกสิ่งที่มีของ

เปาโลจะต้องก้อยู่ภายใต้อิทธิพลของข่าวประเสริฐ และด้วยเหตุนี้มันก็กลายมาเป็นแบบคริสเตียนอย่างแตกต่าง”[17]

1:1 “ทิโมธี” เป็นผู้ช่วยของเปาโลและในขณะที่เขาอาจได้รับใช้ในฐานะเลขานุการของท่านเมื่อเปาโลได้บอกให้เขียนจดหมายนี้ (เปรียบเทียบ 2 ธส. 3:17) เขาไม่ใช่ผู้เขียนร่วมของจดหมายนี้ (เปรียบเทียบ 1:3; 2:19-23) ชาวฟิลิปปีได้รู้จักทิโมธีตั้งแต่วเวลาที่เขาได้อยู่กับเปาโล เมื่อเปาโลได้ก่อตั้งคริสตจักรในเมืองฟิลิปปี (กจ. 16:1-12) และในโอกาสต่างๆ ภายหลัง (กจ. 19:22; 20:3-6) ตอนนี้ทิโมธีได้อยู่กับเปาโลในกรุงโรมระหว่างการถูกคุมตัวให้อยู่ในบ้านแทนขังคุกของเปาโลที่นั่น

การขาดการอ้างอิงถึงความเป็นอัครทูตของเปาโลสอดคล้องกับการเน้นโดยรวมของจดหมายฝากนี้ (เปรียบเทียบ 1 และ 2 ธส. และ ฟม.) ในจดหมายฝากจากเรือนจำฉบับอื่นๆ ของท่านเปาโลได้แนะนำตัวท่านเองในฐานะอัครทูต แต่ที่นี้ท่านได้เริ่มต้นด้วยการเรียกตัวท่านเองว่า “ผู้รับใช้” นี้เป็นจดหมายส่วนตัวแทนที่จะเป็นจดหมายที่ให้การแก้ไขซึ่งต้องการสิทธิอำนาจทางอัครทูตอยู่เบื้องหลังจดหมายนั้น เพื่อว่าผู้รับจะยอมรับและกระทำตามคำสั่งของจดหมายนั้น

ผู้เขียนได้แสดงถึงตัวท่านเองและทิโมธีในฐานะ “ผู้รับใช้” (คำกรีก *δουλος*) ของพระคริสต์” ซึ่ง เป็นชื่อเรียกอันเป็นที่ชอบของบรรดาผู้นำคริสเตียนเริ่มแรก (เปรียบเทียบ ยก. 1:1; 2 ปด. 1:1; ยก. 1:1; วว. 1:1) ชื่อเรียกนั้นได้เน้นถึงการอุทิศตนที่หนักแน่นของคริสเตียนต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาหรือของเธอ บรรดาผู้แปลฉบับเซปทัวจินต์ของพันธสัญญาเดิมได้ใช้ *คูลอส* (เอกพจน์) เพื่อจะอธิบายถึงโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะที่ได้อุทิศตน (สดด. 105:26; ยรม. 25:4; อมส. 3:7) ยอห์นก็เช่นเดียวกันเมื่อท่านได้อธิบายถึงโมเสส (วว. 15:3)

“อย่างไม่สงสัยนั้น เบื้องหลังสำหรับแนวคิดรวบยอดของการเป็นทาสหรือผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็พบได้ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม สำหรับคนยิวแนวคิดรวบยอดนี้ไม่ได้มีความหมายว่า งานที่น่าเบื่อ แต่หมายถึง เกียรติและสิทธิพิเศษ แนวคิดนี้ได้ถูกใช้กับอิสราเอลในระดับชาติเป็นบางครั้ง (อสย. 43:10) แต่ได้ถูกเชื่อมโยงกับบุคคลที่มีชื่อเสียงของพันธสัญญาเดิมเป็นพิเศษ. . .”[18]

อัครทูตเปาโลชอบการกล่าวถึงเพื่อนผู้เชื่อว่าเป็น “ธรรมิกชน” (เปรียบเทียบ [รม. 1:7](#); [1 คร. 1:2](#); [2 คร. 1:1](#); [อฟ. 1:1](#); [คส. 1:2](#); [1 ธส. 3:13](#); [2 ธส. 1:10](#); ฟม. 5, 7) ชื่อเรียกนี้สะท้อนถึงสถานะที่ได้ถูกถือว่าชอบธรรมในปัจจุบันของคริสเตียนต่อพระพักตร์พระเจ้า แม้ว่าไม่จำเป็นจะสะท้อนถึงสถานะที่ได้ถูกทำให้บริสุทธิ์ในปัจจุบันของเขาหรือของเธอต่อหน้าคนอื่น ๆ

“ครอบครัวมนุษย์ถูกแบ่งออกเป็นสองกลุ่มคือ ธรรมิกชนและไม่ใช่ธรรมิกชน”[\[19\]](#)

ไม่มีในจดหมายฝากฉบับอื่นๆ ของเปาโลที่ท่านได้กล่าวถึงผู้ปกครอง (“ผู้ดูแล” คำกรีก *เอพิสโคปอยส์*) และ “มัคนายก” (*ดีอาโคโนยส์*) ของคริสตจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการทักทายอย่างที่ท่านได้ทำที่นี่ บางทีพวกเขาได้รับการอ้างอิงถึงที่พิเศษเพราะว่า เปาโลรอดชีวิตมาได้มาหาเปาโลพร้อมกับเงินจากคริสตจักรเมืองฟิลิปปี (2:25) และหรือเนื่องจากความแตกร้างได้ปรากฏภายในคริสตจักรนี้ (4:2-3)[\[20\]](#) นี่เป็นสองตำแหน่งของคริสตจักรที่เปาโลได้อธิบายในที่อื่นๆ (1 ทธ. 3; ทต. 1)

“แม้ว่าชื่อเรียกเหล่านี้ได้ปรากฏเพียงที่นี่และในจดหมายฝากศิษยาภิบาลในการรวบรวมงานเขียนของเปาโลเท่านั้น บุคคลหนึ่งไม่ควรตีความสิ่งนี้เพื่อจะบ่งบอกว่าไม่ว่าคริสตจักรอื่นๆ ของเปาโลไม่มีพวกผู้นำเช่นนั้นหรือนี่เป็นการพัฒนาภายหลังในคริสตจักรต่างๆ ของท่าน”[\[21\]](#)

ตามปกติแล้ว เปาโลได้แต่งตั้งผู้ปกครองในคริสตจักรต่างๆ ที่ท่านได้ก่อตั้ง ([กจ. 14:23](#)) นี่เป็นตำแหน่งที่ได้เป็นผลมาจากชีวิตในธรรมศาลาของคนยิว[\[22\]](#) พวกผู้ปกครองซึ่งเปาโลได้แต่งตั้งบางที่เป็นคนยิวที่ได้กลับใจเชื่อ ผู้ซึ่งมีเบื้องหลังที่ดีในพันธสัญญาเดิม คำว่า ผู้ปกครอง บาทหลวง ผู้ดูแล บิชอปทั้งหมดก็อ้างอิงถึงตำแหน่งเดียวกัน (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 3:1-2](#); [ทต. 1:7](#); [1 ปต. 5:1-2](#))

“มัคนายก” เป็นผู้รับใช้ที่เป็นทางการของคริสตจักร ผู้ซึ่งทำหน้าที่ในฐานะผู้ช่วยของผู้ปกครอง นี่เป็นที่เดียวในพันธสัญญาใหม่ยกเว้น 1 ทิโมธี 3 ที่ซึ่งผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้อ้างอิงถึงผู้ปกครองและมัคนายกพร้อมกันในฐานะผู้นำของคริสตจักร จึงสังเกตว่าในเมืองฟิลิปปีนั้นผู้ปกครองและมัคนายกมีจำนวนมากในคริสตจักร ณ ระยะเวลาในการเติบโตของคริสตจักร บาง

ที่มีคริสตจักรเดียวในเมืองฟิลิปปี และผู้ปกครองและมัคทายกมีจำนวนมากในที่ประชุมแห่งเดียว[23]

การอ้างอิงถึงผู้ปกครองและมัคทายกก็ไม่ได้กำหนดว่าผู้ปกครองและมัคทายกจะต้องมีจำนวนมากในคริสตจักรสมัยใหม่ทุกๆ แห่ง อย่างไรก็ตาม การอ้างอิงนั้นบ่งบอกว่ามีผู้นำที่เป็นทางการจำนวนมากในคริสตจักรนี้ ในแง่นี้ คริสตจักรเมืองฟิลิปปีเป็นแบบอย่างของคริสตจักรอื่นๆ หลายคริสตจักรในสมัยนั้น (เปรียบเทียบ กจ. 14:23)

“ไม่มีหลักฐานที่ปรากฏสำหรับผู้นำเดี่ยวในฐานะ ‘หัวหน้า’ ของที่ประชุมท้องถิ่นในคริสตจักรต่างๆ ของเปาโล”[24]

1:2 “พระคุณ” และ “สันติสุข” เป็นถ้อยคำอันโปรดแห่งการอวยพรในจดหมายฝากทั้งหลายของท่าน ท่านได้ปรารภว่าพระเจ้าจะให้ของประทานเหล่านี้แก่ชาวฟิลิปปี *แม้กระทั่งมากกว่า* ที่พระองค์ได้ให้จนเดี๋ยวนี้ “พระคุณ” อ้างอิงถึง ความโปรดปราน ที่ไม่สมควรได้รับจากพระเจ้าและการให้ความสามารถจากพระเจ้า “สันติสุข” เป็นการสิ้นสุดของความเป็นศัตรูและความสงบภายในที่เป็นผลลัพธ์ของพระคุณของพระเจ้า *คาริส* (พระคุณ) เป็นการแปรผันในคำซึ่งตามปกติถูกใช้ในการทักทายของกรีก นั่นคือ *ไคริน* หมายถึง “การทักทาย” *ซาโลม* (สันติสุข) เป็นการทักทายตามธรรมเนียมของคนยิวซึ่งหมายถึง ขนาดเต็มทีของพระพรของพระเจ้า (เปรียบเทียบ กตว. 6:24-26)

“โดยพื้นฐานแล้ว ‘สันติสุข’ เป็นความสามัคคี การปรับเปลี่ยน ที่นี้สันติสุขหมายถึง การชื่นชมความสามัคคีกับพระเจ้า ความโปรดปรานที่ได้รับการคืนดีของพระองค์ได้ส่งผลให้เกิดการพักภายในและความสุขของคริสเตียนและของคริสตจักร”[25]

แหล่งของพระพรเหล่านี้คือ “พระเจ้าพระบิดา (ของเรา) และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลได้เชื่อว่าพระเยซูครอบครองสิทธิอำนาจทั้งสิ้นกับพระบิดา

“... คนหนึ่งเริ่มต้นที่จะโจมตีความเห็นแก่ตัวและความไม่เป็นเอกภาพอย่างไร? ด้วยการแสดงให้เห็นอย่างเป็นทางการในคริสตจักรนั้น ความเป็นผู้มีอาวุโสและการทรงเรียกอันสูงส่งไม่ได้ทำให้ผู้นำ

คริสเตียนคนหนึ่งเหนือกว่าอีกคนหนึ่ง (เปาโลและทิโมธีเป็นหนึ่งในเดียวกัน คือ พวกเขาเป็นทาสของพระเยซูคริสต์) และที่ว่า ‘ผู้ดูแลคริสตจักร’ ไม่ได้ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของพวกเขา นั่นก็ได้รับการเรียกให้รับใช้ (ที่จะเป็น *ไดอาโคโนส*) ประณินบิตต่อความจำเป็นต่างๆ ของสมาชิกของพวกเขา” [26]

ฮอว์โธร์นได้ชื่นชมมุมมองที่ว่า “และ” ระหว่าง “ผู้ปกครองดูแล” และ “มัคทายก” ควรถูกต้องความเชิงอธิบายเพิ่มเติมว่า “ผู้ปกครองดูแลผู้ซึ่งเป็นมัคทายก นั่นคือ ผู้รับใช้” เขาได้เห็นรูปแบบเดียวของเจ้าหน้าที่ของคริสตจักรที่ถูกกล่าวถึงนั่นคือ ผู้ปกครองดูแล นี่เป็นความคิดเห็นแบบเสียงส่วนน้อย

II. บทนำ 1:3-26

ก. การขอบคุณ 1:3-8

อัครทูตนี้ได้ดำเนินการต่อไปที่จะแสดงออกถึงความกตัญญูที่จริงใจต่อพระเจ้าสำหรับเพื่อนๆ ของท่านในเมืองฟิลิปปี ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อทำให้พวกเขาแน่ใจถึงการทำงานที่ต่อเนื่องของพระเจ้าสำหรับพวกเขาและความพึงพอใจของท่านกับความร่วมมือของพวกเขาในงานของข่าวประเสริฐ ในส่วนนี้ เปาโลได้แนะนำและสรุปหัวข้อหลักของพระธรรมฟิลิปปี นั่นคือ ความร่วมมือในข่าวประเสริฐ ท่านได้กล่าวอย่างชัดเจนในข้อ 5 และได้พัฒนาสิ่งนี้ในภายหลังในเนื้อหาของจดหมายฝากนี้ (1:27-4:9)

1:3 “การระลึกถึง” คริสเตียนในเมืองฟิลิปปีได้เป็นเหตุให้เปาโลที่จะให้การขอบคุณแก่พระเจ้าอยู่เสมอเมื่อท่านได้อิฐฐานเพื่อพวกเขา ณ เวลาแห่งการอิฐฐานที่ได้ตั้งไว้[27] จดหมายฝากทั้งหมดของเปาโลเริ่มต้นด้วยการชมเชยที่คล้ายกันยกเว้นพระธรรมกาลาเทีย การขอบคุณนี้ถือบอห์นเป็นพิเศษ

1:4 การถูกคุมขังของเปาโลได้จำกัดพันธกิจของท่านต่อคริสตจักรเมืองฟิลิปปี แต่ท่านยังคงได้อิฐฐานเพื่อพวกพี่น้องของท่านในเมืองฟิลิปปี คำอิฐฐานของท่านเต็มไปด้วยความยินดีเมื่อท่านได้วิงวอนพระเจ้าเพื่อธรรมิกชนที่นั่น ความยินดีเป็นลักษณะเด่นที่ปรากฏซ้ำในพระธรรมฟิลิปปีที่ซึ่งกลุ่มถ้อยคำ “ความยินดี” ปรากฏ 16 ครั้ง คำกรีกที่แปลว่า “การอิฐฐาน” (ดีซิส) อ้างอิงถึงการขอร้อง หลายปีของการขาดหายไปจาก คริสเตียนเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เปาโล

ที่จะทำให้พวกเขาแตกห่างจากรายการการอธิษฐานของท่าน “ทุก” ครั้งที่เปาโลได้อธิษฐานเพื่อพวกเขา (“เพื่อท่านทุกคน”) ท่านได้ทำอย่างนั้นด้วยการขอบพระคุณ

“สำหรับเปาโล ที่จะระลึกถึงการอธิษฐาน”[28]

“มีการกล่าวซ้ำโดยเจตนาถึงคำว่า ‘ทุกคน’ ในจดหมายฝากนี้เมื่อคริสตจักรในเมืองฟิลิปปีถูกอ้างอิง คุบทที่ 1 ข้อ 2, 7, 8, 25 บทที่ 2 ข้อ 17 บทที่ 4 ข้อ 21 มันเป็นไปได้ที่จะไม่เชื่อมโยงการปรากฏซ้ำของคำนี้กับการกระตุ้นที่หนักแน่นและหลายครั้งถึงเอกภาพซึ่งจดหมายฝากนี้มี (1:27; 2:1-4; 4:2, 3, 5, 7, 9)” [29]

1:5

เหตุผลที่เปาโลยินดีอยู่เสมอขณะที่ท่านได้อธิษฐานเพื่อชาวฟิลิปปีก็คือ “การมีส่วนร่วม” ของพวกเขา (NASB) หรือ ความร่วมมือ (NIV ตามตัวอักษรคือ สามัคคีธรรม คำกรีก *คอยโนเนีย*) “ในข่าวประเสริฐ”

“ไม่ต้องใช้เวลาในการอ่านจดหมายต่างๆ ของเปาโลอย่างมากเพื่อจะตระหนักว่าข่าวประเสริฐเป็นความชอบเดียวของชีวิตของท่าน คือความชอบที่เป็นกาวซึ่งยึดจดหมายนี้ไว้ด้วยกัน โดย ‘ข่าวประเสริฐ’ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระธรรมฟิลิปปีนั้น เปาโลไม่ใช่แค่กล่าวอ้างถึงเนื้อหาของการสอนหรือการประกาศเป็นหลัก เหนือสิ่งอื่นใด ข่าวประเสริฐเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ทั้งความเป็นบุคคลของพระองค์และการทำงานของพระองค์”[30]

การสามัคคีธรรมที่ถูกกล่าวถึงอย่างที่ใช้คำนี้ในพันธสัญญาใหม่บ่งชี้ หมายถึงการแบ่งปันกันโดยทำกิจกรรมร่วมกันและเกิดผลประโยชน์ร่วมกันในความผูกพันที่ใกล้ชิด[31] “ความร่วมมือในข่าวประเสริฐ” รวมถึงความร่วมมือกับพระเจ้าและกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ที่ข่าวประเสริฐทำให้เป็นไปได้ มันยังรวมถึง “ความร่วมมือ” ในงานของการทำให้ข่าวประเสริฐไปยังผู้คน เมื่อเร็วๆ นี้ชาวฟิลิปปีได้ส่งของขวัญให้เปาโล (4:10-14) และได้ทำมากกว่าหนึ่งครั้งมาแล้ว (4:16; 2 คร. 11:9) แม้กระทั่งในเมืองฟิลิปปี ท่านได้รับความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่จาก ลิเดีย (กจ. 16:15) และนายคุกชาวฟิลิปปี (กจ. 16:33-34) อย่างไรก็ตาม การใช้ *คอยโนเนีย* ของเปาโลที่นี้บ่งบอกถึงความหมายที่กว้างกว่าการช่วยเหลือทางกายภาพ บางทีมันรวมถึง

ทุกสิ่งที่เปาโลและผู้อ่านของท่านได้แบ่งปันในฐานะคริสเตียนที่ได้อุทิศตนอย่างผู้ซึ่งได้แสวงหาที่จะเผยแพร่งานข่าวประเสริฐ[32]

“จดหมายเปาโลถึงชาวฟิลิปปีสามารถถูกจัดอันดับว่าเป็นแหล่งสำคัญที่สุดอันดับสองสำหรับการศึกษาลัทธิต่างๆ ตามพระคัมภีร์เกี่ยวกับการอารักขาทางการเงิน 2 โครินธ์ 8 และ 9 เท่านั้นที่จัดเตรียมการอภิปรายที่ครอบคลุมมากขึ้นของหัวข้อนี้”[33]

“ทุกวันนี้เราอาจเก็บบทเรียนเอาไปคิดได้ว่าเครื่องหมายของความรักที่ปฏิญาณตนของเราสำหรับข่าวประเสริฐคือ ขนาดของการเสียสละที่เราเตรียมพร้อมจะทำการช่วยเหลือในความคับหน้าของข่าวประเสริฐ เรายินดีที่เราได้มาสู่การรู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เรากำลังทำอะไรที่ทำให้พระองค์เป็นที่รู้จักแก่คนอื่น ๆ ?”[34]

1:6

“การดี” ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงคืออะไร? ถ้าท่านมีแค่ความใจกว้างของผู้อ่านดั้งเดิมของท่าน ท่านอาจได้หมายถึงว่านั่นเป็นการดี อย่างไรก็ตาม อย่างที่ข้าพเจ้าได้แนะนำนั้น ดูเหมือนท่านจะมีแนวคิดรวบยอดที่กว้างกว่ามากในความคิด นั่นคือ สิ่งที่การงานของข่าวประเสริฐก่อให้เกิด คือ ความรอด ใครเป็น “ผู้” ที่ได้ “เริ่มต้น” การดีแห่งความรอดนี้? พระเจ้าเท่านั้นเปาโลได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะทำให้สิ่งที่พระองค์ได้เริ่มต้นในชาวฟิลิปปีที่รักของท่านสำเร็จ (“สมบูรณ์”)

ในพันธสัญญาใหม่ พระเจ้าได้เปิดเผยว่าความรอดเป็นขบวนการ มันรวมถึงการทำให้ชอบธรรม เมื่อคนบาปวางใจให้พระเยซูคริสต์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขาหรือของเธอ มันยังรวมถึงการชำระเป็นลำดับซึ่งเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เวลาของการทำให้ชอบธรรมจนกระทั่งการตายหรือการถูกรับขึ้นไปของคริสเตียน และถึงที่สุดของการรับได้ศักดิ์ศรี เมื่อคนบาปได้รับการไถ่สุดท้ายแล้วเห็นพระเยซูคริสต์และประสบกับการเปลี่ยนแปลงไปสู่ฉายาของพระองค์ อย่างที่พระเจ้าได้ทำให้ชาวฟิลิปปีชอบธรรมนั้น เปาโลมั่นใจว่า พระองค์จะดำเนินการชำระให้บริสุทธิ์ต่อไปและสุดท้ายแล้วก็ทำให้พวกเขาได้รับศักดิ์ศรี พระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้เราชอบธรรม ส่วนเรามีส่วนในขบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์และสามารถมีผลต่อมันได้โดยการเชื่อฟังหรือการไม่เชื่อฟังของเรา โดยไม่คำนึงถึงความเป็นฝ่ายเนื้อหนังหรือความเป็นฝ่ายวิญญาณของเรา พระองค์จะทำให้เราได้รับศักดิ์ศรี (1 คร. 15:50-57)

ด้านนี้ของการชำระให้บริสุทธิ์ที่เปาโลกล่าวถึงเมื่อพิจารณาข้อที่ 5 คือความร่วมมือของชาวฟิลิปปีกับท่านในงานของการเผยแผ่ข่าวประเสริฐ ท่านได้มั่นใจว่าพระเจ้าจะดำเนินงานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระองค์ในพวกเขาต่อไป เพื่อว่าพวกเขาจะกลายมาเป็นผู้ร่วมมือที่มีประสิทธิภาพมากขึ้นกับท่านในงานที่ใหญ่

ข้อนี้ไม่ได้สอนว่าพระเจ้าจะรักษาคริสเตียนทุกคนให้ پاکเพียงในความเชื่อและการดีอย่างสัตย์ซื่อจนกระทั่งพวกเขาตายไป ผู้เชื่อสามารถและก็ต้องดำเนิน ขัดขวางและจำกัดงานแห่งการชำระให้บริสุทธิ์ของพระเจ้าในพวกเขา (อฟ. 4:30; 1 ทธ. 5:19) การ پاکเพียงในความเชื่อและการดีไม่ใช่เป็นอัตโนมัติสำหรับคริสเตียน บรรดาผู้เขียนพันธสัญญาใหม่ได้กระตุ้นเราอย่างต่อเนื่องที่จะ پاکเพียงซึ่งตระหนักว่าคริสเตียนบางคนจะไม่ پاکเพียง (ทต. 2:11-13; ฮบ. 2:1; 4:1; 6:1-8; และข้ออื่นๆ) แม้กระทั่งผู้ร่วมงานบางคนของเปาโลก็ไม่ได้ پاکเพียงอย่างสัตย์ซื่อ (1 ทธ. 1:18-20; 2 ทธ. 2:17-18; 4:10) แม้ว่าคริสเตียนบางคนจะไม่ پاکเพียงในความเชื่อและการดี พระเจ้าจะ پاکเพียงในการนำพวกเขาไปสู่ความมีศักดิ์ศรี (นั่นคือ จะทำให้พวกเขาได้รับศักดิ์ศรี)[35] ดังนั้นพระเจ้าคือผู้ซึ่ง پاکเพียงในงานของความรอดไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นมนุษย์เลย

การอ้างอิงของเปาโลถึง “วันแห่งพระเยซูคริสต์” ในฐานะจุดสูงสุดของงานแห่งความรอดของพระเจ้าในผู้เชื่อซึ่งไปยังวันที่พระองค์จะเสด็จกลับมาเพื่อคนของพระองค์ นั่นคือ การรับขึ้นไป มีการอ้างอิงถึงวันนี้อย่างน้อย 18 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ (รม. 13:12; 1 คร. 1:8; 3:13; 5:5; 15:51; 2 คร. 1:14; ฟป. 1:6, 10; 2:16; 3:11, 20-21; 1 ทธ. 4:17; 5:2, 4; 2 ทธ. 1:10; 2 ทธ. 1:12, 18; 4:8)

“ถ้อยคำนี้ก็คล้ายกับ ‘วันขององค์พระผู้เป็นเจ้า’ (1 ทธ. 5:2) และ ‘วันแห่งพระยาเวห์’ ในพันธสัญญาเดิม (อมส. 5:18-20) อย่างไรก็ตาม ในความตรงข้ามกับการเน้นของพันธสัญญาเดิมที่การพิพากษานั้น ‘วันแห่งพระเยซูคริสต์’ ถูกอ้างอิงในทุกกรณีด้วยการอ้างอิงถึงคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ มันจะเป็นเวลาที่พระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อคริสตจักรของพระองค์ ความรอดก็สมบูรณ์ที่สุดในที่สุด และงานต่างๆ ของผู้เชื่อก็ถูกตรวจสอบและผู้เชื่อได้รับรางวัล”[36]

นี่เป็นหนึ่งในข้อที่หนุนใจมากที่สุดสำหรับคริสเตียน การไปสู่สวรรค์ของเราอย่างปลอดภัยไม่ได้ขึ้นอยู่กับเรา หรือขึ้นอยู่กับความสามารถของเราที่จะยึดมั่นและพากเพียรอย่างสัจซื่อจนถึงบั้นปลายแห่งชีวิตของเรา พระเจ้าคอยดูว่าเราไปยังสวรรค์อย่างปลอดภัยโดยไม่คำนึงความล้มเหลวและความบกพร่องของเรา ความรอดเป็นงานของพระเจ้าไม่ใช่งานของมนุษย์ (ยนา. 2:9) อย่างแน่นอนที่พระองค์ได้ช่วยกู้เราจากการลงโทษของบาปแล้วนั้น (รม. 5:1) วันหนึ่งพระองค์จะช่วยกู้เราจากการมีอยู่ของบาป (เปรียบเทียบ รม. 8:31-39)

“นี่คือความมั่นใจอย่างแท้จริง ความรอดของเราไม่สามารถถูกริบได้อย่างที่พระบิดาไม่สามารถละเมิดถ้อยคำที่ปฏิญาณของพระองค์เพื่อจะยกย่องพระบุตรของพระองค์ ดังนั้น จึงไม่แปลกใจที่เปาโลใช้ภาษาของมนุษย์ผู้ซึ่งไม่มีความสงสัย คือ *ข้าพเจ้าแน่ใจ*”[37]

ข้อ 3-6 สรุปจดหมายฝากนี้ ข้อเหล่านี้แนะนำหัวข้อหลักซึ่งก็คือความร่วมมือของชาวฟิลิปปีในข่าวประเสริฐ

“ส่วนที่เหลือทั้งหมดของจดหมายนี้กล่าวถึงการพัฒนาของพวกเขาเป็นหลักในฐานะ *คอยโนนอย* [หุ้นส่วน] เพื่อว่าพวกเขาจะได้รับพรด้วยความร่วมมือที่เกิดผลอย่างชั่วคราวและการได้รับรางวัลอย่างนิรันดร์ในข่าวประเสริฐ”[38]

1:7

ข้อ 7 และ 8 แสดงถึงพื้นฐานของความมั่นใจของเปาโลที่ท่านเพิ่งได้แสดงออก (ข้อ 6) สองข้อนี้พัฒนาหัวข้อความร่วมมือในข่าวประเสริฐ

เปาโลรู้สึกอย่างไรเกี่ยวกับชาวฟิลิปปี? ท่านได้รู้สึกยินดี (ข้อ 4; เปรียบเทียบ 1:9-11, 25, 27-28; 2:2, 12-18; 3:16-17; 4:17) เหตุผลที่ท่านกล่าวว่ามัน “ถูกต้อง” สำหรับท่านที่จะรู้สึกในแง่ นั้น (นี้) ก็คือความร่วมมือของพวกเขาในข่าวประเสริฐที่พวกเขาได้แบ่งปัน (“ผู้รับเอาพระคุณ”) กับท่าน การใช้เชิงเปรียบเทียบของ “ใจ” (คำกรีก *คารดีอา*) อ้างอิงถึงบุคลิกภาพทั้งหมด คือ สติปัญญา อารมณ์และความตั้งใจไม่ใช่แค่ความรู้สึก[39] ชาวฟิลิปปีได้อยู่ในคำอธิษฐานของเปาโล (ข้อ 3-4) และในความคิดของท่าน (ไม่ใช่ในเส้นประสาทของท่าน) นี่เป็นหลักฐานว่าพวกเขาได้อยู่ในใจของท่าน นี่เป็นการใช้ครั้งแรกของคำใจในพระธรรมฟิลิปปี

(คำกรีก *โฟรนีโอ*) แปลว่า “รู้สึก” คำนี้หมายถึงที่จะถือความตั้งใจที่แสดงออกตัวมันเองในการกระทำที่เหมาะสม เปาโลได้พัฒนาแนวคิดรวบยอดนี้ในภายหลัง (เปรียบเทียบ 2:1-5; 3:15, 19; 4:2, 10) “ความคิด” อย่างเดียวกันก็จำเป็นถ้าผู้ร่วมมือจะก้าวหน้าไปสู่ความคิดพร้อม (ข้อ 6)

“เหมือนกับเปาโลนั้น ศิษยาภิบาลที่ถือคนของเขาไว้ในใจของเขาจะพบว่าพวกเขาถือเขาไว้ในใจของพวกเขา”^[40]

แม้ว่าระยะทางหลายกิโลเมตรได้แยกผู้เขียนและผู้อ่านดั้งเดิม เปาโลได้ถือว่าการสัมพันธ์ของพวกเขาที่สนิทสนม เนื่องจากว่าพวกเขาได้แบ่งปันความรอดและการทรงเรียกของพวกเขาที่จะเผยแผ่ข่าวประเสริฐ พวกเขาไม่เพียงแต่ได้ถูกผูกพันด้วยกันในข่าวประเสริฐเท่านั้น (ข้อ 5) แต่อย่างเจาะจงมากขึ้นนั้น พวกเขาเป็นหนึ่งใน “การถูกคุมขังและการปกป้องและการยืนยันข่าวประเสริฐ” อีกด้วย ชาวฟิลิปปีไม่เพียงแต่ได้อยู่ในคุกกับเปาโลในวิญญูณ แต่พวกเขาได้เต็มใจที่จะเข้าร่วมและปรนนิบัติต่อท่านในคุกผ่านทางเอปาโฟรดิทส์อีกด้วย

การปกป้องและการยืนยันข่าวประเสริฐเป็นด้านทางลบและทางบวกของการประกาศข่าวประเสริฐตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เปาโลอาจได้หมายถึงมากกว่านั้น เนื่องจากว่าคำเหล่านี้มีการแสดงถึงความหมายโดยนัยทางกฎหมาย “การปกป้อง” (คำกรีก *อะโพโลจีอา*) ในที่อื่นๆ บางครั้งอ้างอิงถึงการปกป้องทางกฎหมาย (ตัวอย่าง กจ. 22:1; 25:16; 2 ทธ. 4:16) ยิ่งไปกว่านั้นอีก “การยืนยัน” (คำกรีก *เบไบ โอซิส*) หมายถึงที่จะรับรองความมั่นคง (ตัวอย่าง ฮบ. 6:16) เปาโลอาจมีการไต่สวนที่กำลังเกิดขึ้นในความคิดของท่าน โอกาสนั้นจะเป็นอีกโอกาสหนึ่งที่จะป่าวประกาศข่าวประเสริฐ มันเป็นงานใหญ่นั้นที่ได้รวมเปาโลและชาวฟิลิปปีให้เป็นหนึ่งในความผูกพันที่ใกล้ชิดเช่นนั้นแห่งการสามัคคีธรรม

“ผู้มีส่วนร่วม... กับข้าพเจ้า” (NASB) และ “ท่านทั้งหลายแบ่งปัน... กับข้าพเจ้า” (NIV) เป็นการแปลของคำกรีก (*ซุกคอย โนนัส*) ที่หมายถึง “เพื่อนหุ้นส่วน” เปาโลและชาวฟิลิปปีได้รับพระคุณแห่งความสามารถซึ่งพระเจ้าทรงจัดเตรียมให้สำหรับบรรดาผู้ยืนยันและปกป้องข่าวประเสริฐ (เปรียบเทียบ 1:29-30; 3:1; 4:4) ที่นี่เปาโล

ได้แนะนำแนวคิดของการทนทุกข์ในงานของการป่าประกาศข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้พัฒนาในภายหลัง

“ในขณะที่การทนทุกข์ไม่ใช่ลักษณะเด่นในพระธรรมฟิลิปปี สิ่งนี้จัดตั้งบริบททางประวัติศาสตร์หลัก ในเมืองฟิลิปปี และดังนั้นก็แฝงอยู่ในจดหมายนี้อย่างมาก. . .

“ประการที่สอง การต่อต้านและการทนทุกข์บางที่อยู่ข้างหลัง ลักษณะเด่นหลักถัดไป ซึ่งแทบจะไม่ใช่สิ่งที่สังเกตในจดหมายนี้ เปาโลได้กล่าวซ้ำการเน้นอนาคตอันแน่นอนของผู้เชื่อด้วยชัยชนะในยุคสุดท้าย”^[41]

1:8 พระเจ้าเท่านั้นที่รู้ว่าเปาโลได้ “โหยหา” พี่น้องชายหญิงของท่านในเมืองฟิลิปปีอย่างเต็มที่เพียงไร ดังนั้นอัครทูตเปาโลได้ร้องทูลต่อพระองค์ในฐานะ “พยาน” ถึงการประกาศของท่านเกี่ยวกับ “ความรักใคร่” ความรู้สึกต่างๆ ของเปาโลคล้ายกับความรู้สึกเหล่านั้นของพระเยซูคริสต์เจ้าของท่านผู้ซึ่งได้ก่อให้เกิดความรู้สึกเหล่านั้นในอัครทูตนี้

“. . . เปาโลได้ใช้คำสาบานที่จริงจังนี้ เพราะว่าท่านได้ตระหนักว่าภายในคริสตจักรที่ท่านได้ก่อตั้งและได้เอาใจใส่อย่างลึกซึ้งนั้น มีบรรดาผู้ที่ไม่แน่ใจถึงสิทธิ์ของท่านที่จะนำพวกเขาหรือไม่แน่ใจถึงความเป็นจริงของความรักของท่านที่มีต่อพวกเขา อะไรที่ท่านจะสามารถทำได้เพื่อโน้มน้าวพวกเขามากไปกว่าการสาบานต่อพระพักตร์พระเจ้าว่าพวกเขาทุกคน (*แพนทัส ซูมัส*) มีที่อันยิ่งใหญ่ที่เดียวกันในความรักใคร่ของท่านได้อีก? ไม่มี ในสมัยของท่านและวัฒนธรรมของท่านนั้น คำสาบานที่จริงจังเป็นจุดจบของการโต้เถียงทุกอย่าง (เปรียบเทียบ ฮบ. 6:16)”^[42]

ถ้อยคำเหล่านี้แห่งการขอบคุณ จัดเตรียมความเข้าใจต่อเหตุที่ก่อให้เกิดขึ้นท่ามกลางผู้เชื่อและระหว่างผู้เชื่อและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ข่าวประเสริฐและความรอดเป็นองค์ประกอบรวมกันอันยิ่งใหญ่

ข. การอธิษฐาน 1:9-11

เปาโลได้เขียนแล้วว่าท่านได้อธิษฐานเพื่อชาวฟิลิปปี (ข้อ 3-4) ตอนนี้ท่านได้อธิบายสิ่งที่ท่านได้อธิษฐาน ดังนั้นผู้อ่านของท่านจะรู้อย่างเจาะจงถึงสิ่งที่อัครทูตนี้ได้ขอให้พระเจ้าทำเพื่อพวกเขา ในการตอบสนองต่อการทำงานของพระเจ้าในพวกเขา (ข้อ 6) มันหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ว่าพวกเขาจะเติบโตในคุณความดีที่ถูกระบุไว้ที่นี่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรักที่ฉลาดและหยิ่งรู้ จึงสังเกตถึงความสมดุลระหว่างอำนาจสิทธิ์ขาดของพระเจ้าและความรับผิดชอบของมนุษย์ในตอนนี้

1:9 โดยการอธิษฐานนั้น เปาโลได้ยอมรับความสำคัญของการขอให้พระเจ้าที่จะทำกิจ (เปรียบเทียบ [ยก. 4:2](#)) เราไม่อาจสามารถอธิบายได้อย่างเต็มที่ว่าทำไมพระเจ้าได้ตั้งให้การอธิษฐานเป็นสื่อกลางที่ซึ่งพระองค์ทรงทำกิจในโลก หรือการที่การอธิษฐานทำกิจ อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ก็ชัดเจนอย่างไม่มีผิดว่าการอธิษฐานก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่เป็นจริง[43] ดังนั้นเราควรใช้ประโยชน์จากสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่นี้อย่างที่เปาโลได้ใช้

การอ่อนน้อมของเปาโลมีสามอย่าง ท่านได้อธิษฐานว่าผู้อ่านของท่านจะจริงใจปราศจากคำหิ จนกระทั่งวันแห่งพระคริสต์ (ข้อ 10ข) เพื่อให้พวกเขาเป็นอย่างนั้น ท่านได้อธิษฐานว่าพวกเขาจะรับรองสิ่งต่างๆ ที่ยอดเยี่ยม (ข้อ 10ก) ที่จะทำอย่างนั้น ท่านได้อธิษฐานว่าความรักของพวกเขาจะทวียิ่งขึ้น (ข้อ 9) ความรักที่เสียสละตนเอง (คำกรีก *อากาเป*) ควรเป็นแรงจูงใจที่อยู่เบื้องหลังความร่วมมือ (คำกรีก *คอยโนเนีย*) ในข่าวประเสริฐ เปาโลได้แสดงให้เห็นความสำคัญของสิ่งนี้อย่างรวบรัดด้วยตัวอย่างของพวกนักเทศน์ที่ได้แสดงถึงแรงจูงใจที่ไม่เหมาะสมและเหมาะสม (1:15-18)

ชาวฟิลิปปีได้รับหลักฐานของการครอบครอง “ความรักแบบ*อากาเป*” พระเจ้าท่านนั้นสามารถก่อให้เกิดได้ (1 คร. 13:1-3; กท. 5:22) ในการรับมือของพวกเขาที่อัครทูตนี้ เปาโลได้ขอต่อพระเจ้าว่า “ความรัก” นั้นจะเพิ่มพูน (“ทวี”) ยิ่งๆ ขึ้น (“มากขึ้นและมากขึ้น”) ท่านไม่ได้จำกัดเป้าต่างๆ ของความรักนั้นในข้อนี้ บางทีเป้าเหล่านั้นได้รวมถึงพระเจ้า เปาโล ผู้เชื่อคนอื่นๆ และทุกคน

อย่างไรก็ตาม ท่านได้พรรณนาว่าความรักขึ้นอยู่กับ “ความรู้แท้ [เต็มที่ จริง] (คำกรีก *เอพิโนเช*) และ “ความหยิ่งรู้ทั้งสิ้น” มันควรเกิดจากการประเมินทางปัญญาของความเป็นจริง มัน

ควรขึ้นอยู่กับความไวฝ่ายวิญญาณต่อความจริงอย่างที่พระเจ้าได้เปิดเผยในพระวจนะของพระองค์และไม่ใช่แค่ความมีอารมณ์อ่อนไหว

“เราเติบโตในสัดส่วนอย่างที่เรา...เติบโตในฐานะคริสเตียนคือเติบโตในความเข้าใจถึงความจริงของบุคคลหนึ่งในความกว้างและในความลึก ความไม่รู้เป็นสาเหตุหลักของการเติบโตที่แคระแกร็น”^[44]

การเปิดเผยของพระเจ้าและพระวิญญาณของพระเจ้าต้องนำพาความรักของพวกเขา การรักประเภทนี้ก็ชัดเจนเมื่อคริสเตียนเห็นคุณค่าสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงรักอย่างสูงส่งและหันจากสถานการณ์และอิทธิพลต่างๆ ที่พระเจ้าทรงเกลียด ในบริบทนี้ การหยั่งรู้นี้ประยุกต์ใช้เป็นหลักกับสิ่งที่ทำให้ข่าวประเสริฐรอดหน้าไปอย่างดีที่สุด (เปรียบเทียบ ข้อ 12-26)

“วิธีที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดจะส่งอิทธิพลต่ออีกบุคคลหนึ่งคือการอธิษฐานเพื่อเขา และถ้าถ้อยคำแห่งการว่ากล่าว หรือการแก้ไขจะต้องถูกกล่าวก็ขอให้มีการอธิษฐานเกี่ยวกับถ้อยคำนั้น และจากนั้นก็กล่าวออกไปด้วยความรัก”^[45]

1:10

การครอบครองความรักที่มากมายแบบนี้ จะช่วยให้ชาวฟิลิปปีให้การรับรองแก่ “สิ่งต่างๆ” เกี่ยวกับคุณค่าและความสำคัญที่ใหญ่ที่สุด (“ที่ประเสริฐ”) ตรงกันข้าม พวกเขาจะไม่รับรองสิ่งต่างๆ แห่งความสำคัญน้อยกว่า การเลือกต่างๆ ส่วนใหญ่ที่ผู้เชื่อฝ่ายวิญญาณเผชิญไม่ใช่สิ่งต่างๆ ที่ดีและชั่วทางศีลธรรม แต่ระหว่างสิ่งต่างๆ แห่งคุณค่าที่น้อยกว่าหรือมากกว่า สิ่งต่างๆ ที่เราเลือก *เนื่องจากว่าเรารักสิ่งเหล่านั้น* สะท้อนว่าความรักของเรานั้นหยั่งรู้แท้จริงเพียงไร

เป้าหมายสูงสุดที่ถูกกล่าวถึงก็ปรากฏในส่วนที่สองของข้อนี้ เราจำเป็นต้องรักในความสอดคล้องกับการเปิดเผยของพระเจ้า และกับการนำพาของพระวิญญาณของพระองค์ (ข้อ 9) เพื่อที่เราจะเลือกสิ่งที่ดีที่สุดเหนือสิ่งที่ดี (ข้อ 10ก) สิ่งนี้จะส่งผลให้เกิดชีวิตที่ปราศจากข้อบกพร่องของเรา (“บริสุทธิ์”) และปราศจากการตำหนิ (“ไร้ตำหนิ”) เมื่อเรายืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าเพื่อจะให้การรายงานเกี่ยวกับการเป็นผู้รักษาแห่งชีวิตของเรา ณ บัลลังก์ของพระคริสต์ (ข้อ 10ข; [2 คร. 5:10](#); เปรียบเทียบ [1 ยน. 3:3](#))

“อับพรอสโคปอส เกี่ยวข้องกับการ ‘ไร้ตำหนิ’ ในแง่ของ ‘การไม่ทำผิด’ หรือการเป็นเหตุให้ใครคนหนึ่งสะดุด” [46]

“มีผู้คนที่ไม่มีผิดพลาดด้วยตัวของพวกเขาเอง แต่เป็นผู้ที่แข็งกระด้าง เกียวกวด และเคร่งครัดจนในที่สุดแล้วพวกเขาผลักดันให้ผู้คนไปจากคริสต์ศาสนา มีผู้คนที่ดี แต่พวกเขาชอบวิจารณ์คนอื่นๆ จนพวกเขาขับไล่ผู้คนจากความดี คริสเตียนด้วยตัวของเขาเองนั้นบริสุทธิ์ แต่ความรักและความสุภาพของเขาเป็นสิ่งที่เขาดึงดูดคนอื่นๆ ผู้แนวทางของคริสเตียนและไม่ขับไล่พวกเขาจากสิ่งนั้น”[47]

1:11 ข้อนี้ขยายความครั้งสุดท้ายของข้อ 10 วิธีเดียวที่เราสามารถจะยื่นต่อพระพักตร์พระเจ้าอย่าง “บริสุทธิ์และไร้ตำหนิ” ได้ก็คือถ้าเรายอมให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ควบคุมเรา ถ้าเราทำอย่างนั้น พระองค์จะเติมเต็มเราด้วย “ผล” ที่เป็นผลผลิตของ “ความชอบธรรม” ของพระองค์ (กท. 5:22-23) ความชอบธรรมนี้และผลของมันมายังเรา “ทางพระเยซูคริสต์” ไม่ใช่ผลลัพธ์ของการกระทำดีของเราเอง ดังนั้น “พระเกียรติและการยกย่องทั้งสิ้น” สำหรับความชอบธรรมของเรา ผลของเราและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสภาพที่ไร้ความบกพร่องและไร้ตำหนิของเรา ณ บัลลังก์ของพระคริสต์ก็ไปยัง “พระเจ้า” พระองค์ทรงเป็นแหล่งสูงสุดของทั้งหมด (เปรียบเทียบ อฟ. 1:6, 12, 14)

“จุดการเติบโตสำหรับคริสเตียนอย่างที่เปาโลยังรู้คือ *ความรัก* ซึ่งเป็นเมล็ดที่ทานาคาดหวังการเติบโตที่แข็งแรงขณะที่มันมีมากขึ้นและมากขึ้น หน่อต่างๆ ที่คุณขึ้นมาก็ได้รับและยึดไว้โดยเสาหลักสองเสา คือ *ความรู้และวิจรรณญาณทุกด้าน* และเริ่มต้นที่จะออกใบและดอกภายใต้การควบคุมของสองสิ่งนั้น คือ *แรกสุด* วิธีชีวิตที่แตกต่างของคริสเตียนขณะที่เรา *รับรองสิ่งที่ยอดเยี่ยม* และจากนั้นก็เป็นดอกที่สวยงามแห่งความบริสุทธิ์ในทั้งตัวตนภายใน (*บริสุทธิ์*) และอุปนิสัยภายนอก (*ไร้ตำหนิ*) สุดท้าย ก็มีผลที่สมบูรณ์ คือ *ความชอบธรรมที่เพียงพอแม้กระทั่งสำหรับวันที่ยิ่งใหญ่เองนั้น*” [48]

ช่างเป็นคำอธิษฐานที่ยอดเยี่ยมจริงๆ! ในสมัยของเรา เมื่อเรามีแนวโน้มที่จะอธิษฐานเพื่อความจำเป็นต่างๆ ทางกายภาพเป็นหลัก เราต้องทำตามแบบอย่างของเปาโลในการใส่ความจำเป็นต่างๆ ฝ่ายวิญญาณของคนอื่นๆ อยู่ในระดับสูงในรายการการอธิษฐานของเรา คริสเตียนยังคงต้องการการช่วยเหลือที่เหนือธรรมชาติของพระเจ้า ที่

จะเห็นคุณค่าสิ่งต่างๆ แห่งความสำคัญที่ใหญ่ที่สุด อย่างสูงส่ง อย่างที่ได้ถูกเปิดเผยไว้ในพระคัมภีร์ เวลานั้นเอง เราจะทำการเลือกต่างๆ ที่เตรียมเราที่จะให้การเสนอรายงานที่ดีแห่งตัวของเราเอง ณ บัลลังก์ของพระคริสต์

“เปาโลใช้ความคิดสามอย่างใน [ฟิลิปปี 1:1-11](#) ที่อธิบายการสามัคคีธรรมของคริสเตียนแท้ คือ ข้าพเจ้ามีท่านในความคิดของข้าพเจ้า ([ฟป. 1:3-6](#)) ข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ([ฟป. 1:7-8](#)) ข้าพเจ้ามีท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า ([ฟป. 1:9-11](#))”[49]

ค. การรายงานความคืบหน้า 1:12-26

เปาโลได้ดำเนินจากข้อคิดเห็นที่เป็นบทนำของท่านเพื่ออธิบายสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นส่วนตัวของท่าน เพราะวาทะเหล่านี้เป็นที่สนใจของผู้อ่านของท่าน และเป็นประโยชน์สำหรับพวกเขาที่จะเข้าใจในการเชื่อมโยงกับสิ่งเหล่านั้น อัครทูตนี้ได้เปิดเผยมุมมองฝ่ายวิญญาณที่เป็นต้นแบบสำหรับผู้เชื่อทุกคนและทุกสมัย “บทนำที่เป็นชีวประวัติ” นี้[50] อธิบายถึงหลักการต่างๆ สำหรับความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพที่เปาโลได้แนะนำในข้อ 3-11 ได้ทำการเพื่อความคืบหน้าของข่าวประเสริฐในสถานการณ์ต่างๆ ที่เป็นส่วนตัวของท่านอย่างไร

ท่านได้เริ่มต้นด้วยการเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากการถูกคุมขังของท่านในอดีต (ข้อ 12-18) และจากนั้นได้อธิบายถึงสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นในปัจจุบัน (ข้อ 19-26)

“ทั้งๆ ที่มีการมุ่งร้ายของพวกศัตรูของท่านภายนอกคริสตจักรและแผนการที่ชั่วร้ายของพวกผู้กล่าวร้ายของท่านที่อยู่ภายในคริสตจักร อัครทูตนี้ได้รับการหนุนใจอย่างใหญ่หลวง โดยความเป็นจริงหนึ่งที่สำคัญกว่าสิ่งอื่น คือ พระคริสต์กำลังถูกป่าวประกาศ”[51]

1. การถูกคุมขังในปัจจุบันของเปาโล 1:12-18

1:12 ข้อนี้เป็นประโยชน์หัวข้อสำหรับข้อทั้งหมดจนถึงข้อ 26 เมื่อใดก็ตามเปาโลได้เขียนว่า “ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านรู้ว่า” ท่านได้แนะนำบางสิ่งที่สำคัญ (เปรียบเทียบ [2 คร. 13:6](#); [2 ทธ. 3:1](#))

ผู้อ่านของท่านสามารถสรุปได้อย่างเข้าใจอย่างมากว่าการถูกคุมขังของเปาโลได้นำการสร้างคริสตจักรของพระคริสต์ไปสู่การหยุดชะงัก หรืออย่างน้อยได้ทำให้ความคืบหน้าช้าลง อย่างไร

ก็ตาม อัครทูตนี้ได้ประกาศว่าสิ่งนี้ไม่ได้เกิดขึ้น ในทางตรงกันข้าม การถูกคุมขังของท่านได้ส่งผลต่อความก้าวหน้าแห่งแผนการของพระเจ้า ในการเชื่อมโยงกับความคืบหน้าของข่าวประเสริฐนั้น ที่จริงแล้วการถูกคุมขังของเปาโลเป็นสิ่งที่ดี เป็นสถานการณ์ในทางบวกอย่างแท้จริง

“พระเจ้าองค์เดียวกันที่ได้ใช้ไม้เท้าของโมเสส หม้อของกิโอน และ สลึงของดาวิดก็ได้ใช้โซ่ของเปาโล”[\[52\]](#)

1:13

ประเด็นของข้อนี้คือว่า เนื่องด้วยการถูกคุมขังของเปาโลในกรุงโรม หลายคนได้ยื่นข่าวประเสริฐหาไม่แล้วพวกเขาจะไม่ได้ยิน วลี “การถูกคุมขังของข้าพเจ้าใน *[เนื่องจาก]* พระคริสต์” (NASB) หรือ “ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่เพื่อเห็นแก่พระคริสต์” (NIV) ในตัวบทกรีกเน้นถึงความเป็นจริงที่สำคัญ ความสัมพันธ์ของเปาโลกับพระคริสต์ซึ่งไม่ใช่แค่การรับใช้ของท่านที่มีต่อพระคริสต์ได้เป็นสิ่งที่ “มาเป็นที่รู้จัก” ผู้คนได้ตระหนักถึงความสัมพันธ์ส่วนตัวของเปาโลกับพระผู้ช่วยให้รอดเพราะว่าท่านได้แบ่งปันคำพยานของท่านกับพวกเขา

คนสองกลุ่มได้รับคำพยานของอัครทูตนี้ คือ “หมู่ผู้คุมประจำกองบัญชาการทั้งหมด” และคนอื่นๆ ทุกคน (“ทุกคน”) “หมู่ผู้คุมประจำกองบัญชาการ” บางที่อ้างอิงถึงพวกทหารที่ได้เป็นสมาชิกของกรมทหารที่ถูกมอบหมายให้ปกป้องเจ้าหน้าที่ระดับสูงในรัฐบาลโรมัน แม้ว่า *หมู่ผู้คุมประจำกองบัญชาการ* เป็นสถานที่อีกด้วย[\[53\]](#) ทหารเหล่านี้มีความรับผิดชอบที่จะปกป้องพวกนักโทษที่ได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์อย่างเช่น เปาโล มันเป็นเรื่องที่จำเป็นหนึ่งในผู้ปกป้องเหล่านี้ พวกเขาจะได้ประจำการกับเปาโลในบ้านเช่าของท่านที่ซึ่งท่านได้อยู่ภายใต้การจับกุม 24 ชั่วโมงต่อวัน (เปรียบเทียบ [กจ. 28:30-31](#)) เปาโลได้มีโอกาสเป็นพยานแก่ทหารชั้นสูงเหล่านี้หลายคนและท่านได้ถือว่าเป็นพระพรที่ยิ่งใหญ่

“ดั้งเดิมแล้วมีทหารที่ถูกเลือกสรรเหล่านี้จำนวน 10,000 คนที่ได้ชุมนุมพลในกรุงโรม โดยทิเบเรียส พวกเขาได้ค่าจ้างสองเท่าและมีสิทธิพิเศษหลายอย่าง มีอำนาจจนพวกจักรพรรดิจำต้องประจบความชอบของพวกเขา เปาโลได้ติดต่อกับทหารเหล่านี้คนแล้วคนเล่า”[\[54\]](#)

“ทหารผู้ซึ่งได้ควบคุมท่านในวันนี้อาจได้อยู่ในการคุ้มกันของเนโรเมื่อวานนี้ สหายของเขาผู้ซึ่งได้ปลดเปลื้องการปกป้องนักโทษอาจได้เป็นหนึ่งในผู้ประหารออกทาทาเวีย [ภรรยาของเนโร] และอาจได้นำศีรษะของเธอไปยังป้อมปาเอีย [ภรรยาลับของเนโร] สองสามสัปดาห์ก่อน”[55]

กลุ่ม “คนอื่นๆ ทุกคน” รวมถึง สมาชิกที่ยังไม่ได้รับความรอดแห่งชุมชนชาวยิว (กจ. 28:17-29) คนต่างชาติบางคน (เช่น ฟิเลโมน 10) และเพื่อนคริสเตียนของเปาโล เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโล ยังคงสื่อสารกับหลายคนแม้ว่าท่านเป็นนักโทษ

1:14 เหตุผลประการที่สองซึ่งเปาโลรู้สึกได้รับการหนุนใจ แม้ว่าท่านอยู่ในคุกคือสิ่งนี้ แบบอย่างแห่งการเป็นพยานที่มั่นคงของท่าน ได้คลี่คลายให้คริสเตียนชาวโรมันพูดจาเปิดเผยมากขึ้นในการแบ่งปันข่าวประเสริฐ แทนที่จะรับเอาลักษณะที่ต่ำกว่าเพราะว่าผู้นำของพวกเขาได้ถูกล่ามโซ่ นั่น ผู้เชื่อท้องถิ่นส่วนใหญ่ได้รับการคลายใจโดยความกล้าหาญของเปาโล พวกเขาได้ยืนหยัดอย่างกล้าหาญเพื่อพระคริสต์และได้วางใจพระองค์อย่างที่ว่าพวกเขาไม่เคยทำมาก่อนด้วย “ความกล้าหาญมากขึ้นที่จะกล่าว[พระวจนะ]โดยปราศจากความกลัว”

“มันเป็นสิ่งที่สังเกตได้ว่าท่านถือว่างานของ ‘การกล่าวพระวจนะ’ เป็นงานไม่ใช่ของผู้สื่อสารที่ได้รับการแต่งตั้งเท่านั้น แต่เป็นของคริสเตียนทุกคน”[56]

วอลดวอร์ได้นำเหตุผลตามพระคัมภีร์สี่ประการมารวมกลุ่มกันว่าทำไมคริสเตียนทุกคนทุกข? คือ (1) เพราะว่าพวกเขาไม่ได้จัดการกับบาปในชีวิตของพวกเขา (1 คร. 31-32); (2) เพราะว่าพระเจ้าต้องการให้พวกเขาได้รับประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ (รม. 5:3-5); (3) เพราะว่าพระเจ้าต้องการขัดขวางบาปในชีวิตของพวกเขา (2 คร. 12:7-9); หรือ (4) เพื่อเพิ่มพูนคำพยานแบบคริสเตียนที่มีประสิทธิภาพของพวกเขา (ฟป. 1:12-14)[57]

1:15 จากคริสเตียนชาวโรมันท้องถิ่นเหล่านี้ผู้ซึ่งตอนนี้กำลังเป็นพยานและป่าวประกาศอย่างกล้าหาญมากขึ้น มีคนสองประเภทที่ถูกแยกแยะโดยแรงจูงใจของพวกเขา บางคนได้หวังที่จะทำให้ชื่อเสียงของพวกเขาก้าวหน้าโดยกิจกรรมต่างๆ ของพวกเขา (“ประกาศ...ด้วยความอิจฉาและการวิวาท”) พวกเขาได้อิจฉาความโดดเด่นของเปาโลและได้วิวาทกับเพื่อนผู้เชื่อของพวกเขา

เขาค้วยเหตุผลต่างๆ ที่เห็นแก่ตัว[58] มุมมองนี้ดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าที่ว่าพวกเขาเป็น “ผู้ทำตามลัทธินิว” ที่เปาโลได้กล่าวถึงภายหลังใน 3:1-16[59] คนอื่นๆ มีความปรารถนาอันจริงใจที่จะประกาศแก่คนหลงหาย (“ด้วยเจตนาดี”) และตอบสนองต่อความจำเป็นต่างๆ ที่การถูกคุมขังของเปาโลได้สร้างขึ้น

“ความอิจฉากล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าไม่คิดอะไรมากกับท่าน’ และความหยิ่งกล่าวว่า ‘ท่านคิดอะไรเกี่ยวกับข้าพเจ้า?’”[60]

1:16 “ความรัก” สำหรับทั้งพระเจ้าและเปาโลได้จูงใจสมาชิกของกลุ่มนี้ ยิ่งไปกว่านั้นอีก พวกเขาเชื่อว่าการถูกคุมขังในปัจจุบันของเปาโลเป็นสถานการณ์ที่พระเจ้าได้แต่งตั้งไว้ “เพื่อการปกป้องข่าวประเสริฐ” เป็นที่ชัดเจนว่าพวกเขาได้ยอมรับสิ่งนี้โดยความเชื่อ แม้ว่าพวกเขาอาจไม่ได้เข้าใจอย่างแท้จริงถึงการถูกคุมขังของเปาโลเข้าได้กับแผนการของพระเจ้าสำหรับการสร้างคริสตจักรของพระองค์อย่างไร โครงสร้างแนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรอันโดดเด่นในข้อ 15-17 เน้นถึงคริสเตียนเหล่านี้ผู้ได้แสดงออกถึงแรงจูงใจที่เหมาะสมของพวกเขา

1:17 การไปถึงโรมของเปาโลอาจก่อให้เกิดความลำบากบางอย่างแก่ผู้ฉวยโอกาสที่แสวงหาเพื่อตนเองในคริสตจักรโรม ความสนใจคงได้เปลี่ยนจากพวกเขาไปยังท่าน อย่างไรก็ตาม ด้วยการถูกคุมขังของท่านนั้น ผู้กล่าวร้ายของเปาโลได้โอกาสที่จะจู่โจมใจของผู้คนโดยกระฉับกระเฉงและพูดจาเปิดเผยมากขึ้น เป็นที่ชัดเจนว่า พวกเขาบางคนคิดว่าความโดดเด่นของพวกเขาจะทำให้เปาโล “เป็นทุกข์” ในทำนองเดียวกันที่ความโดดเด่นของท่านได้ทำให้พวกเขาเป็นทุกข์ แต่เปาโลเห็นแก่ตัวน้อยกว่าพวกเขาอย่างมาก

อีกมุมมองหนึ่งคือว่า นักเทศน์ที่เป็นปรบักษ์เหล่านี้ได้หวังจะผลักดันให้เจ้าหน้าที่ของโรมต่อต้านเปาโลและก่อกำให้เกิดความทุกข์แก่เปาโลในการถูกคุมขังของท่าน กระนั้น มันดูแปลกที่นักเทศน์ของพระคริสต์คนใดก็ตาม ผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้ที่จริงใจของพระเจ้าจะผลักดันให้เจ้าหน้าที่ต่อต้านเปาโล

1:18 ส่วนของภาษา *ทิ การ์* ที่แปลว่า “จะเป็นอะไรเล่า?” ใน NASB หมายถึง “มันสำคัญอะไร?” (NIV) ในขณะที่แรงจูงใจก็สำคัญ มันสำคัญกว่าที่ว่า ข่าวประเสริฐ (“พระคริสต์”) ถูก

“ประกาศ” “ในทุกๆ ทาง” เปาโลได้เชื่อมั่นว่ามั่นคงกว่าสำหรับผู้คนที่มีความตั้งใจที่ไม่บริสุทธิ์ที่จะประกาศพระคริสต์ (“ไม่ว่าจะประกาศด้วยการเสแสร้งหรือด้วยความจริงใจ”) แทนที่จะไม่ประกาศพระองค์เลย

“ดังนั้นอำนาจของข่าวประเสริฐไม่ได้ขึ้นอยู่กับคุณลักษณะของผู้ป่าวประกาศ”^[61]

อนึ่ง การตัดสินใจของเปาโลที่นี่เป็นตัวอย่างของการแสวงหาสิ่งที่ดีที่สุดไม่ใช่แค่สิ่งดี (เปรียบเทียบ ข้อ 9-10) ท่านยินดีและจะยินดีต่อไปว่าการถูกคุมขังของท่านได้ส่งผลให้เกิดการป่าวประกาศข่าวดีแห่งความรอดที่ขยายมากขึ้น “พระคริสต์ถูกประกาศ...ไปในทุกที่... เรื่องนี้แหละที่ทำให้ข้าพเจ้ายินดี” มูเล่ ได้แนะนำว่า *การโรมัน* ซึ่งบรรดาผู้แปลฉบับ NASB ได้แปลว่า “ข้าพเจ้าจะยินดี” ควรจะแปลว่า “ข้าพเจ้าควรยินดี” จะดีกว่า เนื่องจากว่า “ควร” แสดงถึงการคาดหวัง ส่วน “จะ” แสดงถึงความตั้งใจ^[62]

“... เมื่อท่านมีใจเดียว ท่านมองดูสถานการณ์ต่างๆ ของท่านเป็น โอกาสต่างๆ ที่พระเจ้าได้ประทานไว้สำหรับความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐ และท่านยินดีต่อ *สิ่งที่พระเจ้าจะทำ* แทนที่จะบ่นเกี่ยวกับ *สิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ทำ*”^[63]

“บ่อยครั้งอันตรายที่นับไม่ถ้วนถูกทำให้เกิดการวิจารณ์ที่รุนแรง ที่หาเรื่อง [คือ การหาความผิดหรือการตั้งข้อคัดค้านที่ไม่สำคัญ] ของพวกคนหนุ่มที่จริงจัง ผู้ซึ่งบ่อยครั้งจะต้องเรียนรู้อย่างมาก และทำผิดด้วยความเชื่อซำของพวกเรา โดยการขาดการหยั่งรู้ และการเข้าใจของพวกเราเกี่ยวกับวิถีทางของพระเจ้า ผู้ซึ่ง ไม่ว่าอย่างไรก็ตามก็ได้ประกาศพระคริสต์และนำวิญญูณ”^[64]

ข้อ 12-18 นำเสนอเปาโลในฐานะต้นแบบทางบวกสำหรับผู้เชื่อทุกคน แทนที่จะเห็นคุณค่าการปลอมโยนชื่อเสียง และเสรีภาพเหนือทุกสิ่งของท่านเอง ท่านได้เอาความก้าวหน้าของแผนการของพระเจ้ามาก่อน ท่านได้หยั่งรู้สิ่งที่ดีที่สุด (ข้อ 10) ท่านสามารถรักษาไว้ซึ่งทำที่ที่ยินดีอย่างแท้จริงได้แม้กระทั่งในสถานการณ์ต่างๆ ที่ไม่เป็นที่น่าพอใจ เพราะว่าท่านได้รับความยินดีของท่านจากการเห็นพระเจ้าได้รับเกียรติแทนที่จะเห็นตัวท่านเองได้รับการยกย่อง อุปนิสัยของท่านในคุณนั้นบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิ (เปรียบเทียบ ข้อ 10)

2. การช่วยกู้ที่ได้คาดหวังไว้ของเปาโล 1:19-26

ณ จุดนี้ การคิดของเปาโลได้เปลี่ยนจากสิ่งที่ได้เกิดขึ้นเนื่องจากการถูกคุมขังของท่านไปสู่สิ่งที่ท่านได้คาดหวังจะเกิดขึ้นในอนาคต ท่านได้อ้างอิงถึงสิ่งนี้เพื่อว่าผู้อ่านของท่านจะสนับสนุนท่านในคำอธิษฐานของพวกเขา และรู้สึกได้รับการหนุนใจที่จะรับเอามุมมองของท่านไว้ในสถานการณ์ในชีวิตของพวกเขาเอง

1:19 สิ่งที่มาก่อน “สิ่งนี้” บางทีคือสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับเปาโลซึ่งท่านเพิ่งได้อ้างอิงถึงในข้อ 12-18 คือ การถูกคุมขังของท่านและความก้าวหน้าของข่าวประเสริฐ

“การช่วยกู้” อะไรที่ท่านมีในความคิด การช่วยกู้ทางกายภาพจากการถูกคุมขังหรือการช่วยกู้ทางฝ่ายวิญญาณบางอย่าง? ภายหลังในจดหมายฝากนี้ เปาโลได้กล่าวว่าท่านได้คาดหวังการปลดปล่อยจากคุก (1:25; 2:24) อย่างไรก็ตาม หลายข้อที่ตามหลังของนี้ (ข้อ 19) ชี้ไปยังการคิดของท่านเกี่ยวกับ *ความสำเร็จแห่งความรอด* ที่ท่านได้อ้างอิงถึงก่อนหน้านั้น (ข้อ 6) ก่อนหน้านั้นท่านได้กล่าวถึงความสำเร็จแห่งความรอดของชาวฟิลิปปี ที่นี้ท่านได้กล่าวถึงบั้นปลายของตนเอง (เปรียบเทียบ [โยบ 13:16, 18](#)) คำกรีกที่แปลว่า “การช่วยกู้” คือ *โซเทรีย* ซึ่งเป็น การแปลที่เป็นมาตรฐานของ “ความรอด” บางทีเปาโลได้หมายถึงว่าประสบการณ์ต่างๆ ในคุกของท่านและความก้าวหน้าที่เป็นผลที่ตามมาของข่าวประเสริฐเป็นส่วนหนึ่งของความสำเร็จแห่งการดีของพระเจ้าที่พระองค์ได้เริ่มต้นในท่าน

พาหนะสองอย่างก็จำเป็นสำหรับความรอดนี้ที่จะไปถึงความสำเร็จ เปาโลได้พึ่งพาทั้ง “คำอธิษฐาน” ของชาวฟิลิปปีและ “การจัดเตรียม” ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับการประทานความสามารถผ่านทางพระวิญญาณของพระองค์ (เปรียบเทียบ [รม. 15:30; กส. 4:3](#)) นี่หมายถึงว่าถ้าชาวฟิลิปปีได้ล้มเหลวที่จะอธิษฐานเพื่อเปาโล งานของพระเจ้าในท่านจะเสียหายใช่ไหม? ใช่ แต่ความรอดที่ถูกกล่าวถึงที่นี่เป็นการชำระให้บริสุทธิ์ที่ต่อเนื่องไม่ใช่การได้รับศักดิ์ศรีพระเจ้าและผู้คนทำงานด้วยกันในขบวนการของการชำระให้บริสุทธิ์ แต่การได้รับศักดิ์ศรีเป็นงานของพระเจ้าเท่านั้น

โดย “การจัดเตรียมของพระวิญญาณ” นั้น เป็นที่ชัดเจนว่าเปาโลได้หมายถึง การจัดเตรียมแห่ง *พระคุณ* ที่มาทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าไม่ได้ประทานพระวิญญาณของพระองค์อย่าง

จำกัด (นั่นคือ ตอนนี้อย่าง และมากขึ้นในภายหลัง [ยอห์น 3:34](#)) เป็นที่ชัดเจนว่า มีการเชื่อมโยงที่สำคัญระหว่างคำอธิษฐานและการให้ความสามารถของพระวิญญาณ เปาโลได้อ้างอิงถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่าเป็น “พระวิญญาณของพระเยซูคริสต์” ที่นี้ บางทีท่านได้ทำอย่างนั้น เพราะว่าท่านได้คิดถึงพระเยซูในฐานะผู้หนึ่งที่เราจะปรากฏต่อหน้าเมื่อการชำระให้บริสุทธิ์ของเรานั้นสมบูรณ์ (ข้อ 6, 10) ท่านคงมีพระวิญญาณในความคิดในฐานะทั้งผู้ให้และของประทาน[\[65\]](#)

1:20

เปาโลไม่ได้ต้องการที่จะรู้สึกอับอาย (“ถูกทำให้อับอาย”) เมื่อท่านได้ยื่นต่อหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้า ณ บัลลังก์ของพระองค์ (เปรียบเทียบ [1 ยอห์น 2:28](#)) วลี “ความคาดหวังและความหวังที่จริงจังของข้าพเจ้า” บางทีเป็นแนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ ซึ่งหมายถึง “การคาดหมายที่จริงจังซึ่งเต็มไปด้วยความหวัง (NEB) ยิ่งไปกว่านั้นอีก ท่านได้มั่นใจว่า ด้วยการสนับสนุนทางคำอธิษฐานของชาวฟิลิปปีและการให้ความสามารถของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านจะไม่อับอาย นั่นคือ ท่านจะไม่ผิดหวังโดยความล้มเหลวของการช่วยเหลือของพระเจ้า[\[66\]](#) อย่างไรก็ตาม ท่านได้รู้สึกถึงความจำเป็นในความกล้าหาญ แท้จริงแล้ว ท่านยังคงต้องยื่นต่อหน้าซีซาร์และเผชิญกับการไต่สวนของโรม อย่างไรก็ตาม ความปรารถนาที่ใหญ่ที่สุดของท่านก็คือท่านจะ *ยกย่อง* พระเยซูคริสต์ต่อไป ไม่ว่านั่นได้หมายถึงท่านได้มีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ตาม

“ร่างกายของผู้เชื่อเป็น ‘เลนส์’ ที่ทำให้ ‘พระคริสต์เล็กๆ’ ใหญ่อย่างมาก และ ‘พระคริสต์ที่อยู่ห่างไกล’ มาใกล้อย่างมาก”[\[67\]](#)

การใช้ของเชิงรับ “ได้รับการยกย่อง” แทนที่เชิงรุก “ข้าพเจ้ายกย่องพระคริสต์” ก็ผิดปกติ มันสะท้อนถึงความเชื่อมั่นของเปาโลที่ว่าชีวิตคริสเตียนอย่างแท้จริงนั้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินตามการนำของพระวิญญาณที่สถิตอยู่ของพระเจ้า แทนที่การยึดฉวยการริเริ่มและทำสิ่งต่างๆ เพื่อพระเจ้า (เปรียบเทียบ [กท. 5:18](#))

1:21

การยืนยันที่เป็นพยานอันยิ่งใหญ่ที่สรุปปรัชญาแห่งชีวิตของเปาโลอย่างย่อ สำหรับท่านนั้น โดยไม่คำนึงถึงการตัดสินใจเกี่ยวกับไม่ว่าท่านจะดำเนินชีวิตต่อไปหรือตาย หรือความคิดเห็นของคนอื่นๆ ได้รับความรอดหรือหลงหาย ชีวิตทั้งสิ้นของท่านได้มุ่งไปที่พระเยซูคริสต์ เปาโลได้ตั้ง “สำหรับข้าพเจ้า” ในประโยคนี้ก่อนเพื่อการเน้น งานของพระเยซูที่บนกางเขนได้

กลายมาเป็นเหตุผลสำหรับทุกสิ่งที่เป็นไปโลทำ ความสำนึกบุญคุณที่มีต่อพระคริสต์ได้กระตุ้นท่าน การให้ความสามารถในปัจจุบันของท่านผ่านทางพระวิญญาณเป็นแหล่งแห่งกำลังของท่าน การคาดหวังถึงการเห็นพระเยซูคริสต์และการยื่นต่อหน้าพระองค์ในวันหนึ่งได้ดึงดูดท่าน และได้จัดตั้งเป้าหมายสำหรับทุกสิ่งที่ท่านทำ หลายคนในทุกวันนี้ถ้าพวกเขาจริงจังก็จะกล่าวว่า สำหรับพวกเขาการมีชีวิตอยู่ก็เพื่อเงิน ชื่อเสียง ความสุข ครอบครัว หรือรูปเคารพมากมาย[68] อย่างไรก็ตาม พระเยซูคริสต์เป็น “ดวงอาทิตย์” ที่ซึ่งชีวิตเปาโลได้หมุนรอบ

“เหตุผลเดียวของเปาโลสำหรับการมีชีวิตอยู่คือ ท่านจะใช้ชีวิตของท่านในการรับใช้ที่ยิ่งใหญ่ และการตายสำหรับเหตุผลนั้นจะเป็นการรับใช้อันมีเกียรติ”[69]

ถ้าคำตัดสินของจักรพรรดิคือการตาย เปาโลจะอยู่ในสภาพที่ดีกว่าถ้าท่านมีชีวิตอยู่อีกต่อไป ท่านจะไปยังจำเพาะพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านและเป็นอิสระเป็นนิตย์จากบาป การทรมานทุกข์ และความโศกเศร้า ยิ่งไปกว่านั้นอีก ท่านได้ยกย่องพระเจ้าด้วยการพากเพียรจนถึงบั้นปลายแห่งชีวิตของท่าน

“การตายจะเป็นกำไรที่แตกต่างเพราะว่ามันจะเป็นประตูไปสู่ความรู้ที่ชัดเจนขึ้น การรับใช้ที่เต็มใจมากขึ้น ความยินดีที่เบิกบานมากขึ้น การยกย่องที่ปลอบปลื้มมากขึ้น สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดได้นำไปสู่จุดจจดใจในพระคริสต์”[70]

คริสเตียนสามารถมีมุมมองที่แตกต่างอย่างสุดโต่งเกี่ยวกับความตาย (จากผู้ไม่เชื่อผู้ซึ่งไม่มี ความหวัง) อย่างที่เปาโลมี (เปรียบเทียบ 1 ธส. 4:13-18)

“ความหวังของเปาโลสำหรับอนาคตซึ่งได้มีจุดศูนย์กลางในพระคริสต์ได้กั้นท่านไว้จากการจจดใจในสถานการณ์ปัจจุบันของท่านมากเกินไป ความหวังนี้ได้ช่วยให้ท่านคิดทบทวนถึงสถานการณ์ต่างๆ ของท่านใหม่ ไม่ใช่ด้วยการระงับอารมณ์ต่างๆ ของท่านซึ่งเป็นที่ชัดเจนตลอดจดหมายนี้ แต่ด้วยการเชื่อมโยงสิ่งเหล่านั้นกับอำนาจ สิทธิขาดของพระเจ้าและกับความเป็นศูนย์กลางของพระเยซูในชีวิต”[71]

“ชีวิตและความตายเป็นสภาวะลำบากแห่งพระพรสำหรับท่าน ในพระคริสต์”[72]

อย่างน้อยแล้วนักอรรถาธิบายหนึ่งคนได้ถือว่าข้อนี้เป็นข้อไขของจดหมายฝากนี้[73]

1:22 กาลภายหน้าของไม่กี่ปีแห่งชีวิตและการรับใช้ก็ไม่ได้ไม่ดึงดูดใจต่ออัครทูตที่ยิ่งใหญ่นี้เช่นกัน ท่านได้เห็นที่ *การมีชีวิตอยู่* เป็นโอกาสที่จะรับใช้ตัวบุคคลของพระคริสต์ต่อไป และการสร้างพระกายของพระคริสต์ ท่านสามารถที่จะ “ทำงาน” ต่อไปได้ และงานของท่านจะเกิด *ผล* สำหรับนิรันดร์กาล การต่อต้านของซาตานได้มุ่งไปที่งานของเปาโลอยู่เสมอ แต่ท่านเต็มใจเผชิญสิ่งนั้นต่อไป ท่านได้ยินดีที่ว่าการเลือกแห่งการมีชีวิตอยู่หรือการตายไปก็ไม่ใช่ *การเลือก* ของท่าน ที่จะทำการเลือก เนื่องจากว่าการเลือกทั้งสองอย่างนั้นมีคุณค่าทางบวกสำหรับท่าน

1:23 เปาโลได้รู้สึกที่ตัวท่านเองอยู่ในการผูกพัน ถ้าได้ถูกบังคับให้เลือกชีวิตหรือความตายนั้น ท่านก็ได้เผชิญการตัดสินใจที่ยาก

“มันเป็นสภาวะลำบากที่อัศจรรย์และเป็นแบบคริสเตียนอย่างสิ้นเชิง”[74]

ในด้านหนึ่ง ท่านได้ปรารถนาที่จะ “จาก” ชีวิตนี้ไป และไป “อยู่กับ” องค์พระผู้เป็นเจ้าที่ท่านรักตลอดไป (2 คร. 5:8) นั่นจะ “ดีกว่าอย่างมาก” สำหรับท่านเป็นส่วนตัว ถ้าเปาโลได้เชื่อในสถานที่วิญญานรับโทษทัณฑ์ก่อนขึ้นสวรรค์หรือการกลับของวิญญาน ท่านคงแทบจะไม่ได้กล่าวว่าท่านได้ถือว่าความตายเป็นทางเลือกที่ดีกว่าชีวิต

“ดังนั้น มันดูเหมือนเป็นไปได้ที่สุดว่าเปาโลได้คาดหวังที่จะ ‘อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ในความตระหนักที่เต็ม”[75]

คำกรีกเหมือนกันที่แปลว่า “จากไป” (*อะนาตุโอ*) ปรากฏในที่อื่นๆ ซึ่งอธิบายถึงการปลดปล่อยนักโทษจากเครื่องพันธนาการของเขา (กจ. 16:26) และการจากไปของแขกจากงานเลี้ยงในงานสมรส (ลก. 12:36) มันยังได้อธิบายถึงหน่วยทางกองทัพที่โจมตีค่าย และพวกลูกเรือที่ปลดปล่อยเรือจากท่าจอดเรือ[76]

1:24 เมื่อมองจากมุมมองที่แตกต่างกัน มันจะดีกว่าถ้าท่านได้มีชีวิตอยู่ ชาวฟิลิปปีจะได้รับผลประโยชน์จากชีวิตที่ยาวออกไปและพันธกิจในอนาคตของเปาโลที่มีต่อพวกเขา

เปาโลไม่ได้อ้างอิงว่าชีวิตนั้นดีกว่าเพราะว่าท่านสามารถหลีกเลี่ยงความเจ็บปวดและการทนทุกข์แห่งความตายได้ *อีกด้วย* ท่านไม่ได้อ้างอิงถึงการแยกจากผู้เป็นที่รักของท่าน หรือการละสิ่งที่ท่านได้ทำงานอย่างหนักไว้ข้างหลังเพื่อจะสะสมหรือบรรลุเช่นกัน สิ่งเหล่านี้เป็นเหตุผลต่างๆ ที่หลายคนให้สำหรับการไม่ยอมตาย ความรักของท่านที่มีต่อพระเยซูคริสต์และสำหรับคนอื่นๆ ได้เป็นแรงจูงใจขับเคลื่อนในชีวิตของเปาโลไม่ใช่อารมณ์เห็นแก่ตัว (เปรียบเทียบ [มธ. 22:37-39](#))

“ความจำเป็นของคริสตจักรก็หนักภายในท่านมากกว่า *ความปรารถนา* ของวิญญาณท่านเอง”[\[77\]](#)

1:25

หลังจากการประเมินถึงความเป็นไปได้ทั้งหมดนั้น มันดูเหมือนสำหรับเปาโลว่าบางทีท่านจะมีชีวิตอยู่นานต่อไปสักเล็กน้อย เป็นที่ชัดเจนว่าท่านได้เชื่อสิ่งนี้เพราะว่ากรณีทางกฎหมายที่พวกผู้กล่าวหาของท่าน ได้นำมาต่อต้านท่านนั้นไม่หนักแน่น (เปรียบเทียบ [กจ. 23:29](#); [25:25](#); [26:31-32](#)) ความเป็นจริงที่ท่านได้กล่าวว่า “ข้าพเจ้าก็รู้ว่าข้าพเจ้าจะยังอยู่” ก็ตั้งคำถามว่าท่านได้รับการเปิดเผยที่พิเศษบางอย่างหรือไม่ นั่นคือความเป็นไปได้ แต่คำกรีกที่แปลว่า “รู้” (*οοιδα*) ไม่จำเป็นที่จะหมายถึงความรู้ที่ไม่มีข้อผิดพลาด (เปรียบเทียบ [กจ. 20:25](#))

“นี่ไม่ใช่ความเข้าใจลึกซึ้งซึ่งเชิงเผยพระวจนะเหมือนกับการตัดสินใจของมนุษย์. . .”[\[78\]](#)

ข้อความต่างๆ ในจดหมายฝากศิษยาภิบาลในภายหลังเช่นเดียวกับงานเขียนต่างๆ ของบรรพบุรุษแห่งคริสตจักรเริ่มแรกบ่งบอกว่าเนโรได้ปลดปล่อยเปาโลจากการถูกคุมขังในโรมครั้งแรกของท่านในปี ค.ศ. 62 จากนั้นอัครทูตนี้ได้เริ่มงานประกาศของท่านใหม่และได้กลับไปยังมาซิโดเนียและบางทีไปยังฟิลิปปี อย่างไรก็ตาม พวกโรมันได้จับกุมท่านอีกครั้งหนึ่ง ได้คุมขังท่านไว้ในโรมเป็นครั้งที่สองและจากนั้นได้ประหารท่านที่นั่นในฐานะผู้ที่ตายเพื่อความเชื่อ ในปี ค.ศ. 68 ถ้าลำดับทางประวัติศาสตร์นี้แม่นยำ บางทีเปาโล ได้ ส่งเสริม “ความคืบหน้าและความยินดี” ฝ่ายวิญญาณของชาว ฟิลิปปี “ในความเชื่อ [ของพวกเขา]” อย่างที่ท่านได้กล่าวไว้ที่นี่ว่าท่านได้คาดหวังว่าท่านจะทำ

แนวคิดที่มีในข้อนี้คือว่าพันธกิจที่ได้รับการรื้อฟื้นของเปาโลท่ามกลางชาวฟิลิปปี (“ข้าพเจ้า จะมาหาท่านอีก”) ให้เหตุผลต่างๆ แก่พวกเขาที่จะยินดีมากยิ่งขึ้น พันธกิจของท่านท่ามกลางพวกเขาจะช่วยให้พวกเขาเล็งเห็นความอุดมแห่งความรอดของพวกเขาอย่างเต็มที่มากขึ้น “ความมั่นใจที่ภูมิใจ” (NASB, คำกรีก *เคาเคมา*) หมายถึงพื้นฐานของพวกเขาสำหรับความยินดีในเปาโล “การมา” (คำกรีก *พารูสืออา*) เป็นคำเดียวกันที่เปาโลได้ใช้เพื่อจะอธิบายถึงการกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า (1 ธส. 3:13)

“ในภาษากรีกดั้งเดิม มันได้อ้างอิงถึงพิธีเอิกเกริกและพิธีเฉลิมฉลอง ที่ได้มากับการมาถึงของกษัตริย์หรือผู้ปกครองในเมือง โดยการใส่คำที่พิเศษนี้ เปาโลอาจบ่งบอกว่าท่านคาดหวังที่จะรับเอา ‘การต้อนรับของกษัตริย์’ จากชาวฟิลิปปีเมื่อท่านมายังเมืองของพวกเขา (แบร์)”^[79]

“พารูสืออา ตามตัวอักษรคือ ‘การปรากฏ’ แต่โดยการใช้มัน บ่อยครั้งมันหมายถึง การมาต่อหน้า อย่างที่เกือบจะซึมซับความคิดแห่ง ‘การปรากฏ’ ใน *การมา* นั้น”^[80]

คุณค่าหลักของส่วนนี้ (ข้อ 19-26) คือการเปิดเผยถึงท่าทีของเปาโลที่มีต่อชีวิตและความตาย เมื่อบุคคลหนึ่งเผชิญกับความเป็นไปได้ของการตายในไม่ช้า คำนิยามแท้ของเขาหรือของเธอบ่อยครั้งก็ชัดเจน ชีวิตที่มีศูนย์กลางที่พระคริสต์ของเปาโลแน่นอนว่าเป็นแบบอย่างที่ดีสำหรับคริสเตียนทุกคนที่จะเลียนแบบ ท่านได้อ้างอิงถึง “พระคริสต์” โดยชื่อเก่าครั้งในข้อ 13-26 ในส่วนนี้ ท่านได้หยั่งรู้สิ่งที่ดีที่สุดเกี่ยวกับความปรารถนาต่างๆ ของท่าน และความก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณของชาวฟิลิปปี (เปรียบเทียบ ข้อ 9) ความปรารถนาของเปาโลที่จะยกย่องพระเยซูคริสต์ได้รักษาท่านให้บริสุทธิ์ (ข้อ 10; เปรียบเทียบข้อ 17-18) ส่วนนี้จัดเตรียมการเปลี่ยนผ่านที่ราบเรียบจากการขอบคุณและการอธิษฐานของเปาโลไปสู่เนื้อหาของจดหมายฝากนี้

III. ความร่วมมือในข่าวประเสริฐ 1:27- 4:9

เปาโลได้กล่าวมาตลอดว่าท่านได้หวังว่าจะสามารถไปเยี่ยมเมืองฟิลิปปีอีก และรับใช้ผู้อ่านดั้งเดิมของท่านด้วยตัวท่านเองอีกครั้ง อย่างไรก็ตาม ท่านไม่แน่ใจว่าท่านสามารถทำอย่างนั้นได้หรือไม่ สภาพที่ไม่แน่นอนของเรื่องราวต่างๆ ได้นำให้ท่านที่จะกระตุ้นพวกเขาในจดหมายนี้ซึ่งตอนนี้ท่านได้มีโอกาส ไม่ว่าท่านได้ไปหาพวกเขาหรือไม่ งานของพวกเขาก็เหมือนเดิม ในข้อต่อๆ มานั้น ท่านได้เน้นถึงความสำคัญของคุณสมบัติบางอย่างที่

จำเป็นต่อการก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ควรค่าแก่พระเจ้า อัครทูตนี้ได้ทำอย่างนี้เพื่อว่าผู้อ่านของท่านจะรับรู้ถึงความสำคัญของลักษณะเหล่านี้และให้ความใส่ใจที่เหมาะสมแก่สิ่งเหล่านั้น

ก. การดำเนินที่คู่ควร 1:27-30

ส่วนย่อยแรก (1:27-30) เริ่มต้นด้วยประโยคที่เป็นหัวข้อแสดงออกถึงความปรารถนาต่างๆ ของเปาโลที่มีสำหรับชาวฟิลิปปี จากนั้นท่านได้ดำเนินการต่อไปที่อธิบายและให้ตัวอย่างประกอบถึงสิ่งที่จัดตั้งการดำเนินที่คู่ควร (2:1-4:9)

“ด้วยส่วนนี้เรามาสู่หัวใจของเรื่องราวต่างๆ ซึ่งเป็นเหตุผลหลักสำหรับการเขียนจดหมายนี้... และโดยเฉพาะที่นี้ การผูกพันสามทางที่ยึดจดหมายนี้ไว้ด้วยกันก็โดดเด่น [นั่นคือ พระคริสต์ เปาโล และชาวฟิลิปปี] ปัญหาไม่ใช่ความแตกแยกแต่เป็นความคิดเห็นและการโต้เถียง คือ ความทะเยอทะยานที่เห็นแก่ตัว การหลอกลวงที่ว่างเปล่า การบ่น การโต้เถียง จะว่าไปแล้ว ชาวประเสริฐในเมืองฟิลิปปีคือพระคริสต์เองนั้นอยู่ในสถานะเสี่ยง”^[81]

“ชีวิตคริสเตียนไม่ใช่สนามเด็กเล่น แต่เป็นสนามรบ เราเป็น บุตร ในครอบครัวที่ชื่นชม ความสามัคคีธรรม ของชาวประเสริฐ (1:1-11); เราเป็น ผู้รับใช้ ที่แบ่งปันใน ความก้าวหน้า ของชาวประเสริฐ (1:12-26); แต่เราเป็น ทหาร อีกด้วยซึ่งปกป้อง ความเชื่อ แห่งชาวประเสริฐ และผู้เชื่อที่มีใจเดียวสามารถมีความยินดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้แม้กระทั่งในท่ามกลางสงคราม”^[82]

1:27 ส่วนแรกของข้อนี้ให้คำสั่งหลักในส่วนนี้ (1:27-4:9) และเหตุผลสำหรับสิ่งนั้น

วลี “จงดำเนินชีวิตสมกับ” เป็นหนึ่งคำในฉบับกรีก (*โพลีททิเวสเช*) ตามตัวอักษรหมายถึง “ดำเนินชีวิตในฐานะพลเมือง” คำนี้เหมาะสมเป็นพิเศษที่จะใช้ในจดหมายถึงผู้คนที่ได้มีความภูมิใจอย่างยิ่งในการเป็นพลเมืองโรมของพวกเขา (เปรียบเทียบ กจ. 16:12, 20-21) อย่างไรก็ตาม คริสเตียนชาวฟิลิปปีเป็นพลเมืองของอาณาจักรที่สำคัญกว่าอีกด้วย ซึ่งเป็นอาณาจักรสวรรค์ ดังนั้น พวกเขาจำเป็นต้อง “ยื่นหยัดในวิญญาณเดียว” นั่นคือ *เป็นหนึ่งในเดียวในวิญญาณ* ฟิลิปปีเป็นอาณานิคมของโรมในแคว้นมาซิโดเนีย และคริสตจักรที่นั่นก็เป็นอาณานิคมของสวรรค์ในฟิลิปปี

“มัน [คำกรีก *สะเทเคเท* แปลว่า “ยืนอย่างมั่นคง”] แสดงถึงแนวคิดของความแน่นแฟ้นหรือความมั่นคง หรือความกล้าหาญที่ไม่ทอดย้อยเช่นความกล้าหาญที่พวกทหารมีผู้ซึ่งปฏิเสธอย่างตั้งใจที่จะละที่มั่นของพวกเขาโดยไม่คำนึงถึงว่าสงครามนั้นรุนแรงแค่ไหน (เปรียบเทียบ [1 คร. 16:13](#); [กท. 5:1](#); [ฟป. 4:1](#); [2 ทส. 2:15](#); เปรียบเทียบ [อฟ. 6:13-17](#) อีกด้วย. . .)”[83]

วลีที่อธิบายซึ่งคิดตามมา “ด้วยใจเดียว” (ตามตัวอักษรคือ ด้วยจิตใจเดียว คำกรีก *ไซเค*) ซึ่งไปที่เอกภาพของคริสเตียนที่อยู่ในความคิดของเปาโลเช่นเดียวกับเอกภาพของพวกเขาในวิญญาณมนุษย์ของพวกเขา (เปรียบเทียบ [2:2](#); [กจ. 4:32](#))

เอกภาพ ในคริสตจักรนั้นจำเป็นเพื่อว่าผู้เชื่อสามารถทำงานร่วมกันในฐานะทีมซึ่งทำตามน้ำพระทัยของพระเจ้าอย่างมีประสิทธิภาพได้ “ร่วมสู้ด้วยกัน” เป็นการเปรียบเทียบทางกีฬา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง งานของคริสตจักรคือ จะป่าวประกาศและสนับสนุนความเชื่อของคริสเตียนที่ทำให้เป็นตัวตนในเนื้อหาของข่าวประเสริฐ ความเข้าใจอีกอย่างหนึ่งของวลี “ความเชื่อแห่งความประเสริฐ” คือว่ามันหมายถึงความเชื่อที่ยึดเอาข่าวประเสริฐ[84]

เปาโลได้ระบุถึงคุณสมบัติที่จำเป็นสองอย่างในข้อนี้คือ เอกภาพและความมั่นคง (เปรียบเทียบ 1:5-6) จากนั้นท่านได้ดำเนินการต่อไปที่จะพัฒนาสองอย่างนี้อย่างเต็มที่มากขึ้นในข้อต่างๆ ที่ตามมา

“ดังนั้น ‘การดำเนินที่คู่ควร’ หมายถึงอย่างเจาะจงคือ การบรรลุถึงเอกภาพของคริสเตียนแท้ท่ามกลางพวกเขาและความมั่นคงที่จะต่อต้านพวกศัตรูแห่งข่าวประเสริฐ”

[85]

“คำกริยาที่นี้ซึ่งแปลว่า ‘เกรงกลัว’ (*พหูเรสซ์*) ก็หายากอย่างยิ่ง ซึ่งไม่พบในที่อื่นๆ ในพระคัมภีร์ฉบับภาษากรีก แต่มันถูกใช้บางครั้งในภาษากรีกดั้งเดิมเกี่ยวกับม้าที่ขี้ตื่น ซึ่งขี้อายเมื่อตกใจต่อสิ่งของที่ไม่ได้คาดหวังไว้บางอย่าง (LSJ) บางทีโดยการเลือกของคำที่ผิดปกตินี้ เปาโลแสดงว่าตัวท่านเองกังวลว่าเพื่อนๆ ของท่านไม่ควร ‘เติบโตในความอหามาน’ (มาร์ติน, 1976) หรือสูญเสียการควบคุมตัวเองในฐานะผลลัพธ์ของการโจมตีจากพวกศัตรูของพวกเขา”^[86]

พวกศัตรูในกรณีนี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 15, 17) ดูเหมือนจะอยู่ข้างนอกคริสตจักร แต่แท้จริงนั้นพวกเขาเป็นใครก็ไม่เป็นที่รู้จัก^[87] บางที “ผู้ต่อต้าน” ภายนอกทั้งหมดต่อต้านพระเจ้าถูกกล่าวถึงที่นี่

ความล้มเหลวของพวกศัตรูของผู้เชื่อที่จะข่มขู่พวกเขาเป็น “สัญลักษณ์” ของชัยชนะสุดท้ายของคริสตจักร แต่เป็นสัญลักษณ์ของ “การถูกทำลาย” สุดท้ายของผู้ไม่เชื่อเช่นกัน ผู้ต่อต้านคริสเตียนและแม้กระทั่งผู้เชื่อเองอาจไม่รับรู้สิ่งนี้ แต่นี่ก็เป็นจริง “ความรอด” มีความหมายว่าการแก้แค้นที่นี่ (เปรียบเทียบ ข้อ 19)

สิ่งที่มาก่อน “นั่น” ในวลี “และการดังกล่าวมาจาก (หรือโดย) พระเจ้าไม่สามารถเป็น “สัญลักษณ์” หรือ “ความรอด” (หรือได้รับความรอด)” ได้ ทั้งสองนี้เป็นเพศหญิงในคัมภีร์ไบเบิล “นั่น” ไม่มีเพศ และบางที่อ้างอิงถึงความจริงที่ว่าพระเจ้าให้ความกล้าหาญแก่ผู้เชื่อที่ยืนหยัดเมื่อถูกต่อต้าน นี่เป็นความคิดหลักในข้อที่มาก่อน

1:29

ผู้เชื่อทุกคนได้รับของขวัญแห่งพระคุณจากพระเจ้า มันเป็นสิทธิพิเศษของการทนทุกข์เพื่อพระเยซูคริสต์ (“เพื่อเห็นแก่พระองค์”) คำกรีก *ยูคาริสเท* ที่แปลว่า “ได้ให้” มาจาก *คาริส* หมายถึง “พระคุณ” คริสเตียนจำนวนน้อยถือว่าการทนทุกข์เพื่อเป็นพยานของพวกเขาเป็นพระพร แต่นั่นคือสิ่งที่มันเป็นอย่างแท้จริง *การทนทุกข์* เป็นหนึ่งในเครื่องมือที่พระเจ้าใช้เพื่อจะปั้นลูกของพระองค์ให้เป็นภานะที่นำพระสิริไปยังพระบุตรของพระองค์ (เปรียบเทียบ [ยก. 1:3-4](#); [1 ปต. 1:6-7](#)) แม้กระทั่งการทนทุกข์ได้ทำให้พระเยซูเจ้าสมบูรณ์แบบ ([ฮบ. 2:10](#))

1:30 ชาวฟิลิปปีได้ “ประสบ” การทนทุกข์อย่างเดียวกันที่เปาโลได้ประสบตลอดพันธกิจทั้งสิ้นของท่าน พวกเขาได้เป็นพยานโดยตรงถึงการคืนรรต่างๆ ของท่านในฟิลิปปีเมื่อท่านได้ตั้งคริสตจักรที่นั่น และบางทีในพันธกิจที่ตามมาของท่านที่นั่น พวกเขาได้ยินถึงการทนทุกข์ของท่านในโรมอีกด้วย (2:26)

“หนึ่งในเหตุผลที่เราส่วนใหญ่ในโลกตะวันตกไม่รู้เกี่ยวกับเนื้อหาของข้อ 29-30 อย่างมากก็คือว่า เราได้ใส่ใจต่อการกระตุ้นสามอย่างที่มาก่อนหน้านั้นอย่างไม่มีดีพอ...”[88]

ในการเรียกให้ผู้อ่านของท่านเป็นหนึ่งในการอดทนอย่างมั่นคงต่อความเป็นปรปักษ์ของผู้ไม่เชื่อในบริเวณของพวกเขา นั่น เปาโลไม่ได้ขอให้พวกเขาทำบางสิ่งที่ท่านเองไม่ได้ทำ ท่านได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะเป็นหนึ่งต่อซึ่งกันและกันและกับท่าน และถือว่าการทนทุกข์สำหรับความเชื่อของพวกเขาเป็นสิทธิพิเศษที่จะยกย่องพระเยซูคริสต์ การกระตุ้นนี้จำเป็นสำหรับทุกวันนี้ เมื่อเรารู้สึกถูกทดลอง หรือเริ่มเห็นด้วยในการดำเนินไปกับผู้ไม่เชื่อ แทนที่จะยับยั้งเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

ข. เอกภาพและความมั่นคง 2:1-4:1

นอกเหนือไปจากการดำเนินอย่างคู่ควร ชาวฟิลิปปีจำเป็นต้องดำเนินในเอกภาพและความมั่นคง

1. การดำเนินในเอกภาพ บทที่ 2

ในการอธิบายถึงความสำคัญของเอกภาพและความมั่นคงที่จำเป็นสำหรับความร่วมมือในงานของข้าวประเสริฐ นั้น ก่อนอื่นเปาโลได้กล่าวถึงความสำคัญของการดำเนินในเอกภาพ นักเขียนหลายคนได้แนะนำว่าเอกภาพเป็นหัวข้อหลักในพระธรรมฟิลิปปี[89] ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าเอกภาพเป็นหัวข้อที่ครอบคลุมเพียงพอในพระธรรมนี้เพื่อเป็นหัวข้อหลัก แม้ว่าแน่นอนว่ามันเป็นหัวข้อรองที่สำคัญ เปาโลได้อธิบายถึงพื้นฐานสำหรับเอกภาพ และได้ยกตัวอย่างประกอบของพื้นฐานนี้ด้วยแบบอย่างของพระคริสต์ จากนั้นท่านได้ชี้แจงถึงความรับผิดชอบของผู้เชื่อ และได้ยกตัวอย่างประกอบของประเด็นนี้ต่อไป แรกสุดด้วยแบบอย่างของท่านเอง และจากนั้นด้วยแบบอย่างของเพื่อนร่วมงานสองคนของท่าน

รากฐานสำหรับเอกภาพ 2:1-4

เปาโลได้สนับสนุนความถ่อมใจ นั่นคือ ความห่วงใยในความจำเป็นของคนอื่นๆ ไม่ใช่แค่ความจำเป็นของบุคคล
หนึ่งเองในฐานะพื้นฐานสำหรับเอกภาพในคริสตจักร (เปรียบเทียบ 1:22-26; 2:21)

“. . . ใครคนหนึ่งได้กล่าวอย่างดีว่า ‘ความรักเริ่มต้นเมื่อความจำเป็นของใครคนหนึ่งสำคัญกว่าความ
จำเป็นของตัวเอง’ ซึ่งเป็นสิ่งที่เปาโลกระตุ้นอย่างแท้จริงในความละเอียดที่ติดตามมา”[\[90\]](#)

2:1 อัครทูตนี้ได้แนะนำความคิดเห็นต่างๆ ของท่านในเรื่องการจําาน โดยการให้สิ่งกระตุ้นสี่อย่าง
แก่ผู้อ่านของท่าน ท่านได้เริ่มต้นแต่ละอย่างด้วยอนุประโยคที่เป็นเงื่อนไขซึ่งท่านได้แนะนำ
ด้วยคำว่า “ถ้า” ท่านได้ทักท้วงเอาว่าแต่ละอย่างก็เป็นจริงเพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้งของท่าน
(เงื่อนไขระดับแรกในภาษากรีก) บรรดาผู้แปลได้เพิ่มคำกริยาที่เปาโลได้กล่าวไว้ ฉบับ NASB
มี “ก็มี” แต่ฉบับ NIV ให้แง่ที่ดีกว่าของความหมายของเปาโลด้วยคำว่า “ท่านมี” เราสามารถ
อ่านแต่ละอนุประโยคทั้งสี่ว่า “เนื่องจากว่าท่านมี. . .”

เหตุผลแรกที่คริสเตียนสามารถและควรจําานต่อพระเจ้าและต่อซึ่งกันและกันก็คือว่า พระเยซู
คริสต์ได้กระตุ้น (คำกรีก *พาราคลิซิส*) ให้เราทำอย่างนั้น (“ความห่วงใยในพระคริสต์”) คำ
สอนของพระองค์ในขณะที่อยู่บนโลกเช่นเดียวกับคำสอนเหล่านั้นที่ติดตามมาผ่านทางพวก
อัครทูตของพระองค์หลังจากที่พระองค์ได้กลับไปยังสวรรค์โดยเฉพาะอย่างยิ่งเปาโลหนุนใจ
ให้เราที่จะถ่อมใจ ในทำนองเดียวกัน แบบอย่างส่วนตัวของพระเยซูระหว่างพันธกิจในโลกนี้
ของพระองค์ก็หนุนใจเราอีกด้วย

ประการที่สอง ความรักของเปาโลที่มีต่อชาวฟิลิปปีซึ่งได้มาในลักษณะของขวัญที่หนุนใจ
(แทนที่จะเป็นการปลอมใจ) จากพระเจ้า (“การปลอมโยนแห่งความรัก”) ควรกระตุ้นให้พวก
เขาที่จะตอบสนองต่อการขอร้องของท่านในทางบวกอีกด้วย[\[91\]](#)

ประการที่สาม “ความสามัคคีธรรม (ของพระวิญญาณ)” ที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสร้างควร
ทำให้คริสเตียนจําานอีกด้วย (เปรียบเทียบ [2 คร. 13:13](#); [อฟ. 4:3](#)) มันดูเหมือนดีที่สุดที่จะถือ
ว่าการอ้างอิงนี้เป็นการรวมถึงทั้งการมีส่วนร่วมของเราในพระวิญญาณและ “ในชีวิต
โดยทั่วไป” (ความสามัคคีธรรมกับคริสเตียนคนอื่นๆ) ที่พระองค์ได้สร้างไว้เพื่อเรา[\[92\]](#) บางที่

เราควรถือว่าคำแสดงความเป็นเจ้าของเป็นทั้งรูปธรรมและนามธรรมไม่ใช่แค่รูปธรรมเท่านั้น สิ่งกระตุ้นอันก่อนมาจากการอยู่ในพระคริสต์และจากความรักอีกด้วย การตีความอีกอย่างหนึ่งคือการมีส่วนร่วมของเราในพระวิญญาณ[93]

ประการที่สี่ ความอ่อนนุ่ม (“ความรักใคร่”) และ “ความเมตตาสงสาร” หรือ ความเห็นอกเห็นใจที่รักใคร่ของพระเจ้าและพระคริสต์ที่มีต่อชาวฟิลิปปีทำให้เอกภาพเป็นเรื่องปกติและเป็นที่คาดหวังสำหรับกลุ่มคนนี้

2:2 เปาโลได้กล่าวถึงการกระตุ้นของท่านสำหรับการงานในส่วนแรกของข้อนี้ และจากนั้นได้อธิบายอย่างละเอียด อัครทูตนี้ได้ต้องการให้ผู้อ่านของท่านเป็น “หนึ่ง” ในท่าทีของพวกเขา (“แห่งความคิดอย่างเดียวกัน”) และ “จุดประสงค์” เพื่อว่าพวกเขาสามารถบรรลุจุดประสงค์ของพระเจ้าที่มีสำหรับพวกเขาได้ทั้งในส่วนตัวและในฐานะคริสตจักร ที่จะบรรลุสิ่งนี้ พวกเขาจำเป็นต้องถ่อมใจและงานในลักษณะเหล่านี้ในชีวิตของพวกเขา ผลลัพธ์ก็จะเป็นว่า “ความยินดี” ของเปาโลซึ่งยิ่งใหญ่อยู่จะ “สมบูรณ์” เนื่องจากกลุ่มคนนี้

วลีที่มีลักษณะเป็นกริยากริยาคูณศัพท์สื่ออย่างอธิบายการกระตุ้นนี้อย่างละเอียด อย่างแรกคือว่า ผู้อ่านควรรักษาไว้ซึ่ง “ความรัก” เพื่อซึ่งกันและกัน อย่างที่สองคือ พวกเขาควรรักษาไว้ซึ่ง *เอกภาพ* “ในวิญญาณ” และ ใน “จุดประสงค์”

2:3 อย่างที่สาม พวกเขาควรถือว่าคนอื่นนั้น “สำคัญมากกว่า” พวกเขาเอง (เปรียบเทียบ 1:17) และ “ไม่ทำสิ่งใดก็ตามด้วย “การเห็นแก่ตัวหรือการหลอกลวงที่ว่างเปล่า”

“นี่เป็นหมุดที่รับรองถึงความสำเร็จของชุมชนคริสเตียน”[94]

แนวคิดอันเป็นที่นิยมที่ว่าเราควรให้ตัวเราเองมาก่อนย้อนกลับไปยังการลุ่มลงในความบาป ผู้คนที่ยังไม่ได้รับความรอดในสมัยของเปาโล ได้ถือว่า “ความถ่อมใจ” เป็นคุณความดีอย่างที่คุณคนมากมายในสมัยนี้ไม่ถือ[95] เปาโลไม่ได้สนับสนุนมุมมองที่ไม่เป็นจริงแห่งชีวิต ท่านไม่ได้กล่าวว่าเราควรถือว่าทุกคนดีกว่าเราเองในทุกๆทาง ประเด็นของท่านคือ เราควรถือว่า

คนอื่นๆ ควรค่าแก่การนับถือมากกว่าที่เราให้แก่ตัวเอง (เปรียบเทียบ 1:15; [รม. 12:10](#); [1 ปด. 5:5-6](#))

2:4

อย่างที่สี่ ผู้อ่านควรนึกถึง “ความสนใจ” และเรื่องราวของซึ่งกันและกัน ไม่ใช่แค่ความสนใจ และเรื่องราวของพวกเขาเอง ข้อ 3 กล่าวถึง การที่เรา มอง คนอื่น และข้อนี้กล่าวถึงการที่เรา เกี่ยวข้อง กับพวกเขา เรามีหน้าที่ที่จะรับผิดชอบและมองเห็นความจำเป็นต่างๆ ของครอบครัวของเรา ([1 ทธ. 5:8](#)) อย่างไรก็ตาม ขอบเขตแห่งความหวังโยของผู้เชื่อควรกว้างกว่านี้ และควร รวมถึงความจำเป็นต่างๆ ของสมาชิกของครอบครัวคริสเตียนที่ขยายของเขาหรือของเธออีกด้วย ในขอบเขตที่ใหญ่กว่านั้น ทำที่นี้ควรรวมผู้ไม่เชื่อเข้าไว้ทั้งหมดเช่นกัน

“บุคคลหนึ่งต้องระมัดระวังที่จะไม่ผลักดันอนุประโยชน์ไปไกลกว่าความตั้งใจของ เปาโลเอง ซึ่งไม่ได้เป็นห่วงเกี่ยวกับว่าไม่ว่าบุคคลหนึ่ง ‘เห็นแก่ประโยชน์ของตนเอง’ หรือไม่ ‘ด้วย’ ในบรรทัดสุดท้ายที่กักเอาไว้ว่าบุคคลหนึ่งจะทำอย่างนั้นภายใต้ สถานการณ์ใดๆ ก็ตาม แต่ด้วยการปรับพื้นฐานชีวิตของบุคคลหนึ่ง. . .”[\[96\]](#)

ดร. คาร์ล เมนนิงเกอร์ จิตแพทย์ได้ถูกถามตามที่รายงานไว้ว่า เขาจะทำอะไรถ้าเขาได้รู้ว่าเขามี แนวโน้มที่จะมีความล้มเหลวทางประสาท คำตอบของเขาคือ “ข้าพเจ้าจะออกไปหาใครสักคน ที่มีความต้องการและช่วยเหลือเขา”

ความแตกต่างระหว่างผู้ช่วยเหลือและผู้รับใช้	
ผู้ช่วยเหลือ	ผู้รับใช้
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือคนอื่นเมื่อ สถานการณ์สะดวก	ผู้รับใช้รับใช้คนอื่นแม้กระทั่งสถานการณ์ ไม่สะดวก
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือคนที่เขาหรือ เธอชอบ	ผู้รับใช้รับใช้แม้กระทั่งคนที่เขาหรือเธอ ไม่ชอบ
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือเมื่อเขาหรือเธอชื่น ชอบงาน	ผู้รับใช้รับใช้แม้กระทั่งเมื่อเขาหรือเธอ ไม่ ชอบงาน
ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือด้วยมุมมองที่จะ ได้รับความพึงพอใจส่วนตัว	ผู้รับใช้รับใช้แม้กระทั่งเขาหรือเธอไม่ได้ ได้รับความพึงพอใจส่วนตัว

ผู้ช่วยเหลือช่วยเหลือด้วยท่าทีแห่งการช่วยเหลือคนอื่น	ผู้รับใช้รับใช้ด้วยท่าทีแห่งการทำให้คนอื่นมีความสามารถ
--	--

แบบอย่างของพระคริสต์ 2:5-11

ย่อหน้านี้เป็นย่อหน้าที่สำคัญที่สุดในจดหมายฝากนี้ และเป็นย่อหน้าที่ยากที่สุดที่จะตีความหมาย

“โดยการพิจารณาของใครก็ตามนั้น 2:6-11 จัดตั้งตอนที่สำคัญที่สุดตอนเดียวแห่งเนื้อหาในพระธรรมฟิลิปปี”

[97]

2:5 เปาโลได้แนะนำตัวอย่างประกอบของสิ่งที่ท่านได้หมายถึง นั่นคือ แบบอย่างของพระเยซูคริสต์ ท่านต้องการให้ผู้อ่านของท่านจำไว้ว่า “ท่าทีนี้” ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ท่านได้สนับสนุนมาตลอดเป็นที่สังเกตได้ในพระเยซูคริสต์ ข้อนี้แนะนำพระคัมภีร์เกี่ยวกับศาสนศาสตร์พระคริสต์ที่ยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งในพันธสัญญาใหม่ (ข้อ 5-11)

“... เคล็ดลับของความยินดีแบบคริสเตียนพบได้ในแนวทางที่ผู้เชื่อคิด นั่นคือ ท่าทีของเขา”[98]

2:6 ข้อนี้เริ่มต้นส่วนของร้อยแก้วที่ได้รับการยกย่องและดำเนินไปจนถึงข้อ 11 อย่างไรก็ตาม นักอรรถาธิบายหลายคน ได้ถือว่าส่วนนี้เป็นเพลงนมัสการแบบคริสเตียนเริ่มแรก แต่การคัดค้านของฟีถึงมุมมองนี้ก็ทำให้น่าคิดมากขึ้น[99] การเปรียบเทียบในความคิดและการกระทำระหว่างข้อเหล่านี้ซึ่งอธิบายถึงความถ่อมใจของพระเยซู และ ยอห์น 13:3-17 ซึ่งบันทึกว่าพระเยซูล้างเท้าของพวกเขาว่าก็โดดเด่น

สภาพก่อนมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตรของพระเจ้าถูกกล่าวถึงอย่างชัดเจนที่เดียวที่นี่ (เปรียบเทียบ 2 คร. 8:9): “พระองค์ได้ปรากฏในรูปแบบของพระเจ้า” คำที่แปลว่า “รูปแบบ” (NASB) หรือ “ธรรมชาติ” (NIV คำกรีก *มอร์เฟ*) อ้างอิงรูปลักษณะภายนอกที่เปิดเผยถึงธรรมชาติภายในอย่างแม่นยำ[100] มันไม่ได้หมายถึงรูปลักษณะภายนอกที่เปลี่ยนแปลงในฐานะผลลัพธ์ของเวลาและสถานการณ์ต่างๆ (คำกรีก *สะเคมา* ข้อ 7)

“ที่จะกล่าวว่าพระองค์ได้ปรากฏในรูปแบบที่เหนือธรรมชาติอย่างแท้จริงของพระเจ้ก็เท่ากับที่จะกล่าวว่าพระองค์ได้ครอบครองธรรมชาติของพระเจ้”[\[101\]](#)

คำกริยาที่แปลว่า “ได้ปรากฏ” (NASB) หรือ “เป็นอยู่” (NIV) อยู่ในกาลปัจจุบันในดัวบทกรีก และชี้ไปยังการปรากฏต่อเนื่องขององค์พระผู้เป็นเจ้ด้วยธรรมชาติเต็มตัวของพระเจ้ ความเป็นพระเจ้เต็มตัวของพระองค์ไม่ใช่บางสิ่งทีพระเยซูได้สละหรือพักเอาไว้เมื่อพระองค์ได้กลายมาเป็นมนุษย์ ณ การมาบังเกิดเป็นมนุษย์[\[102\]](#)

“ดังนั้นนี่คือสิ่งที่มันหมายถึงสำหรับพระคริสต์ที่อยู่ ‘ใน ‘รูปแบบ’ ของพระเจ้’ มันหมายถึง ‘ที่จะเท่าเทียมกับพระเจ้’ ไม่ใช่ในแง่ที่ว่าสองวลีเหมือนกัน แต่สองวลีนี้ชี้ไปยังความเป็นจริงอย่างเดียวกัน ดังนั้น รวมกันแล้ว สองวลีก็อยู่ท่ามกลางการแสดงออกที่หนักแน่นที่สุดของความเป็นพระเจ้ของพระคริสต์ในพันธสัญญาใหม่ นี่หมายถึงต่อไปอีกว่า ‘ความเท่าเทียมกับพระเจ้’ ไม่ใช่สิ่งที่พระองค์ได้ปรารถนาซึ่งไม่ได้เป็นของพระองค์ แต่สิ่งซึ่งเป็นของพระองค์เสมอ”[\[103\]](#)

อย่างไรก็ตาม ในบางแง่ นั้นความเท่าเทียมของพระเยซูคริสต์กับพระเจ้ไม่ได้เปลี่ยน แนวทางที่พระองค์ได้ปรากฏในฐานะพระเจ้ได้เปลี่ยนไปเมื่อพระองค์ได้กลายมาเป็นมนุษย์ พระองค์เต็มใจรับเอาแนวทางของการปรากฏที่ได้แตกต่างจากแนวทางของการปรากฏของพระบิดา นั่นคือ แนวทางของการปรากฏแบบ “พระเจ้-มนุษย์”

“หลักคำสอนของเราเกี่ยวกับการทำให้เสียเกียรติและอับอายของพระคริสต์จะเป็นที่เข้าใจดีขึ้นถ้าเราใส่มันไว้กึ่งกลางระหว่างมุมมองที่ผิดพลาดสองคู่ซึ่งทำให้มันเป็นมุมมองที่สามจากห่ามุมมอง รายชื่อจะเป็นดังต่อไปนี้ (1) เกสส์: พระวาทะได้สละพระลักษณะทั้งสี่ของพระเจ้ (2) โรมาชอัส: พระวาทะได้สละพระลักษณะที่เกี่ยวข้องกันเท่านั้น [เช่น การรู้ทุกสิ่ง การมีอำนาจทั้งสี่ การสถิตทุกแห่งหน] (3) มุมมองแท้: พระวาทะได้สละการปฏิบัติที่เป็นอิสระแห่งพระลักษณะของพระเจ้ (4) ความเชื่อดั้งเดิม: พระคริสต์ได้สละการใช้พระลักษณะของพระเจ้ (5) แอนเซมล์:

พระคริสต์ได้กระทำราวกับว่าพระองค์ไม่ได้ครอบครองพระลักษณะของพระเจ้า”

[104]

“. . . ในขณะที่มันไม่เป็นจริงที่ว่าพระคริสต์ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์นั้นได้จำนนพระลักษณะที่เกี่ยวข้องกันของการอยู่ทุกแห่งหน การมีอำนาจทั้งสิ้นและการรู้ทุกสิ่ง พระองค์ได้เริ่มดำเนินการที่จำเป็นที่จะจำนนต่อการไม่ใช้อย่างสมัครงใจของพระลักษณะเหล่านี้เพื่อบรรลุเป้าหมายต่างๆ ของพระองค์ คุณเหมือนว่าพระคริสต์ไม่ได้ใช้พระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์เพื่อเห็นแก่พระองค์เองแม้ว่าพระลักษณะเหล่านั้นได้แสดงออกมามากมายในการอัศจรรย์ต่างๆ ของพระองค์ นี่ทำให้มีคุณสมบัติต่อขอบเขตบางอย่าง โดยความเป็นจริงที่ว่า การรู้ทุกสิ่งของพระองค์ถูกเปิดเผยในพันธกิจการเผยพระวจนะของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ได้ใช้ความรู้แบบพระเจ้าของพระองค์ที่จะทำให้เส้นทางของพระองค์เองง่ายขึ้น พระองค์ได้ประสบกับความไม่สะดวกทั้งสิ้นแห่งวันของพระองค์แม้ว่าในการรู้ทุกสิ่งแบบพระเจ้าของพระองค์นั้น พระองค์ได้มีความรู้เต็มที่ถึงกลไกแบบมนุษย์ทุกอย่างที่เคยได้รับรู้เกี่ยวกับความสะดอกของมนุษย์ ในธรรมชาติแบบมนุษย์ของพระองค์นั้น มีการเติบโตในความรู้ แต่สิ่งนี้ต้องไม่ถูกตีความว่าเป็นความขัดแย้งต่อการรู้ทุกสิ่งแบบพระเจ้าของพระองค์ ความจำกัดในความรู้เช่นเดียวกับความจำกัดในอำนาจก็เชื่อมโยงกับธรรมชาติแบบมนุษย์และไม่ใช่ต่อธรรมชาติแบบพระเจ้า การมีอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ได้ถูกแสดงออกในหลายทางและโดยเฉพาะอย่างยิ่งในการอัศจรรย์มากมายที่พระองค์ได้ทำ ในบางกรณีนั้น โดยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์และในกรณีอื่นๆ ก็อยู่บนพื้นฐานของถ้อยคำแห่งสิทธิอำนาจของพระองค์เอง ที่นี่อีกครั้งหนึ่ง พระองค์ไม่ได้ใช้การมีอำนาจทั้งสิ้นของพระองค์ทำให้ทางของพระองค์ง่ายและพระองค์ได้รู้ถึงความเหนื่อยล้าของการทำงานและการเดินทางโดยการเดิน แม้ว่าในธรรมชาติแบบพระเจ้าของพระองค์นั้น พระองค์อยู่ทุกแห่งหน พระองค์ไม่ได้ใช้พระลักษณะนี้หลีกเลี่ยงการเดินทางที่ยาวไกล โดยเท่าหรือพระองค์ไม่ถูกเห็นว่าอยู่มากกว่าหนึ่งที่ ณ เวลาเดียวกันในการทำพันธกิจ กล่าวอย่างสั้นๆ พระองค์ได้จำกัดผลประโยชน์ต่างๆ แห่งพระลักษณะต่างๆ ของพระองค์ตามการดำเนินของพระองค์ในโลกและได้เลือกอย่างสมัครงใจที่จะไม่ใช้อำนาจของพระองค์ยกพระองค์เองเหนือความจำกัดของมนุษย์ธรรมดา

“ดังนั้น การกระทำแห่งเคนโนซิสอย่างที่ถูกกล่าวไว้ในฟิลิปปี 2 บางทีเป็นที่เข้าใจอย่างเหมาะสมที่หมายถึงว่า พระคริสต์ไม่ได้จำนนพระลักษณะของพระเจ้า แต่พระองค์ได้จำกัดการใช้ที่เป็นอิสระของสิ่งเหล่านั้นอย่างสมัครใจ ซึ่งเหมาะสมกับจุดประสงค์แห่งการดำเนินชีวิตของพระองค์ท่ามกลางมนุษย์และความจำกัดต่างๆ ของพวกเขา”[105]

พระเยซูคริสต์ “ไม่ได้ถือเอา” ลักษณะแห่งการเป็นอยู่แต่ก่อนของพระองค์เป็น “บางสิ่ง” ที่พระองค์ต้องการที่จะยึดไว้ (“จะฉวยไว้”) เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ สิ่งนี้ดูเหมือนจะเป็นการตีความที่ถูกต้อง ความเป็นไปได้ก็อย่างหนึ่งที่เป็นไปได้น้อยกว่าก็คือว่า พระองค์ไม่ได้ต้องการที่จะยึดถือ “ความทัดเทียมกับพระเจ้า” เนื่องจากว่าพระองค์ได้ครอบครองมันอยู่แล้ว ทางเลือกที่สามแต่ไม่เป็นที่ปรารถนาก็คือว่า พระองค์ไม่ได้ยึดความทัดเทียมกับพระเจ้าไว้อย่างก่อนกำหนดอย่างที่อาดัมได้ทำ แต่ได้รอคอยให้พระบิดาที่จะให้มันแก่พระองค์หลังจากการสิ้นพระชนม์ของพระองค์ [106]

พระเยซูเต็มใจเปลี่ยนอุปนิสัยของพระองค์เพื่อสวัสดิภาพของคนอื่นๆ และในสิ่งนี้นั้นพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างให้แก่เราในเรื่องของการจำนน

“... ธรรมชาติแท้ของพระองค์ถูกแสดงลักษณะไม่ใช่โดยการฉวยโอกาสเห็นแก่ตัว แต่โดยการให้ที่เอื้อเพื่อผู้อื่น...”[107]

ไม่ใช่สง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นหลัก แต่เป็นความเมตตาที่เสียสละตนเองของพระองค์”[108]

จงเปรียบเทียบกับอาดัมผู้ซึ่งได้ถือเอาความทัดเทียมกับพระเจ้าเป็นบางสิ่งที่จะต้องยึดไว้ อาดัมได้พยายามที่จะกลายมาเป็นเหมือนพระเจ้าโดยการฉวย แต่พระคริสต์ผู้ซึ่งเป็นพระเจ้าได้กลายมาเป็นมนุษย์โดยการปลดปล่อย อย่างไรก็ตาม การเปรียบเทียบนี้ เป็นความคิดเห็นเท่านั้น เนื่องจากว่าที่นี่ไม่มีความคล้ายคลึงทางภาษากับเรื่องราวในปฐมกาล[109]

“ในการมาเป็นมนุษย์นั้น ดังนั้นพระคริสต์ได้ปลดปล่อยพระองค์เองจากรูปลักษณะภายนอกของความเป็นพระเจ้าในขณะที่รักษาไว้ซึ่งพระลักษณะทั้งหมดที่เป็นของพระเจ้า”[110]

2:7

แทนที่จะยึดลักษณะแห่งการเป็นอยู่แต่ก่อนของพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า “ได้ทำให้พระองค์เองว่างเปล่า” (NASB) “ได้ทำให้พระองค์เองไม่มีอะไร” (NIV) หรือ “ได้สละสิทธิพิเศษต่างๆของพระองค์” (ขอบของ NASB คำกรีก *เอกเค โนเช่น*) จากคำกรีกนี้เราได้คำว่า “เค โนซิส” ซึ่งอ้างอิงถึงหลักคำสอนของพระคริสต์ที่จำกัดพระองค์เองเมื่อพระองค์ได้กลายมาเป็นมนุษย์ ทฤษฎี “เค โนซิส” ในศาสนศาสตร์กล่าวถึงหัวข้อนี้[111]

พระองค์ได้สละอะไร? มันไม่ใช่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ พระเยซูไม่ได้หยุดที่จะเป็นพระเจ้าเมื่อพระองค์ได้กลายมาเป็นมนุษย์ สิ่งนี้ชัดเจนจากบริบทเช่นเดียวกับจากพระกัมภีร์ข้ออื่นๆ (เช่น [ยน. 10:30](#); [กส. 1:15-20](#); และข้ออื่นๆ) พระองค์ไม่ได้สละการพึ่งพาของพระองค์ต่อพระบิดาเช่นกัน อย่างที่คำว่า “พระบุตร” และ “พระบิดา” สะท้อนถึงนั้น พระบุตรพึ่งพาพระบิดาของพระองค์อยู่เสมอภายในระเบียบการบริหารจัดการของพระภาคของพระเจ้า

การมาเป็นมนุษย์ได้เรียกร้องความจำกัดบางอย่างต่อพระเยซูคริสต์รวมถึงสิ่งเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในการครอบครองร่างกายทางกายภาพและธรรมชาติแบบมนุษย์แม้ไม่ใช่บาป พระองค์ได้สละสง่าราศีและเสรีภาพที่ลักษณะแห่งการเป็นอยู่แต่ก่อนของพระองค์ได้ให้แก่พระองค์เมื่อพระองค์ได้กลายมาเป็นมนุษย์ (เปรียบเทียบ [ยน. 17:5](#)) พระองค์ได้พึ่งพาพระบิดาในแง่ที่แตกต่างจากที่เคยเป็นจริงก่อนหน้านั้น พระองค์ได้สละ “สิทธิของพระองค์ในฐานะพระเจ้าพระบุตร”[112] อย่างไรก็ตาม เปาโลไม่ได้กล่าวว่าพระเยซูได้ทำให้พระองค์เองว่างเปล่าจาก *บางสิ่ง* ท่านเพียงแค่ว่าพระองค์ “ได้ทำให้พระองค์เองว่างเปล่า” นั่นคือพระองค์ได้เทพพระองค์เองออก[113] จงเปรียบเทียบ [อสย. 53:12](#) ที่ผู้เผยพระวจนะได้เขียนว่า ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้เทพพระองค์เองลงถึงความมรณะ

“มันไม่ใช่ ‘พระองค์ได้ทำให้พระองค์ว่างเปล่าจากอะไร?’ แต่เป็น ‘พระองค์ได้ทำให้พระองค์เองว่างเปล่าไปสู่อะไร?’”[114]

เปาโลได้อธิบายถึงการทำให้ตนเองว่างเปล่าของพระเยซูว่าเป็น “การรับสภาพทาส” “การรับ” (คำกรีก *ลาบ่น*) ไม่ได้บ่งบอกถึงการแลกเปลี่ยนแต่เป็นการเพิ่มแก่บางสิ่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้สละสภาพของพระเจ้า พระองค์ไม่ได้หยุดที่จะเป็นพระเจ้า พระองค์ได้เพิ่ม “สภาพ” ของมนุษย์ คำกรีกอย่างเดียวกัน *มอร์เฟ* ปรากฏในข้อ 6 ที่ซึ่งมันอธิบายรูปลักษณะภายนอกที่เปิดเผยธรรมชาติภายในอย่างแม่นยำ ก่อนหน้านั้น เปาโลได้อธิบายถึงตัวท่านเองและทิโมธีในฐานะทาส (1:1) ทาสไม่ใช่มนุษย์เท่านั้น พวกเขาเป็นผู้รับใช้อีกด้วย ชื่อเรียกของพระเมสสิยาห์ “ผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า” สะท้อนถึงความถ่อมใจและการถ่อมลงมานี้ของพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

ยิ่งไปกว่านั้นอีก พระเยซูคริสต์ได้ปรากฏอยู่ “ในสภาพมนุษย์” (เปรียบเทียบ [รม. 8:3](#)) “ความเหมือน” (คำกรีก *โฮโมอิโอมาติ*) ไม่ได้หมายถึงความถูกต้องโดยแท้ (คำกรีก *เอกน*) แม้ว่าพระเยซูได้มีธรรมชาติมนุษย์อย่างเต็มที่ ธรรมชาตินั้นก็ไม่ได้เป็นบาป มนุษย์ทุกคนมีธรรมชาติมนุษย์ที่เป็นบาป ณ เวลาเดียวกัน พระเยซูได้มีธรรมชาติพระเจ้าเช่นเดียวกับธรรมชาติมนุษย์

“... พระองค์ได้รับเอาธรรมชาติมนุษย์นั้น ไม่ใช่ในสภาพที่ซึ่งอาดัมได้มีมันก่อนการล้มลงในบาป หรือไม่ใช่ในสภาพที่ซึ่งพระคริสต์เองมีในสวรรค์ในตอนี้ หรือไม่ใช่ในที่ซึ่งพระองค์จะเปิดเผยในวันแห่งการเสด็จกลับมาที่มีสง่าราศีของพระองค์ แต่ในสภาพที่ *ล้มลง* และ *อ่อนแอ* ซึ่งได้รับการผลลัพธ์ต่างๆ ของความบาป ([อสย. 53:2](#)). . . . แม้ว่ามันได้รับการ *ผลลัพธ์*ต่างๆ ของความบาป (ดังนั้นที่อยู่ภายใต้ความตาย) มันไม่ใช่เป็นบาปในตัวของมันเอง”[\[115\]](#)

“เป็นที่ชัดเจนว่า พระองค์ได้สละการสำแดงภายนอกของความเป็นพระเจ้า แต่การกระทำแห่งการถือกำเนิดเป็นมนุษย์และการรับเอาสภาพทาส” ได้ถูกทับบนความเป็นพระเจ้าของพระองค์โดยปราศจากการเอาพระลักษณะแบบพระเจ้าของพระองค์ไป พระองค์ได้เป็นเหมือนกษัตริย์ผู้ซึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของชาวชนบทอย่างชั่วคราว ในขณะที่ ณ เวลาเดียวกันก็ยังคงเป็นกษัตริย์ แม้ว่ามันไม่ได้ปรากฏภายนอก”[\[116\]](#)

ในฐานะแบบอย่างแก่ผู้อ่านนั้น ข้อนี้เป็นความก้าวหน้าของข้อก่อน มันแสดงให้เห็นว่าพระเยซูคริสต์ไม่ใช่แค่เต็มใจเปลี่ยนอุปนิสัยของพระองค์เพื่อคนอื่นๆ เท่านั้น แต่พระองค์ได้ทำ

อย่างนั้น โดยการกลายมาเป็นมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นผู้รับใช้อย่างแท้จริง เพื่อเป็นตัวอย่าง จงจินตนาการถึงแซคคิล โอนิลที่เล่นบาสเก็ตบอลกับเด็กอายุห้าขวบ

2:8

พระเยซูคริสต์ได้ปรากฏต่อคนอื่นเหมือนกับคนโดยทั่วไป นี่เป็นอีกด้านหนึ่งของความถ่อมใจของพระองค์ ไม่มีร่องรอยที่เห็นได้ใน “การปรากฏ” ของพระองค์ที่ว่าพระองค์ทรงปราศจากบาปหรือเป็นพระเจ้าหรือไม่

“. . . จากการที่ได้กล่าวว่าพระคริสต์ได้ปรากฏใน ‘สภาพ’ มนุษย์ (ข้อ 7ข) ตอนนี้เปาโลเคลื่อนเรื่องราวไปสู่ประเด็นถัดไป โดยการกล่าวว่าพระองค์ได้ ‘ปรากฏ’ ในแนวทางที่เป็นที่ตระหนักได้อย่างชัดเจนว่าเป็นมนุษย์ สองวลีนี้เน้นด้วยกันถึงความ เป็นจริงของความเป็นมนุษย์ของพระองค์ อย่างที่สองวลีแรกในประโยคก่อนหน้า นี้เน้นถึงความเป็นพระเจ้าของพระองค์”^[117]

พระเยซูได้ “ถ่อมพระองค์ลง โดยการเชื่อฟัง” ต่อน้ำพระทัยของพระบิดา “จนถึงจุดของ” การสละชีวิตของพระองค์ใน “ความตาย” (เปรียบเทียบ [อสย. 53:12](#); [ฮบ. 5:8](#))

นอกจากนั้น พระองค์ได้เต็มใจประสบ “ความตายบนกางเขน” โดยการถูกตรึงซึ่งเป็นรูปแบบของการประหารชีวิตที่ปราศจากความเท่าเทียมในความเจ็บปวดและความขายน้ำของมัน

“หลังจากศตวรรษที่สิบหกและมากกว่านั้นที่ซึ่งกางเขนได้กลายมาเป็นสัญลักษณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์ มันยากที่จะตระหนักถึงความน่ากลัวและความเกลียดชังที่ไม่สามารถบรรยายได้ซึ่งการอ้างอิงหรือความคิดของกางเขนได้กระตุ้นในสมัยของเปาโล คำว่า *ครักซ์* ไม่อาจจะกล่าวถึงได้ในสังคมโรมที่สุภาพ (Cicero, *Pro Rabirio* 16) แม้กระทั่งเมื่อบุคคลหนึ่งได้ถูกกล่าวโทษจนถึงความตายโดยการถูกตรึงนั้น คำตัดสินได้ใช้รูปแบบโบราณซึ่งได้ทำหน้าที่ในฐานะประเภทของการใช้ถ้อยคำที่สุภาพนุ่มนวลลดความรุนแรงลงว่า *arbori infelici suspendito* ‘จงแขวนเขาไว้บนต้นไม้ที่โชคไม่ดี’ (Cicero, *ibid.* 13)^[118]

ชาวฟินิเซียและชาวเปอร์เซียได้ใช้การตรึงก่อนคนกรีกและคนโรมันได้นำมาใช้ มันเป็นรูปแบบของการตรึงซึ่งพลเมืองโรมันได้ถูกยกเว้น นักโทษที่เลวร้ายที่สุดท่ามกลางทาสและคนต่างชาติได้เผชิญกับการถูกตรึง[119] การแขวนบนต้นไม้ เป็นสัญลักษณ์แก่คนยิวว่าบุคคลที่ถูกทำให้ขายหน้าในแนวทางนี้อยู่ภายใต้ “การสาปแช่งของพระเจ้า” (ฉธบ. 21:23; เปรียบเทียบ กท. 3:13)

ความกීบน้ำในแบบอย่างของพระคริสต์ในข้อนี้คือขอบเขตที่ซึ่งพระองค์ได้เต็มใจไปด้วยการจำนนที่ถ่อมใจในการเชื่อฟังต่อน้ำพระทัยของพระบิดาของพระองค์ ผู้เชื่อทุกคนควรเต็มใจที่จะทำอย่างเดียวกัน (ข้อ 5)

“หลายปีมาแล้ว ในขณะที่ข้าพเจ้าได้พัวพันอยู่กับการศึกษาจดหมายฝากฟิลิปปี จดหมายฉบับหนึ่งได้มาถึงข้าพเจ้าซึ่งบอกข่าวถึงการตายของเพื่อนและอดีตเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งผู้ซึ่งได้สละชีวิตของเขาเพื่อพระคริสต์ในการรับใช้เป็นมิชชันนารี เขาเป็นนักศึกษาที่ฉลาดมาก มั่งคั่งด้วยความสามารถของเขาเอง และ ณ การสำเร็จการศึกษาสถาบันพระคริสตธรรมนั้นเขาได้แต่งงานกับหญิงสาวที่สวยงามและมีความสามารถ ในประเทศนี้อาจมีทุกสิ่งอันเป็นที่ปรารถนาโดยปกติของมนุษย์ คือ ความสำเร็จทางธุรกิจ ความสะดวก ความง่าย และความหรูหรา แต่ในเขานั้นมีจิตใจของพระคริสต์ ถ้าข้าพเจ้ากล้าที่จะใช้คำอย่างนับถือฉันนั้น เขา ‘ได้ทำให้ตัวเองว่างเปล่า’ อย่างเป็นอิสระจากโอกาสเหล่านี้ทั้งหมดและกลายมาเป็นผู้รับใช้แห่งกางเขนในอียิปต์ ที่นั่นจากการที่ได้ให้สิ่งที่เขาสามารถให้ได้ในการรับใช้ เขาได้เชื่อฟัง ‘จนกระทั่งถึงความตาย’”[120]

“การทดสอบของจิตใจที่จำนนไม่ใช่การที่เราเต็มใจรับในแง่ของการทนทุกข์มากแค่ไหน แต่เป็นการที่เราเต็มใจให้ในแง่ของการเสียสละมากแค่ไหน”[121]

2:9

เมื่อพิจารณาถึงการจำนนของพระบุตรต่อความลึกซึ้งของความขายหน้านั้น พระเจ้าพระบิดาได้ยกพระองค์ไปสู่ความสูงสุดของการยกย่อง อย่างแท้จริงแล้ว พระองค์ “ได้ยกย่องพระองค์อย่างพิเศษ” (คำกรีก *ไฮเปอร์โบไซเชน*) ขบวนการนี้ได้รวมถึงการเป็นขึ้นจากตาย การเสด็จสู่สวรรค์ และการได้รับศักดิ์ศรีในสวรรค์ของพระเยซู

“พระนาม” ที่พระบิดาได้ให้แก่พระเยซูที่ “อยู่เหนือทุกๆ นาม” เป็นที่ชัดเจนก็คือ “พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” อย่างที่สองข้อต่อมาบ่งบอกไว้[122]

“. . . มันไม่ใช่แค่ การครอบครอง สถานะแต่เป็น การใช้ สถานะหรืออำนาจเพื่อ ผลประโยชน์ของคนอื่นๆ ซึ่งควรได้รับเกียรติในที่ประชุมต่างๆ ในทุกวันนี้”[123]

2:10

จุดประสงค์ของพระบิดาในการให้การยกย่องที่ยิ่งใหญ่เช่นนั้นแก่พระบุตรและ “พระนาม” ที่เหมาะสมต่อตำแหน่งเช่นนั้นก็คือว่า “ทุกๆ” คนจะ “ก้มกราบ” ในการจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ (เปรียบเทียบ [อสย. 45:23](#) ที่ที่ทุกคนก้มกราบต่อพระยาเวห์ และ [อพย. 20:3](#) ที่ซึ่งพระเจ้าได้ห้ามทุกคนจากการนมัสการทุกคนยกเว้นพระองค์เอง)

“ชาวเมืองฟีลิปปีในศตวรรษแรกได้รู้สึกถูกบังคับอย่างเต็มที่ที่จะป่าวประกาศตำแหน่งที่ตั้งทางสังคมของพวกเขาอย่างเปิดเผยในการที่ผู้ที่แข็งแกร่งกว่ารังแกผู้ที่อ่อนแอกว่าของอาณาจักรของโรมที่เป็นชั้นๆ อย่างสูงส่งนี้”[124]

ดังนั้นการเปรียบเทียบระหว่างความขายน้และการยกย่องพระคริสต์ของเปาโลที่มีต่อชาวฟีลิปปีคงได้มีผลกระทบที่ไม่ปกติต่อผู้อ่านเหล่านี้

ทุกชีวิต “ในสวรรค์” ที่เปาโลได้อ้างอิงถึงเป็นผู้เชื่อที่ได้ตายไปและวิญญาณของพวกเขาได้ไปยังจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า บรรดาผู้ที่อยู่ “บนแผ่นดินโลก” คือผู้คนที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก บรรดาผู้ที่อยู่ “ใต้แผ่นดินโลก” คือผู้ที่ไม่เชื่อที่กำลังรอคอยการเป็นขึ้นจากตาย “เฮเดส” (คำเดียวกันกับ ซิโอด ซึ่งเป็นศัพท์ในพันธสัญญาเดิม) เป็นที่ที่วิญญาณของ “ผู้ตายที่ไม่ได้เชื่อ” ไปอยู่จนกระทั่งพระเจ้าได้ทำให้พวกเขาเป็นขึ้นจากตายและพิพากษาพวกเขา ความคิดสมัยโบราณของซิโอด (หรือเฮเดส) ว่าอยู่ “ใต้” พื้นผิวของโลกบางทีเนื่องจากว่านั่นคือที่ที่ร่างกายของพวกเขาได้ถูกฝังไว้ ทูตสวรรค์ทั้งหมดจะยอมรับความเป็นเจ้านายของพระเยซูเช่นกัน ([1 คร. 15:27](#)) การตีความอีกอย่างหนึ่งคือ ทุกชีวิตในสวรรค์ (“บรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์”) อ้างอิงถึงทูตสวรรค์และโลกทั้งหมดของวิญญาณต่างๆ ที่จับต้องไม่ได้ บรรดาผู้ที่อยู่ “บนแผ่นดินโลก”

เป็นผู้คนที่ได้มีชีวิตอยู่ ณ เวลานั้น และบรรดาผู้ที่อยู่ “ใต้แผ่นดินโลก” คือ วิญญาณที่หลงหายผู้ซึ่งได้ลงไปยังเฮเดส [125]

กลุ่มของผู้คนที่แตกต่างกันจะยอมรับว่าพระเยซู “เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” ณ เวลาที่แตกต่างกัน คริสเตียนส่วนใหญ่ทำอย่างนั้น ณ การกลับใจเชื่อ และจะทำอย่างนั้นเมื่อพวกเขาเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าหลังจากการถูกรับขึ้นไป (เปรียบเทียบ วว. 4-5) บรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่บนโลกพร้อมกับบรรดามิชนในพันธสัญญาเดิมที่ได้เป็นขึ้นมาในการเสด็จมาครั้งที่สองจะทำอย่างนั้น ณ เวลานั้น (วว. 19:11-21) ส่วนใหญ่ของบรรดาผู้ที่มีชีวิตอยู่บนโลกระหว่างการปกครองพันปีของพระคริสต์จะจำนนต่อพระองค์ ณ เวลานั้น (สดด. 2) ณ ตอนปลายของยุคพันปี ทุกคนบนโลกและผู้ไม่เชื่อที่ได้เป็นขึ้น “จะคุกเข่าลงกราบ” พระเยซูคริสต์ (วว. 20:7-15)

2:11

การกล่าวยอมรับด้วยคำพูดถึงความเป็นเจ้านายของพระเยซูจะมากับการจำนนทางกายภาพที่เป็นสัญลักษณ์ “ทุก” ชีวิตที่มี “ลิ้น” และสามารถพูดได้จะยอมรับพระเยซูว่าเป็น “องค์พระผู้เป็นเจ้า” การรับรองว่า “พระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า” ได้เป็นรูปแบบการกล่าวยอมรับเริ่มแรกมากที่สุดของคริสตจักร (เปรียบเทียบ กจ. 2:36; รม. 10:9; 1 คร. 11:23; 12:3; 16:22)[126] พระเยซูคริสต์ทรงเป็นผู้ปกครองแท้ ไม่ใช่จักรพรรดิของโรม! โดยการกล่าวยอมรับที่เป็นสากลนี้ พระเจ้าจะได้รับ “พระสิริ” จุดประสงค์ของพระเยซูคริสต์คือเพื่อยกย่อง ได้ยกย่องและจะยกย่อง “พระเจ้าพระบิดา” อยู่เสมอ (1 คร. 15:27)[127]

“ดังนั้นข้อ 11 หมายถึงว่า ความหวังของพระเจ้าก็คือว่าทุกชีวิตที่ฉลาดในจักรวาลของพระองค์จะป่าวประกาศอย่างเปิดเผยและอย่างยินดี (ไลท์ฟุต) ว่าพระเยซูคริสต์เท่านั้น มีสิทธิ์ที่จะปกครอง”[128]

การได้รับการยกย่องของพระเยซูคริสต์เป็นแรงจูงใจสำหรับคริสเตียนในการดำเนินชีวิตแห่งความถ่อมใจที่จำนนมากเท่ากับการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ พระเจ้าจะให้รางวัลแก่ชีวิตแห่งการปฏิเสศตนเองในตอนนี้และในอนาคต นั่นเป็นความหมายโดยนัยที่ชัดเจนของตัวอย่างประกอบของเปาโล

มันไม่ใช่เป็นการเห็นแก่ตัวที่จะรับใช้พระเจ้าเพื่อรางวัลหรือ? มันเป็นการเห็นแก่ตัวสำหรับพระคริสต์ที่จะยื่นหยัดในสิ่งที่พระองค์ได้ทำเพราะว่าพระองค์ได้รู้ว่าพระองค์จะได้รับรางวัลใช่ไหม? แรงจูงใจคือกุญแจ ถ้าเราจําานต่อพระเจ้าและต่อซึ่งกันและกันเพื่อพระสิริของพระเจ้าอย่างที่เราเชื่อได้ทำ แทนที่จะเพื่อเกียรติที่เห็นแก่ตัวนั้นแรงจูงใจของเราที่ถูกต้อง

อำนาจของแบบอย่างในทางบวกนั้นหนักแน่นมาก ก่อนหน้านั้นเปาโลได้ใช้ตัวท่านเองในฐานะแบบอย่างของความมั่นคง (1:30) และท่านจะทำอย่างนั้นอีกครั้ง ที่นี้ท่านได้ชี้ไปยังพระเยซูคริสต์ซึ่งเป็นแบบอย่างที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของการจําาน (2:2-11) ท่านจะใช้ทิโมธีและเอปาโฟรดิทัสในฐานะแบบอย่างเพื่อผู้อ่านของท่านในภายหลัง (2:19-23, 25-30)[129]

ความรับผิดชอบของผู้เชื่อ 2:12-16

“ความสนใจที่มีรายละเอียดซึ่งเพิ่งได้ถูกมอบให้แก่เพลงนมัสการพระคริสต์ต้องไม่บดบังความเป็นจริงที่ว่าข้อ 12-18 เป็นส่วนหนึ่งของส่วนที่หนุนนำอันใหญ่กว่า คือ 1:27-2:18 การกระตุ้นถูกเริ่มใหม่อีกครั้งผ่านทางการใช้บ่อยๆ ของมาลาบังคับในไวยากรณ์หรือผ่านทางการใช้รูปแบบของคำกริยาที่เติม -ing หรือ -ed พร้อมกับการบังคับของคำสั่ง”[130]

‘เพราะฉะนั้น’ ของพระเจ้า (ข้อ 9) เข้ากันกับ *ฉะนั้น* ของคริสเตียน (ข้อ 12) [เชิงอรรถ 1: คำกรีกก็แตกต่างกัน (ข้อ 9 *ดิโอ* คือ ‘เพราะฉะนั้น ด้วยเหตุที่’ ข้อ 12 *โฮสเท* คือ ‘ดังนั้น’) แต่ผลลัพธ์คืออย่างเดียวกัน] และนั่นคือสิ่งที่พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวถึงโดยย่อ อย่างที่พระเจ้าได้ประเมินและจากนั้นได้ตอบสนองต่อคุณค่าของชีวิตแห่งการเชื่อฟังของพระบุตรของพระองค์ (ข้อ 9-11) ดังนั้นคริสเตียนต้องพิจารณาแบบอย่างของพระคริสต์และกำหนดการตอบสนองที่มีคุณค่า (ข้อ 12-18)”[131]

2:12

คริสเตียนชาวฟิลิปปีได้เชื่อฟังพระเจ้าและเปาโลผู้รับใช้ของพระองค์ในอดีตมาตลอด (เปรียบเทียบ 1:27) แม้ว่าเปาโลไม่ได้อยู่กับพวกเขาอีกต่อไป และอาจจะไม่ได้กลับไปหาพวกเขา ท่านต้องการให้พวกเขาเชื่อฟังต่อไป คำกรีกที่แปลว่า “เชื่อฟัง” (*ฮูปพะกุเออีน*) ประกอบด้วยแนวคิดของ *การได้ยิน* โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระวามะของพระเจ้าเมื่อถูกป่าวประกาศ (เปรียบเทียบ 2 **ธส. 1:8**) และ *การจําาน* ต่อสิ่งที่ได้ยิน[132] มันสำคัญมากยิ่งกว่าที่ว่า

พวกเขาตั้งใจเชื่อฟังในการไม่อยู่ของ เปาโล เนื่องจากว่า “การอยู่” ของเปาโลท่ามกลางพวกเขา ได้จัดเตรียมขนาดของแรงจูงใจภายนอกสำหรับพวกเขา

โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเขาจะต้อง “ประพฤติอย่างสมกับความรอด [ของพวกเขา]” จึงสังเกตว่า เปาโลไม่ได้กล่าวว่า “จงประพฤติ เพื่อ ความรอดของท่าน” เราได้รับความรอดโดยการรับเอา ความรอดในฐานะของประทาน (อฟ. 2:8) แต่จากการได้รับความรอดอย่างเปล่าๆ นั้น เราก็มีความรับผิดชอบที่จะพัฒนาความรอด อัครทูตนี้ได้มีลักษณะปัจจุบันของความรอดของเราซึ่งก็คือการชำระให้บริสุทธิ์ในความคิดของท่าน ที่ซึ่งเราเป็นคนที่ทำงานด้วยกันกับพระเจ้า (1 คร. 3:9; เปรียบเทียบ ทต. 3:8)[133] ในการทำให้ชอบธรรมและการได้รับศักดิ์ศรี พระเจ้าทรงทำการทั้งสิ้น (อฟ. 2:9; ยค. 24) แต่ในการชำระให้บริสุทธิ์นั้น เรามีส่วนที่จะทำ เรา “ประพฤติอย่างสมกับ” ความรอดของเราโดยการดำเนินชีวิต (การร่วมมือ) ตาม (การเชื่อฟัง) พระวิญญานบริสุทธิ์ผู้ซึ่งนำเราในน้ำพระทัยของพระเจ้า (กท. 5:16) ในบริบทนี้ ลักษณะที่เจาะจงของการชำระให้บริสุทธิ์ที่นี้เกี่ยวข้องกับการบรรลุเอกภาพผ่านทางความถ่อมใจ

“ที่นี้เปาโลไม่ได้เป็นห่วงเกี่ยวกับสวัสดิภาพนิรันดร์ของวิญญาน ของแต่ละบุคคล ตอนนี้ผู้เชื่อแต่ละคนไม่ได้ถูกเรียกสู่ ‘กิจกรรมของตนเอง ผู้ติดตามที่กระฉับกระเฉงถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า. . .สู่การประยุกต์ใช้ส่วนตัวของความรอด’ (มุลเลอร์) ตรงกันข้าม บริบทบ่งบอกว่าคำสั่งนี้จะต้องถูกเข้าใจในแง่ส่วนรวม คริสตจักรทั้งหมดซึ่งได้เจ็บบ่ายฝ่ายวิญญาน (2:3-4) ตอนนี้ถูกกำชับด้วยการรับเอาขึ้นตอนใดๆ ก็ตามที่จำเป็นต่อการฟื้นฟูตนเองไปสู่สุขภาพและความสมบูรณ์”[134]

“บางทีมันเป็นการดีที่สุดที่จะเห็น ทั้ง การทำงานภายนอกของความรอดส่วนตัวและความรอดส่วนรวมหรือการช่วยกู้ของที่ประชุมทั้งหมดจากอะไรก็ตามที่ได้ยับยั้งพวกเขาไว้จากการประสบกับสิ่งที่ดีที่สุดของพระเจ้า”[135]

“การใส่ความพยายามที่ต่อเนื่องและคำจูนไม่ใช่ง่าย มันเป็นสงครามในสามแนวหน้า คือ สงครามกับการรวมกันที่แข็งแกร่งและล่อลวงอย่างมากของโลก เนื้อหนัง และมาร”[136]

“ไม่มีศัตรูของชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ชัดเจนไปกว่าความพึงพอใจในตนเองและความหยิ่ง”

[137]

ขณะที่เราดำเนินการชำระให้บริสุทธิ์ของเรา เราต้องจดจำบางสิ่ง คือ เราต้องใช้พระเจ้าที่บริสุทธิ์ เรามีการศัตรูที่แข็งแกร่งและฉลาด และเราอ่อนแอและต้องพึ่งพาพระเจ้าสำหรับทุกสิ่งที่เราจำเป็น การตระหนักเช่นนั้นจะก่อให้เกิดท่าทีของ “ความเกรงกลัวและตัวสั่น” ที่เปาโลได้สนับสนุน ท่าทีนี้ไม่ได้ไม่สอดคล้องกับความยินดีและความมั่นใจในพระเจ้า

2:13

ในบริบทก่อนหน้านี้ เปาโลได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านทำสิ่งที่ถูกต้อง แม้ว่าท่านไม่ได้อยู่ในเมืองฟิลิปปีเพื่อจะจงใจและหนุนใจให้พวกเขาให้ทำอย่างนั้น (1:27; 2:12) ที่นี่ท่านได้ย้ำเตือนพวกเขาว่าพระเจ้าได้ “ทำการ” ไม่ใช่แค่ กับ พวกเขา เท่านั้นแต่ ใน พวกเขาอีกด้วยเพื่อจะจัดเตรียมแรงจูงใจและกำลังที่มีความสามารถ (คำกรีก *เอนเนอกเจอิน* ที่ซึ่งเราได้รับคำว่า “เอน-เออะจี”) *พระองค์* จะทำให้พวกเขาสามารถประพฤติอย่างสมกับคารมรودของพวกเขาเอง พระเจ้าทรงดำเนินการงานนี้ของพระองค์ผ่านทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงสถิตและเครื่องมือหลักของพระองค์คือพระวจนะของพระเจ้า

“ส่วนแรกของการดีคือความตั้งใจ อีกส่วนคือ ความพยายามอันหนักแน่นเพื่อจะบรรลุมัน ผู้สร้างสรรค์ของทั้งสองอย่างคือพระเจ้า ดังนั้นเรากำลังปล้นพระเจ้าถ้าเราอ้างว่าสิ่งใดก็ตามไม่ว่าในความตั้งใจหรือการบรรลุนั้นเป็นของเราเอง” [138]

“พระเจ้าไม่ทำการและไม่ได้ทำการ... เพราะว่ามันมนุษย์ได้ทำการ... สิ่งตรงกันข้ามก็เป็นจริงคือ พระเจ้าทรงทำการและได้ทำการ ดังนั้น มนุษย์ต้องและสามารถทำการได้”

[139]

ข้อนี้เป็นหนึ่งของการปลอม โยนมากที่สุด ในพันธสัญญาใหม่ บางครั้งเราต้องการทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่ดูเหมือนจะขาดพลังงานหรือความสามารถ ข้อนี้ทำให้เราแน่ใจว่าพระเจ้าจะช่วยเหลือเรา บางครั้งดูเหมือนว่าเราไม่สามารถแม้กระทั่ง *ต้องการ* ที่จะทำสิ่งที่ถูกต้อง ที่นี่เราเรียนรู้ว่าพระเจ้าสามารถจัดเตรียมความปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์อีกด้วยในเมื่อเราไม่มีความปรารถนา ถ้าเราพบว่าเราไม่ต้องการทำสิ่งที่ถูกต้อง เราสามารถขอให้พระเจ้า

ทำการในเราเพื่อจะสร้างความปรารถนาที่จะทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ ข้อนี้ให้ความมั่นใจแก่เราว่าพระเจ้าทรงปรารถนาทั้งที่จะกระตุ้นเราและให้เรามีความสามารถ

2:14

คำแรกในข้อนี้ในคัมภีร์กรีกคือ “ทุกสิ่ง” (NASB) หรือ “ทุกๆ สิ่ง” (NIV) ซึ่งโดยตำแหน่งของมันนั้นบ่งบอกถึงการเน้นของผู้เขียน เราส่วนใหญ่สามารถเรียนรู้ที่จะบ่นและทู่เถียงน้อยลงกว่าในตอนนี้ แต่กิจกรรมต่างๆ เช่นนั้นควรจะขาดหายไปจากชีวิตของเราอย่างสิ้นเชิง

ถ้อยคำแรกของถ้อยคำเหล่านี้ (“การบ่น”) มองดูที่กิจกรรมเริ่มแรก และถ้อยคำที่สอง (“การทู่เถียง”) มองดูสิ่งที่เป็นผลลัพธ์ของถ้อยคำแรก (เปรียบเทียบ [1 คร. 10:10](#); [ฟป. 2:2](#); [4:2](#)) คำเตือนที่ยิ่งใหญ่ของการบ่นและการทู่เถียงสามารถนำไปสู่คือเหตุการณ์ทั้งสิบของคณิศราเอลเกี่ยวกับการบ่นในถิ่นทุรกันดาร อูนิสัยนั้นได้ถึงจุดสูงสุดในการปฏิเสธของคณิศราเอลที่จะเข้าไปและครอบครองแผ่นดินแห่งพระสัญญาจากคาเดชบารเนีย (กฉว. 13-14) เราทำลายการทำงานของพระเจ้าในการก่อให้เกิดเอกภาพซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยการก่อให้เกิดจิตใจของพระคริสต์ในเรา (เช่น ความถ่อมใจ) เมื่อเราบ่นและทู่เถียง (เปรียบเทียบ 1:19, 28)

“ธรรมชาติใหม่เป็นของเราโดยของขวัญจากพระเจ้า แต่การติดตั้งธรรมชาติใหม่นั้นในแง่ของคุณลักษณะใหม่และการประพฤติใหม่ก็ผ่านทางงานที่ตอบสนองการเชื่อฟัง ซึ่งเป็นการปลุกถ่ายที่ยากของสงครามประจำวัน”[\[140\]](#)

2:15

โดยการประพฤติอย่างสมกับความสามารถของพวกเขาเองด้วยความเกรงกลัวและตัวสั่นแทนที่จะด้วยการบ่นและการทู่เถียงนั้น ชาวฟิลิปปีส์บางคน (“พิสูจน์”) พวกเขาเองว่า “ไร้คำหึงและไร้ความคิด” (บริสุทธ์, NIV) “ไร้คำหึง” (คำกรีก *อามมทอส*) หมายถึง ปราศจากคำหึง (ไม่ใช่ นำคำหึง เปรียบเทียบ 3:6) เพราะว่าเราจัดการกับบาปต่างๆ ของเราอย่างที่เราควรจัดการ มันไม่ได้หมายถึง ไม่มีมลทิน (คำกรีก *อาโมมอส*) หรือ คำหึงไม่ได้ (คำกรีก *อานงเคลตอส* และ *อันอบพิเลบตอส*)[\[141\]](#) “ไร้ความคิด” (คำกรีก *อักเคไรรอย*) หมายถึง มิได้เจือปนด้วยสิ่งใดก็ตามที่เป็นมลทิน (เปรียบเทียบ [รม. 16:19](#))

จากนั้นเปาโลได้เพิ่มแนวคิดของการอยู่ “เหนือการคำหึง” หรือ ไม่มีมลทิน (คำกรีก *อาโมมอส*) ในฐานะบุตรของพระเจ้า เราจะต้องปราศจากมลทิน และไม่ได้ถูกกล่าวหาด้วยการ

วิจารณ์ที่สมเหตุสมผลแม้ว่าเราดำเนินชีวิต “ในท่ามกลาง” ชนรุ่นที่ผิดศีลธรรม (“คดโกง”) และวิปลาส (“วิปริต”) (เปรียบเทียบ [ฉธบ. 32:5](#)) คำว่า “ชนรุ่น” (คำกรีก *เจเนอัส*) สามารถอ้างอิงถึงกลุ่มชนหลายรุ่น ไม่ใช่แค่ชนรุ่นหนึ่ง[142] ที่นี้บางทีมันอ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อโดยรวม (เปรียบเทียบ [มธ. 17:17](#); [กจ. 2:40](#))

คริสเตียนเป็น “ความสว่าง” ในโลกมืด ([มธ. 5:14](#); เปรียบเทียบ [ดนล. 12:3](#)) ความสว่างของโลก สถิตอยู่ในเราตอนนี้ ([ยน. 8:12](#)) เปาโลต้องการให้ผู้อ่านของท่านเป็นพยานที่หนักแน่นแทนที่จะทำให้ความสว่างของพวกเขาถูกบดบังด้วยบาปหรือความไม่บริสุทธิ์ (เปรียบเทียบ [มธ. 5:15-16](#)) ความสว่างเป็นตัวอย่างประกอบที่ดีของบางสิ่งที่ทำสิ่งที่ดีมันจะต้องทำโดยการเป็นสิ่งที่ดีมันจะต้องเป็น[143]

ข้าพเจ้าได้อ่านเกี่ยวกับผู้หญิงคนหนึ่งารู้สึกโดดเดี่ยวอย่างมาก ณ สถานที่ทำงานของเธอ เพราะว่าเธอเป็นคริสเตียนคนเดียว ที่จะทำให้เรื่องราวแย่งนั้น บ่อยครั้งเธอได้ถูกเยาะเย้ยในความเชื่อของเธอและถูกกล่าวหาว่าเป็นคนใจแคบ ในที่สุด เธอได้ท้อใจจนเธอได้พิจารณาที่จะหยุดงานของเธอ อย่างไรก็ตาม ก่อนทำสิ่งนั้น เธอได้แสวงหาคำปรึกษาจากศิษยาภิบาลของเธอ หลังจากที่ได้อ่านคำสอนของเธอ ผู้รับใช้ได้ถามว่า “ตามปกติผู้คนตั้งความสว่างไว้ที่ไหน?” “ในสถานที่มืด” เธอตอบยังมีทันพูดเสร็จเธอก็ตระหนักว่าคำตอบของเธอควรประยุกต์ใช้กับชีวิตของเธอเอง เธอตระหนักอย่างรวดเร็วว่าสถานที่ทำงานของเธอเป็น “สถานที่มืด” อย่างแท้จริงที่ซึ่ง “ความสว่าง” นั้นเป็นที่ต้องการอย่างแท้จริง ดังนั้นเธอตัดสินใจที่จะอยู่ที่เธอได้ อยู่และกลายมาเป็นอิทธิพลที่หนักแน่นสำหรับพระคริสต์ จากนั้นไม่นาน เพื่อนร่วมงาน 13 คนของเธอได้มารู้จักพระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดของพวกเขา

2:16

“มีการหยุดในความคิด ณ จุดนี้ แน่แน่นอนว่า เปาโลดำเนินการวิงวอนของท่านที่มี ต่อชาวฟิลิปปีต่อไป แต่ท่านเปลี่ยนพื้นฐานของการวิงวอนของท่านจากแบบอย่างของพระเยซู (2:3-15) ไปสู่ตัวท่านเองและสู่การพิพากษาที่ท่านต้องเผชิญ ณ วันแห่งพระคริสต์ ดังนั้น ตอนนี้ท่านขอให้พวกเขาทำบางสิ่งเพื่อเห็นแก่ท่าน”[144]

ผู้เชื่อจะต้องถือ “พระวจนะแห่งชีวิต” ซึ่งก็คือ ข่าวประเสริฐ ([ยน. 6:68](#)) อย่างที่อนุสาวรีย์เทพิเสรีภาพถือคบเพลิงของเธอ นี่เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่ซึ่งเราเป็นความสว่างในโลกที่มีมืด อย่างไรก็ตาม

ก็ตาม เมื่อพิจารณาถึงบริบทนี้ มันดูเหมือนเป็นไปได้มากกว่าว่าเปาโลได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านที่จะ “ยึดมั่น” ต่อ พระวาจา แทนที่จะถือพระวาจา ออกไป/ อย่างไรก็ตาม การตีความอันแรกก็เป็นไปได้

“เมื่อเรา ‘ยึดมั่น’ ต่อความจริงแห่งข่าวประเสริฐเท่านั้นที่เราสามารถ ‘ถือความจริงนั้น ออกไป’ อย่างมีประสิทธิภาพได้”^[145]

เปาโลต้องการให้ชาวฟิลิปปีรับใช้ต่อไปอย่างที่ท่านได้อธิบาย เพื่อว่าเมื่อท่านได้ยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ (เปรียบเทียบ 1:6, 10) ท่านจะมีความภูมิใจที่สมเหตุสมผล (เปรียบเทียบ 1:26) การลงทุนของท่านในชีวิตของพวกเขาจะไม่เปล่าประโยชน์ *การวิ่งแข่ง* พรรณนาถึงกิจกรรมที่ขะมักเขม้นของเปาโลในฐานะคริสเตียน และ *การตรากตรำ* เน้นถึงงานหนักที่ท่านได้ทำ^[146]

แบบอย่างของเปาโล 2:17-18

2:17

การคาดการณ์ที่ว่าเปาโลอาจได้รับคำพิพากษาประหารชีวิตในไม่ช้าได้เกิดขึ้นในความคิดของท่านอีกครั้งหนึ่ง ท่านได้เปรียบเทียบชีวิตในปัจจุบันของท่านกับการเทออกของ “เครื่องดื่มบูชา” ในการนมัสการของอิสราเอล (เปรียบเทียบ [2 ทธ. 4:6](#); [กตว. 15:1-10](#); [กตว. 28:4-7](#)) หลังจากที่ปุโรหิตได้ถวายลูกแกะ แกะตัวผู้หรือโคเป็นเครื่องเผาบูชา เขาก็ได้เทเหล้าองุ่นข้างแท่นบูชา นี่เป็นการกระทำสุดท้ายในพิธีการถวายบูชา ซึ่งทั้งหมดได้เล็งถึงการมอบถวายของผู้เชื่อต่อพระเจ้าด้วยการนมัสการ การเทเหล้าองุ่นออกได้พรรณนาถึงการลดลงที่ละน้อยแห่งชีวิตของเปาโลซึ่งได้เป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตต่อพระเจ้ามาตลอดตั้งแต่การกลับใจเชื่อของท่าน

วลี “เครื่องบูชาและการรับใช้แห่ง (หรือมาจาก, NIV) ความเชื่อของท่าน” เป็นสำนวนเปรียบเทียบ (แนวคิดที่แสดงออกโดยคำนามสองคำ) หมายถึง การรับใช้ที่เสียสละซึ่งเกิดจากความเชื่อของท่าน

แม้ว่าเปาโลจะตาย ท่านสามารถยินดีที่ว่าท่านได้ให้การสนับสนุนแก่การรับใช้ที่เสียสละของชาวฟิลิปปีที่มีต่อพระเจ้า ท่านได้มองตัวท่านเองและพวกเขาว่าเป็นปุโรหิตที่ถวาย เครื่องบูชา แต่พระเจ้า คือ พวกเขาเองและการทำงานของพวกเขา (เปรียบเทียบ ฮบ. 13:15)

“ชาวฟิลิปปีเป็นปุโรหิต ความเชื่อของพวกเขา (หรือการงานที่ดีของพวกเขาซึ่งเกิดจากความเชื่อของพวกเขา) เป็นเครื่องบูชา โโลหิตที่ให้ชีวิตของเปาโลเป็นการเทที่ควบคู่ไป” [147]

“. . . การทนทุกข์แบบอัครทูตของท่านและของขวัญที่เสียสละของชาวฟิลิปปีที่มีต่อท่านเพราะว่าท่านเป็นอัครทูตรวมกันก่อให้เกิดเครื่องบูชาอันสมบูรณ์อย่างเทียบพร้อมต่อพระเจ้า” [148]

2:18 แน่นอนว่าชาวฟิลิปปีจะไม่ “ยินดี” ต่อการคาดการณ์ถึงการตายของเปาโล แต่ต่อความรู้ อย่างเช่นเปาโลนั้นพวกเขาได้ถวายพวกเขาเองเป็นเครื่องบูชาอันเป็นที่พอพระทัยแด่พระเจ้า (รม. 12:1) อัครทูตนี้ได้กระตุ้นให้พวกเขาที่จะไม่เสียใจต่อความลำบากของพวกเขาเองและของท่าน แต่ยินดีขณะที่พวกเขาประพฤติอย่างสมกับความรอดของพวกเขาเอง ซึ่งรับเอาท่าทีของท่านต่อสถานการณ์ของพวกเขาในชีวิต พวกเขาสามารถ “แบ่งปัน” “ความยินดี” ของพวกเขากับเปาโลได้ขณะที่พวกเขาได้สื่อสารกับท่านและทำให้ท่านแน่ใจถึงความยินดีของพวกเขาในพระเจ้า

แบบอย่างของทิโมธี 2:19-24

การอ้างอิงของอัครทูตนี้ถึงการทนทุกข์ในปัจจุบันของท่าน (ข้อ 17-18) ได้นำท่านบอกชาวฟิลิปปีเกี่ยวกับแผนการต่างๆ ของท่าน ท่านต้องการทส่งทิโมธีและเอปาโฟรดิทัสไปยังเมืองฟิลิปปี ท่านได้กล่าวสิ่งต่างๆ เกี่ยวกับเพื่อนร่วมงานที่สัตย์ซื่อสองคนนั้นว่าจะรับรองถึงการต้อนรับที่อบอุ่นของพวกเขาเมื่อพวกเขาได้ไปถึง คำอธิบายของเปาโลเกี่ยวกับพวกเขามีคุณค่าที่ยั่งยืนเพราะว่าพวกเขาเป็นแบบอย่างที่ดีของบุคคลผู้ได้ครอบครองจิตใจของพระคริสต์ ดังนั้นพวกเขาเป็นผู้ร่วมมือแท้ในข่าวประเสริฐ

“ในจดหมายฝากนี้ทุกๆ การอ้างอิงที่เปาโลทำต่ออีกบุคคลหนึ่งถูกทำขึ้นในการเชื่อมโยงกับ *ความร่วมมือ* ของบุคคลนั้น ซึ่งก็คือความร่วมมือของเขาในข่าวประเสริฐ ยกเว้นเปาโลนั้น ทิโมธีและเอปาโฟรดิทัสเป็นคนที่โดดเด่นมากที่สุดของบุคคลเหล่านี้”[149]

2:19 เปาโลอธิบายว่าแผนการของท่านขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้าเมื่อท่านได้กล่าวว่าท่าน ได้หวัง “ในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า” ที่จะส่งทิโมธีไปในไม่ช้า อัครทูตนี้ได้พาดพิงถึงการจำนนของท่านต่อความเป็นเจ้านายของพระคริสต์อยู่บ่อยๆ ในจดหมายฝากนี้ (1:8, 26; 2:24, 29; 3:1, 3; 4:1, 10; เปรียบเทียบ [รม. 14:14](#); [1 คร. 7:39](#); [16:7](#); ฟม. 20, 25) บางทีการอ้างอิงเหล่านี้มีจำนวนมากในจดหมายฝากนี้เนื่องจากความไม่แน่นอนของการปลดปล่อยของเปาโล

จุดประสงค์หลักของการเยี่ยมชมของทิโมธีคือ “เรียนรู้” “สภาพ” ของผู้เชื่อชาวฟิลิปปี และรายงานสิ่งนั้นต่อเปาโล สิ่งนี้จะช่วยให้เปาโลมีพื้นฐานเพื่อ รับผิดชอบ และวางแผนการต่างๆ ที่จะช่วยเหลือคริสตจักรนี้ให้ดีขึ้น

2:20 เปาโลไม่ได้เขียนถ้อยคำเหล่านี้เพื่อจะแนะนำทิโมธีแก่ชาวฟิลิปปี พวกเขาได้รู้จักเขาอย่างดี[150] บางทีท่านต้องการให้คำพยานที่เรื่องจริงนี้ให้ความมั่นใจแก่ผู้อ่านของท่านว่าทิโมธีมีการเอาใจใส่เรื่องของพวกเขาในหัวใจจริงๆ ทิโมธีแสดงถึงสถานการณ์ของพวกเขาต่อเปาโลอย่างแม่นยำได้

บางทีเปาโลได้หมายถึงโดย “ข้าพเจ้าไม่มีใครอื่นที่เหมือนทิโมธี” นั่นว่าท่านไม่มีเพื่อนร่วมงานที่อยู่กับท่าน ณ เวลานั้นผู้ซึ่งจะทำงานได้ดีขึ้นในงานที่มอบหมายนี้มากกว่าทิโมธี ทิโมธีได้แบ่งปันทัศนคติโดยทั่วไปของเปาโล และความเป็นห่วงที่เจาะจงของท่าน “สำหรับสวัสดิภาพ” ของชาวฟิลิปปีอย่างต่อเนื่อง

2:21 นี่คงเป็นถ้อยคำโดยทั่วไป... เปาโลมีเพื่อนร่วมงานหลายคนผู้ซึ่งการอุทิศตนต่อพระเยซู คริสต์ ได้สำเร็จ ณ เวลานี้ หนึ่งในนั้นคือเอปาโฟรดิทัส เปาโลจะชมเชยเขาในไม่ช้า (ข้อ 25-30) เพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ ของเปาโลอาจไม่ได้มีโอกาสเยี่ยมชมชาวฟิลิปปี บางทีโดย “พวกเขาทั้งหมดแสวงหาประโยชน์ของพวกเขาเอง” นั้น เปาโลได้คิดถึงคริสเตียนชาวโรมันท้องถิ่นเหล่านั้นซึ่งอย่างน้อยแล้วเป็นผู้ที่ได้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะพัฒนาชื่อเสียง “ของพวกเขาเอง” เมื่อท่านได้เขียนข้อนี้ ท่านได้อ้างอิงถึงพวกเขาก่อนหน้านี้ (1:14-18) หรือท่านอาจได้

หมายถึง “ทุกคน” ผู้ซึ่งอาจได้ไปยังเมืองฟิลิปปีถ้าพวกเขาสามารถไปได้[151] บางทีท่านได้หมายถึงว่า ทุกคนที่ท่านอาจได้ส่งไปยังชาวฟิลิปปินั้นไม่มีใครที่ได้ตั้ง “ผลประโยชน์” ของพระคริสต์เหนือ “ผลประโยชน์ของพวกเขาเอง” อย่างที่ทิโมธีได้ทำ

ลูกอาจไม่ได้อยู่ในโรมขณะที่เปาโลเขียนสิ่งนี้ และบางทีผู้ช่วยคนอื่นๆ ของเปาโลได้ขาดหายไปอีกด้วย[152] ผู้เชื่อที่ตั้งผลประโยชน์ของพระคริสต์เหนือผลประโยชน์ของเขาหรือของเธอเองยังคงเป็นบุคคลที่หายาก (เปรียบเทียบ 1:21) ไม่ใช่คริสเตียนทุกคนที่เป็นผู้ร่วมมือในการทำงานของข้าวประเสริฐ แต่ความร่วมมือในข้าวประเสริฐเป็นหัวข้อที่เพียงพอที่จะเขียนจดหมายฝากฉบับหนึ่งขึ้นมา เพราะว่ามันเป็นการทรงเรียกในชีวิตของคริสเตียน (เปรียบเทียบ มธ. 28:19-20)

2:22 ในความตรงข้ามกับผู้เชื่อส่วนใหญ่ นั้น ทิโมธีได้แสดงถึงคุณค่าของเขาในฐานะผู้รับใช้ของพระคริสต์และของเปาโลมากกว่า 10 ปี[153] เขาได้ “รับใช้” ในฐานะเพื่อนร่วมงานของอัครทูตนี้และในฐานะบุตรบุญธรรมของท่าน เขาได้สถาปนาชื่อเสียงที่ดี (“คุณค่าที่พิสูจน์แล้วของเขา”) ไม่ใช่แค่ในเมืองฟิลิปปี แต่ในที่ใดก็ตามที่เขาได้รับใช้ ประวัติที่ดีเช่นนั้นทำให้ผู้รับใช้หนุ่มของพระเจ้าเป็นตัวแทนที่ดีเมื่อคนอื่นๆ พิจารณาเขาสำหรับพันธกิจอีกอย่างหนึ่ง

“บ่อยครั้งเด็กหนุ่มมีพลังอย่างมาก และไม่อดทนต่อการควบคุม บางทีอายุค่อนข้างจะเป็นการระมัดระวังเกินไปและซ้ำในการมาสู่บทสรุป และบ่อยครั้งมันเป็นความยุ่งยากที่ยิ่งใหญ่สำหรับสองคนที่อายุห่างกันอย่างมากอย่างเช่นเปาโลและทิโมธีที่จะทำงานร่วมกันอย่างมีความสุข แต่เมื่อคนที่หนุ่มกว่าสำแดงถึงวิญญานที่อยู่ในทิโมธี และผู้อาวุโสแสวงหาเกียรติของพระเจ้าและพระพรของประชากรของพระองค์เท่านั้น การสามัคคีธรรมเช่นนั้นในการรับใช้ก็กลายมาเป็นพรอย่างแท้จริง”[154]

2:23 ข้อนี้เริ่มต้น “คนนี้” ในตัวบทกรีกซึ่งดึงความสนใจไปยังคุณสมบัติของทิโมธี ถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าแล้ว เปาโลได้หวังว่าจะ “ส่ง” ทิโมธีไปยังเมืองฟิลิปปีด้วยการรายงานเกี่ยวกับสถานการณ์ของอัครทูตนี้และแผนการต่างๆ “ทันที” เมื่อท่านได้ทราบผลลัพธ์ของการไต่สวนของท่าน เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้คาดหวังว่าการตัดสินใจในกรณีของท่านจะออกมาในไม่ช้า ทั้งสำหรับความรักของคริสตจักรเมืองฟิลิปปีและสำหรับประสิทธิภาพของพันธกิจของ

ท่านนั้น เปาโลต้องการให้เพื่อนๆ ของท่านรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ของท่าน ในสิ่งนี้ท่านตั้งแบบอย่างที่ดีให้แก่เรา

2:24 เปาโลเชื่อว่าท่านจะได้รับเสรีภาพของท่านและสามารถกลับไปยังเมืองฟิลิปปีในไม่ช้า (เปรียบเทียบ 1:25) อย่างไรก็ตาม ท่านได้ปรับความหวังของท่านเข้ากับการตระหนักว่าความยุติธรรมไม่ได้ชนะในศาลทางกฎหมายเสมอไป (เปรียบเทียบ [ลก. 23:13-25](#)) อย่างที่ได้กล่าวไปก่อนหน้านี้ มีหลักฐานที่ว่าเนโรได้ปล่อยเปาโล ณ เวลานั้น และอัครทูตนี้ได้ดำเนินงานประกาศข่าวประเสริฐของท่านต่อไปใหม่

“จิตใจที่จำนนไม่ใช่เป็นผลผลิตของคำเทศนาหนึ่งชั่วโมง สัมมนาหนึ่งสัปดาห์ หรือแม้กระทั่งการรับใช้หนึ่งปี เหมือนกับทิโมธีนั้น จิตใจที่จำนนเติบโตในเราเมื่อเรายอมต่อพระเจ้าและแสวงหาที่จะรับใช้คนอื่น”[\[155\]](#)

แบบอย่างของเอปาโฟรดิทัส 2:25-30

ผู้ส่งสารอีกคนหนึ่งได้ไปถึงเมืองฟิลิปปีก่อนไม่ว่าเปาโลหรือทิโมธี นั่นคือเอปาโฟรดิทัส และเขานำจดหมายฝากนี้ไปยังปลายทางของมัน เปาโลเขียนส่วนนี้เพื่อเตรียมแนวทางสำหรับการต้อนรับที่เหมาะสมของผู้ส่งสารและเพื่อจะดึงความสนใจไปยังความถ่อมใจของเอปาโฟรดิทัส

2:25 แทนที่จะรอกอย เปาโลได้คิดว่ามันจำเป็นที่จะ “ส่ง...เอปาโฟรดิทัส” ไป *ทันที* ท่านจะอธิบาย ในไม่ช้าว่าทำไมท่านได้ทำอย่างนี้ หนึ่งในท่านต้องการแนะนำผู้ส่งสารของท่าน

ชื่อของเอปาโฟรดิทัสในรูปแบบนี้ไม่ปรากฏในที่อื่นในพันธสัญญาใหม่นอกจากในพระธรรมฟิลิปปี (เปรียบเทียบ 4:18) อย่างไรก็ตาม “เอปาฟรัส” ซึ่งเป็นชื่อที่สั้นลงและเป็นรูปแบบน้อยกว่าปรากฏใน [โคโลสี 1:7; 4:12](#); และ [ฟีเลโมน 23](#) อย่างไรก็ตาม บางทีนี่เป็นสองบุคคลที่แตกต่างกัน เนื่องจากว่า “เอปาโฟรดิทัส” ชาวเมืองฟิลิปปีเป็นที่ชัดเจนว่าได้มาจากมาซิโดเนีย และ “เอปาฟรัส” ชาวเมืองโคโลสีและฟีเลโมนเป็นที่ชัดเจนว่าได้มาจากเอเชีย้อย[\[156\]](#) ที่นี้เปาโลได้อธิบายถึงเอปาโฟรดิทัสในความสัมพันธ์ห้าอย่าง หนึ่งในเขาเป็น “พี่น้อง” ของเปาโลในความเชื่อ เป็นผู้แบ่งปันในชีวิตฝ่ายวิญญาณ โดยพระคุณของพระเจ้า สอง เขาเป็น “เพื่อน

ร่วมงาน” ของเปาโล เป็นมากกว่าพี่น้องซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่ได้ร่วมในงานรับใช้แห่งการสร้าง คริสตจักรของพระเยซูคริสต์ เป็นผู้ร่วมมือในพันธกิจข่าวประเสริฐ สาม เขาเป็น “เพื่อนทหาร” ของเปาโล เขาไม่ใช่แค่คนงาน แต่เป็นคนงานผู้ซึ่งได้เข้าไปสู่สงครามฝ่ายวิญญาณโดยการยืนหยัดเพื่อพระคริสต์ในสภาพแวดล้อมที่เป็นปฏิปักษ์ และการประกาศข่าวประเสริฐอย่างกล้าหาญ

สี่ ในความสัมพันธ์กับชาวฟิลิปปี เปาโลโฟรดิทัสเป็น “ผู้ส่งสาร” ของพวกเขาต่อเปาโล เขาได้นำของขวัญของพวกเขาไปยังท่านในฐานะตัวแทนของพวกเขา ตามปกติแล้วบรรดาผู้แปลก็แปลคำกรีกที่แปลว่า “ผู้ส่งสาร” ว่าเป็น “อัครทูต” (คำกรีก *อะพอสโทลอส*) คำนี้มีทั้งความหมายโดยทั่วไปและความหมายที่เจาะจงในพันธสัญญาใหม่ โดยทั่วไปแล้ว มันหมายถึง *ผู้ส่งสาร* และอธิบายบุคคลเช่นนั้นเช่นบารนาบัส ([กจ. 14:14](#)) ยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า ([กท. 1:19](#); [1 คร. 15:7](#)) น่าจะเป็น สิลาสและทิโมธี ([1 ธส. 2:7](#); เปรียบเทียบ [ฟป. 1:1](#)) และเปาโลโฟรดิทัสที่นี่ ตามหลักแล้ว มันอ้างอิงถึงอัครทูต 12 คนและเปาโลซึ่งก็คือบรรดาผู้ที่พระเยซูได้บัญชาอย่างเจาะจงด้วยพันธกิจของการก่อตั้งและสถาปนาคริสตจักร การใช้อย่างที่สองนี้ก็เป็นธรรมดามากกว่าในพันธสัญญาใหม่ ผู้ชายหลายคนได้ทำหน้าที่ในฐานะ “อัครทูต” ในคริสตจักรเริ่มแรก แต่ 13 คนเท่านั้นที่เป็นอัครทูตที่เป็นทางการ (นั่นคือ ได้ครอบครองตำแหน่งนั้น)

ห้าและสุดท้าย เปาโลโฟรดิทัสเป็น “ผู้รับใช้” ของชาวฟิลิปปีต่อความต้องการของเปาโลในคุก คำนี้ (คำกรีก *ลิทัวคอน*) บางครั้งอธิบายถึงประเภทของพันธกิจที่ปุโรหิตกระทำ ([รม. 15:16](#); [ฮบ. 8:2](#)) ดังนั้นเปาโลอาจได้คิดถึงพันธกิจของ เปาโลโฟรดิทัสที่มีต่อท่านว่าคล้ายกับพันธกิจของปุโรหิต เขาได้นำเสนอของถวายของชาวฟิลิปปีแก่เปาโลในฐานะเครื่องบูชา (4:18)

“เปาโลโฟรดิทัสเป็นทูตของพวกเขาต่อท่าน ซึ่งเป็นวิธีของพวกเขาถึงการบอกท่านว่า พวกเขาได้ใส่ใจพอที่จะส่งสิ่งที่ดีที่สุดของพวกเขาไป...” [157]

2:26

เปาโลตัดสินใจส่งเปาโลโฟรดิทัสไปทันทีเพราะว่าถ้อยคำที่ได้ไปยังเปาโลโฟรดิทัสว่า เพื่อนชาวฟิลิปปีได้เรียนรู้ว่าเขาได้ช่วย ความรู้นี้ได้สร้าง “ความปรารถนา” ในใจของเขาสำหรับพี่น้องของเขาและได้ทำให้เขา “เป็นทุกข์” ความรู้สึกของเขานั้นแรงกล้า เปาโลได้ใช้คำที่แปลว่า

“ความปรารถนา” (NASB) หรือ “อยาก” (NIV, คำกรีก *เอพิโพเท โอ*) ก่อนหน้านี้อธิบายถึงความรู้สึกของท่านเองที่มีต่อชาวฟิลิปปี (1:8; เปรียบเทียบ [ยก. 4:5](#); [1 ปต. 2:2](#)) “เป็นทุกข์” (คำกรีก *อะเค โมนอน*) ได้อธิบายถึงความรู้สึกของพระเยซูในสวนเกทเซมนีอีกด้วย ([มธ. 26:37](#); [มก. 14:33](#))

“มันอธิบายถึงสภาพที่กังวลใจ อยู่นั่งไม่สุข สับสนซึ่งถูกก่อให้เกิดโดยความผิดปกติทางร่างกาย หรือโดยความทุกข์ด้านจิตใจเช่น ความโศกเศร้า ความอับอาย ความผิดหวัง และอื่นๆ”[\[158\]](#)

เอปาโฟรดิทัสคงเป็นคริสเตียนที่มีความรู้สึกไวเป็นพิเศษ ในอีกด้านหนึ่ง ความห่วงใยของเขาอาจจะย้อนถึงความเข้าใจผิดที่ได้ทำให้เขาอยู่ในความสว่างอันเป็นที่กังขาตั้งแต่ท่านได้จากเมืองฟิลิปปีไป[\[159\]](#)

2:27 เปาโลได้ให้เกียรติยศแด่พระเจ้าสำหรับการฟื้นฟูเอปาโฟรดิทัสไปสู่สุขภาพที่ดีเมื่อเขาได้อยู่ ณ ประตูของความตาย (“ป่วย” จนถึงจุดแห่งความตาย) การตายของเอปาโฟรดิทัสคงได้เพิ่มความโศกเศร้าของเปาโลที่มีต่อความเจ็บป่วยของพี่น้องของท่านซึ่งเป็นเหตุให้ท่านมีความโศกเศร้าเกือบที่จะทนไม่ได้ (“ความโศกเศร้าซ้อนความโศกเศร้า”) เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลไม่มีความสามารถที่จะรักษาทุกคนที่ท่านต้องการให้มีสุขภาพที่ดีแม้กระทั่งเพื่อนร่วมงานของท่าน [\[160\]](#) การรักษาของพระเจ้าขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้าอยู่เสมอ และไม่ใช่ว่าสิ่งทีใครคนหนึ่งสามารถทำได้เมื่อใดก็ตามที่เขาหรือเธอต้องการ (เปรียบเทียบ [1 ทธ. 5:23](#); [2 ทธ. 4:20](#))

2:28 ความห่วงใยที่เอปาโฟรดิทัสและชาวฟิลิปปีมีต่อกันและกัน ได้นำให้เปาโลที่จะส่งผู้ส่งสารของพวกเขากลับไปยังพวกเขาทันที (“ยิ่งขึ้น”) ท่านอาจได้ทำอย่างนั้นแต่เนิ่นๆ นี่คงได้ทำให้ความห่วงใยของเปาโลเกี่ยวกับชาวฟิลิปปีลดลงซึ่งรู้ว่าการกลับไปในไม่ช้าของเอปาโฟรดิทัสจะคลายความกังวลของผู้อ่านของท่าน

2:29 เปาโลต้องการให้การคืนสู่เหย้าของเอปาโฟรดิทัสเป็น โอกาสที่น่ายินดี เขาได้ดำเนินการกิจของเขาอย่างสำเร็จและได้ปรนนิบัติต่อเปาโลด้วยความยอดเยี่ยม เปาโลได้กระตุ้นให้ชาวฟิลิปปี

ปีนับถือเอปาโฟรดิทส์อย่างสูงส่ง (“จงนับถือคนประเภทนี้”) และต้อนรับเขากลับอย่างเต็มใจ (“ด้วยความยินดียิ่ง”)

“บางทีเอปาโฟรดิทส์ได้ถูกประเมินค่าต่ำกว่าเล็กน้อย ณ เมืองฟิลิปปีในสัดส่วนต่อการประเมินของเปาโลที่มีต่อเขา”[\[161\]](#)

2:30 โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เอปาโฟรดิทส์ได้มา “ใกล้ความตาย” เนื่องจากการรับใช้ของเขา “เพื่อ (งานของ) พระคริสต์” เป็นที่ชัดเจนว่าจากการเดินทางไปยังโรมและการปรนนิบัติต่อเปาโลที่นั่น เขาได้เปิดเผยตัวเองต่ออันตรายอย่างกล้าหาญ[\[162\]](#) คือว่าในขณะที่เขาได้ทำงานเพื่อพี่น้องชาวฟิลิปปีที่ขาดหายเพื่อจะชดเชยข้อบกพร่องของพวกเขาในแง่ที่ตนเอง (4:14-18; เปรียบเทียบ [1 คร. 16:17](#)) ที่เขาได้ป่วย

“ดูเหมือนมันชัดเจนจากการแสดงออกนี้ที่ว่า การป่วยของเอปาโฟรดิทส์เป็นผลลัพธ์ ไม่ใช่จากการข่มเหงแต่จากการทุ่มเทเกินไป”[\[163\]](#)

อะโพรไดท์ (วินัส) เป็นเทพธิดาแห่งนักพนัน เมื่อชาวกรีกที่เป็นคนต่างชาติดำเนินการต่อเขา เขาจะร้องว่า “เอปาโฟรดิทอส!” ซึ่งหมายถึง “ความโปรดปรานของอะโพรไดท์” ชื่อของเอปาโฟรดิทส์คงได้มีการเชื่อมโยงกับธรรมเนียมนี้ ถ้าเป็นเช่นนั้น เปาโลคงได้เขียนว่าเอปาโฟรดิทส์ได้ “เสี่ยงชีวิตของเขา” ดังเช่นการเล่นคำในชื่อเพื่อนของท่าน เปาโลได้สร้างการเล่นคำที่ชัดเจนมากขึ้นกับชื่อของไอเนสิมัสซึ่งหมายถึง “มีประโยชน์” (เปรียบเทียบ พม. 10-11)

“ท่านได้กล่าวว่าเอปาโฟรดิทส์ได้เสี่ยงด้วยชีวิตของเขา แต่เขาชนะ เพราะว่าพระเจ้าทรงอยู่ที่นั่นและ ‘ได้มีเมตตาต่อเขา’”[\[164\]](#)

การเน้นของเปาโลในบทที่ 2 อยู่ที่ความสำคัญของเอกภาพ และสิ่งที่ต้องมาก่อนที่จำเป็นของมัน นั่นคือ ความถ่อมใจ สำหรับความร่วมมือแท้ในงานของข่าวประเสริฐที่จะเกิดขึ้น มันจะต้องมีเอกภาพท่ามกลางคนงาน ฤกษ์แก่ผู้การบรรลุเอกภาพก็คือการที่ผู้เชื่อแต่ละคนรับเอาจิตใจที่ถ่อมของพระคริสต์

[2. การดำเนินในความมั่นคง 3:1-4:1](#)

ตอนนี้เปาโลได้เปลี่ยนไปสู่คุณสมบัติหลักที่สองที่ท่านได้แนะนำใน 1:27-30 นั่นคือ ความมั่นคงต่อการต่อต้านที่มีต่อชาวประเสริฐ (เปรียบเทียบกับ 1:7, 28) ก่อนหน้านั้น ท่านได้แนะนำแนวคิดของความยินดีต่อการต่อต้าน (1:19, 28-30; 2:17-18) ภายหลังท่านอภิปรายถึงวิธีเผชิญกับการข่มเหงที่ชัดเจน (4:4-9)

มีสองแหล่งหลักของการต่อต้านที่ชาวฟิลิปปีได้เผชิญขณะที่พวกเขาแสวงหาการสามัคคีธรรมกับเปาโลในการป่าวประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลได้กล่าวถึงทั้งสองอย่างนี้ในบทนี้ อย่างไรก็ตาม ท่านได้เริ่มต้นด้วยการกำชับที่จะยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้จบส่วนนี้ในการสรุปด้วยการกระตุ้น

การกำชับที่เป็นบทนำที่จะยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า 3:1

จากการที่ได้คลใจความยินดีในผู้อ่านของท่านด้วยการอ้างอิงถึงแบบอย่างที่น่าหนักแน่นของทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส เปาโลได้เตือนพวกเขาเกี่ยวกับคนอื่นบางคนผู้ซึ่งได้กล่าวยอมรับว่าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ท่านได้แนะนำส่วนนี้ของจดหมายฝากของท่านด้วยข้อความที่เปลี่ยนผ่าน “สุดท้ายนี้” (คำกรีก *โท ลอย โทน*) แนะนำถ้อยคำเช่นนั้นที่นี้เช่นเดียวกับในที่อื่นๆ (เปรียบเทียบกับ [1 คร. 1:16; 4:2](#); [2 คร. 13:11](#); [1 ธส. 4:1](#); [2 ธส. 3:1](#); [กท. 6:17](#)) ตามปกติแล้ว คำนี้ไม่ได้แสดงถึงการสรุปมากเท่ากับการเปลี่ยนผ่านไปสู่การสรุป[\[165\]](#) มันแนะนำสิ่งที่คงอยู่ที่จะถูกกล่าว[\[166\]](#) เปาโลกำลัง *เข้าใกล้* ตอนปลายของจดหมายฝากของท่าน ใครก็ตามที่ได้ฟังการเทศนามากก็รู้ว่าผู้สื่อสารที่เป็นคริสเตียนแม้กระทั่งในทุกวันนี้บ่อยครั้งก็กล่าวว่า “สุดท้ายนี้” นานก่อนที่เนื้อหาจบลง

การกระตุ้นหลักของอัครทูตนี้ในที่นี้คือว ผู้อ่านของท่านควร “ยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า” เปาโลซึ่งเป็นนักโทษได้วิงวอนให้คนที่เป่าอิสระที่จะยินดี เราอาจคาดหวังมันให้เป็นในอีกแนวทางหนึ่ง พวกเขาอาจยินดีในการกลับมาของเอปาโฟรดิทัส หรือในการหายป่วยของเขา หรือในการคาดการณ์ของเปาโลถึงการปลดปล่อยและการกลับไปยังเมืองฟิลิปปี สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเหตุผลที่สมเหตุสมผลสำหรับการยินดีแม้ว่าสำคัญน้อยกว่า เราได้สังเกตว่าการเน้นที่ต่อเนื่องที่ความยินดีและการยินดีได้แสดงถึงจดหมายนี้จนเดี๋ยวนี้ (1:3, 4, 18, 25; 2:1, 2, 17, 18, 19, 28, 29; เปรียบเทียบ 4:1, 4, 10, 18) ความยินดีเป็นอารมณ์ที่มีมากของชาวฟิลิปปี แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่ามันเป็นหัวข้อหลักของมัน เปาโลได้ให้ความสำคัญของการยินดีเป็นการเน้นพิเศษที่นี้ โดยไม่คำนึงถึงสถานการณ์ต่างๆ นั้น คริสเตียนสามารถและควรยินดีอยู่เสมอในตัวบุคคลและงานของพระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงเป็นพื้นฐานของความยินดีแท้และขอบเขตที่ซึ่งมันเจริญขึ้น[\[167\]](#) บางคนได้สังเกตการเชื่อมโยงที่ใกล้ชิดระหว่างความบริสุทธิ์และความสุข[\[168\]](#)

พวกครูสอนเท็จสามารถขโมยความยินดีไปจากคริสเตียนได้ เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่จะรับมือกับการคุกคามนี้ในส่วนที่เหลือของบทนี้ โรเบิร์ต มอนซ์ได้อธิบายส่วนนี้ว่าเป็น “การสรุปที่ถูกต้องจังหวะ” [169] เปาโลได้แนะนำความคิดเห็นของท่านด้วยการทำให้ผู้อ่านของท่านแน่ใจว่าท่านไม่ได้ถือว่าความจำเป็นในการเตือนพวกเขาอีกครั้งหนึ่งเป็นภาระ (“ไม่ใช่เรื่องลำบาก”) แม้ว่าท่านได้แนะนำพวกเขาในหัวข้อนี้แล้ว เปาโลอาจได้พาดพิงถึงสิ่งที่ท่านเพิ่งได้เขียนเกี่ยวกับผู้ไม่เชื่อผู้ซึ่งได้ต่อต้านพยานของชาวฟิลิปปี (1:27-30) หรือท่านอาจอ้างอิงถึงคำแนะนำแต่ก่อนที่ท่านได้ให้แก่พวกเขาด้วยตนเองหรือด้วยงานเขียน การกระตุ้นต่อไปเป็น “เครื่องป้องกัน” เพิ่มเติมต่อการยอมทำตามของพวกเขาเนื่องจากอิทธิพลที่ชั่วร้ายนี้ ความเป็นไปได้ อีกอย่างหนึ่งก็คือว่า “สิ่งต่างๆ อย่างเดียวกัน” อ้างอิงถึงความไม่ลงรอยกันเกี่ยวกับสิ่งที่เปาโลได้เขียนแล้วและจะเขียนมากขึ้น [170]

อันตรายของการทำตามลัทธิยิว 3:2-4ก

เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่กล่าวถึงกลุ่มปรบักษ์ที่สำคัญที่ชาวฟิลิปปีเผชิญ

3:2 การกล่าวซ้ำสามครั้งของ “จงระวัง” เน้นถึงอันตรายที่ร้ายแรงที่ชาวฟิลิปปีเผชิญ (เปรียบเทียบ [อสย. 6:3](#); [ยรม. 7:4](#); [22:29](#)) พระเยซูและผู้เผยพระวจนะคนอื่นได้ใช้คำว่า “สุนัข” เพื่ออ้างอิงถึงผู้ต่อต้านความจริงของพระเจ้า ([มธ. 7:6](#); เปรียบเทียบ [ฉธบ. 23:18](#); [1 ซมอ. 17:43](#); [24:14](#); [สภย. 26:11](#); [อสย. 56:10-11](#)) อย่างเป็นนิสัยแล้วคนยิวได้อ้างอิงถึงคนต่างชาติว่าเป็น “สุนัข” อย่างถูกต้อง (เปรียบเทียบ [มธ. 15:21-28](#)) ในสมัยโบราณ สุนัขจำนวนมากเป็นสัตว์ที่ไม่สะอาด คุร้าย และโหดร้ายที่ได้คุกคามความปลอดภัยของทุกคน

“ตอนนี้เปาโลโยนคำนี้แห่งการดูถูกกลับไป ‘ยังหัวหน้าของบรรดาผู้เริ่มต้นของมัน’ . . . , สำหรับเปาโลแล้ว คนยิวเป็นคนเลวแท้ที่ทำให้ชุมชนที่บริสุทธิ์ คือ คริสตจักรของคริสเตียนต่างพร้อยด้วยคำสอนที่ผิดของพวกเขา” [171]

“คำเปรียบเทียบนี้เต็มไปด้วย ‘การกีด’ . . . ดังนั้นเปาโลก็กลับคำไม่สุภาพนี้ โดยการพยายามทำให้คนต่างชาติ ‘สะอาด’ ผ่านทางการเข้าสู่हनันั้น คนที่ทำตามลัทธิยิวก็เป็น ‘สุนัข’ ที่ไม่สะอาด” [172]

เพื่อนของข้าพเจ้าคนหนึ่งผู้ซึ่งตอนนี้อยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเคยอ้างอิงถึงคริสเตียนว่าเป็น “เด็กส่งข่าว” หรือเราอาจเรียกพวกเขาว่า “บรูษไปรษณีย์” การทรงเรียกของเราคือ การนำข่าวดีไปยังคนอื่นๆ ซึ่งเป็นข่าวดีแห่งข่าวประเสริฐ ด้วยบางเหตุผลนั้น “พวกสุนัข” บ่อยครั้งให้ความยุ่งยากแก่บรูษไปรษณีย์ เปาโลได้เตือน “บรูษไปรษณีย์” ชาวฟิลิปปีที่จะระวัง “พวกสุนัข” ในเมืองฟิลิปปี

วลี “พวกที่ทำชั่ว” (NASB) เน้นถึงลักษณะที่ชั่วร้ายในงานของพวกเขา อย่างไรก็ตาม “การเข้าสู่หน้ตผิด” (NASB) หรือ “พวกเชือดเนื้อเถื่อน” (NIV, เปรียบเทียบ กท. 5:12) ให้ความเข้าใจอย่างเต็มที่มากที่สุดแก่เราถึงใครที่เปาโลได้มีในความคิดอย่างแท้จริง[173]

เป็นที่ชัดเจนว่าคนเหล่านี้เป็น “พวกที่ทำตามลัทธิยิว” ผู้ซึ่งได้รับกวนเปาโลและผู้กลับใจเชื่อของท่านตลอดพันธกิจของท่าน โอเบเรียนได้ให้ทางเลือกบางอย่างที่พวกนักวิชาการได้แนะนำเกี่ยวกับอัตลักษณ์ของกลุ่มนี้ และเขาได้โต้แย้งว่าเขาแตกต่างจากพวกผู้ต่อต้านที่เปาโลได้อ้างอิงใน 1:14-17[174] พวกเขาได้สอนว่าผู้คนสามารถเข้าไปในคริสตจักรผ่านทาง ضمหน้าประตูของลัทธิยิว และเมื่อพวกเขาได้เข้าไปแล้วพวกเขาจำเป็นต้องจำนนต่อธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส นี่เป็นสิ่งที่เรียกกันว่า “ความเห็นอกริตแห่งกาลาเทีย” ที่เปาโลได้กล่าวถึงยาวยัดในจดหมายฝากของท่านถึงชาวกาลาเทีย พวกเขาได้เน้นการเข้าสู่หน้ตเพราะว่ามันเป็นพิธีที่ได้นำบุคคลไปสู่ลัทธิยิวซึ่งพวกเขาได้ถือว่าเป็นสิ่งที่ต้องมีก่อนการทำให้ชอบธรรม (เปรียบเทียบ กจ. 15:1) “การเข้าสู่หน้ตเท็จ” อ้างอิงถึงเหตุผลต่างๆ ที่ผิคนั้นคือ การเข้าสู่หน้ตที่ขัดแย้งกับการเปิดเผยของพระเจ้าในพระคัมภีร์

3:3

ชาวฟิลิปปีและเปาโลและผู้เชื่อทั้งหมดเป็นของกลุ่มที่แตกต่าง นั่นคือเป็นของ “การเข้าสู่หน้ตแท้” เปาโลอ้างอิงถึงการเข้าสู่หน้ตของใจที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลหนึ่งวางใจในพระเยซูคริสต์ อีกทางหนึ่งคือการวางใจในตนเองและหรือในการถือรักษาพิธีสำหรับความรอด (รม. 2:25-29; คส. 2:11, 13; เปรียบเทียบ ลนต. 26:41; มธบ. 10:16; 30:6; ยรม. 4:4; อสค. 44:7) การเข้าสู่หน้ตแท้อ้างอิงถึงผู้เชื่อในคริสตจักร ไม่ใช่ที่ว่าคริสตจักรเป็น “อิสราเอลใหม่”[175]

เปาโลได้ใช้คำกรีกสองคำที่คล้ายกันมาก *เพริเทมเนอิน* หมายถึงที่จะ เข้าสู่หน้ต และ *คาตาเทมเนอิน* ที่จะเชือดเถื่อน *เพริเทมเนอิน* อธิบายถึงสัญลักษณ์ที่ศักดิ์สิทธิ์และงานของการเข้าสู่หน้ต

แต่ *คาตาเทมเนอิน* อย่างเช่นใน [เลวีนิติ 21:5](#) อ้างอิงถึงการเชือดเนื้อตนเองอันเป็นที่ต้องห้าม อย่างเช่น การตอนและสิ่งที่เหมือนกัน ดังนั้นเปาโล กล่าวว่า “ท่านที่เป็นคนยิวคิดว่าท่านได้เข้าสู่หน้ แต่แท้จริงแล้วท่านถูกเชือดเนื้อท่านนั้น”[\[176\]](#)

เปาโล ได้ใช้คำศัพท์หรือวลีสามคำเพื่อจะอธิบายถึงพวกครูสอนเท็จ (ข้อ 2) ท่านได้ใช้คำอื่นๆ สามคำเพื่อจะแสดงถึงการเข้าสู่หน้แท้ เรา “นมัสการ (คำกรีก *ลัททริวเออิน*) พระเจ้าด้วยพระวิญญาณ (ของพระเจ้า)” อีกทางหนึ่งที่ไม่ดีสำหรับสิ่งใดคือการดำเนินผ่านพิธีกรรมทางกายภาพบางอย่าง (เปรียบเทียบ [ยน. 4:23-24](#)) บางทีเปาโลได้หมายถึงว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ริเริ่มการนมัสการด้วยผลลัพธ์ที่ความรักและการรับใช้ติดตามมา (เปรียบเทียบ [ยน. 14:17](#))[\[177\]](#) บรรดาผู้ที่พึ่งพาพิธีกรรมต่างๆ เพื่อให้พวกเขาเองเป็นที่ยอมรับต่อพระเจาก็ไม่มีพระวิญญาณของพระเจ้า พวกเขาไม่ใช่ผู้เชื่อในข่าวประเสริฐ

“รูปแบบและการรับใช้ภายนอก คนตรีและการกระทำแห่งการคุกเข้าไม่ได้ก่อให้เกิดการนมัสการ สิ่งเหล่านั้นอาจเป็นสิ่งที่คิดขวางต่อการนมัสการ การนมัสการแท้ นั้นมาจากใจเมื่อพระวิญญาณของพระเจ้านำสิ่งต่างๆ ของพระคริสต์มาและสำแดงแก่เรา ขณะที่เราถูกรอครอบครองโดยพระองค์ การสรรเสริญแท้และการยกย่องก็ขึ้นไปสู่พระบิดา”[\[178\]](#)

สอง เรา “อวดพระเยซูคริสต์” นั่นคือ เรามองดูพระองค์ในฐานะผู้หนึ่งที่ทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าแทนที่จะมองดูที่ความดี (เปรียบเทียบ [ยรม. 9:23-24](#); [1 คร. 1:31](#); [2 คร. 10:17](#)) เราจดจ่อที่พระองค์และพบความอิมเมอใจของเราในพระองค์เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา

“สิ่งที่สิทธิพิเศษทางชนชาติและพิธีกรรมดูเหมือนเป็นต่อผู้ที่ทำตามลัทธียิว พระเยซูคริสต์เป็นแทน มงกุฏ ความชอบธรรม และศักดิ์ศรีต่อคริสเตียน”[\[179\]](#)

สาม เรา “ไม่ไว้ใจในเนื้อหนัง” เพื่อให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ พันธสัญญาใหม่ใช้คำว่า “เนื้อหนัง” (คำกรีก *ซาร์ก*) ในแง่ตามตัวอักษรหนึ่งแง่และในแง่เปรียบเทียบสองแง่ ตามตัวอักษรแล้ว มันอ้างอิงถึงร่างกายของเรา ([ลก. 24:39](#); และข้ออื่นๆ) ในการเปรียบเทียบนั้น มัน

อ้างอิงถึงทุกสิ่งที่เราได้เป็นในอาดัม (ก่อนความรอดของเรา; [รม. 7:5](#); [8:9](#); และข้ออื่นๆ) และถึงธรรมชาติมนุษย์ของเรา (เปรียบเทียบ [กท. 2:20](#); [5:17](#); และข้ออื่นๆ) ที่นี้บางทีเปาโลได้หมายถึงธรรมชาติมนุษย์ของเรา คือ สิ่งที่เราสามารถทำตามธรรมชาติโดยปราศจากการช่วยเหลือที่พิเศษของพระเจ้า เราไม่มีความมั่นใจว่าสิ่งใดก็ตามที่เราทำต่อร่างกายของเรา หรือสิ่งใดก็ตามที่เราจะทำจะทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ เราตระหนักว่าการวางใจในพระเยซูคริสต์คือสิ่งจำเป็น เราไม่มีความมั่นใจในสิ่งที่เราเป็นโดยธรรมชาติเพื่อทำให้เราเป็นที่ยอมรับต่อพระเจ้าได้ เราเข้าใจว่าเราไม่สามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ และเรายอมรับว่าพระเจ้าต้องช่วยเราให้รอด

- 3:4ก เปาโลได้ดำเนินการต่อไปที่อธิบายต่อชาวฟิลิปปีว่าทำไมท่านได้กล่าวต่อต้านคนยิวอย่างรุนแรงมาก (ข้อ 4-11) อัครทูตนี้ได้ปฏิเสธ “ความมั่นใจในเนื้อหนัง” เพราะว่ามันไม่สามารถจัดเตรียมความชอบธรรมที่พระเจ้าเรียกร้องได้ (ข้อ 9) แม้กระทั่งท่านได้ครอบครอง “ในเนื้อหนัง” เกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาทำตามลัทธิยิวได้อ้างว่าสำคัญ นั่นคือ การเข้าสู่หนัด แต่ท่านไม่ได้วางใจในสิ่งนั้นสำหรับความรอด

ตำแหน่งที่มีลัทธิพิเศษของเปาโล 3:4ข-6

- 3:4ข เพื่อเห็นแก่ข้อโต้แย้ง เปาโลได้รับเอาท่าทีของพวกเขาทำตามลัทธิยิวเกี่ยวกับความมั่นใจในเนื้อหนัง ท่านได้ทำอย่างนั้นเพื่อแสดงให้เห็นว่าการปฏิเสธของท่านต่อผลประโยชน์ต่างๆ ของคนยิวไม่ใช่เป็นเพราะว่าท่านได้ขาดสิ่งเหล่านั้น เปาโลได้ใช้การเข้าหาอย่างเดียวกันใน [2 โครินธ์ 11:26-12:12](#) ตอนนี้ท่านได้อ้างอิงผลประโยชน์ส่วนตัวเจ็ดอย่าง ลี้อย่างแรกเป็นสิ่งที่ต่างๆ ที่ท่านได้รับมรดกมา (ข้อ 5ก-ง) สามอย่างสุดท้ายคือสิ่งต่างๆ ที่ท่านได้เลือกโดยความเชื่อมั่น (ข้อ 5จ-6)
- 3:5 การเข้าสู่หนัดของเนื้อหนังเป็นสิ่งที่พวกเขาทำตามลัทธิยิวได้วางใจในการยอมรับโดยพระเจ้า เปาโลได้ “เข้าสู่หนัด” ใน “วันที่แปด” หลังจากการเกิดของท่าน อย่างที่ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสสได้กำหนดไว้ ([ลนต. 12:3](#); เปรียบเทียบ [ปฐมก. 17:12](#)) ท่านไม่ได้รับการเข้าสู่หนัดในปีที่สิบสามของท่าน อย่างที่อิชมาเอลได้รับหรือภายหลังในชีวิต อย่างที่คนต่างชาติหลายคนได้ทำ ผู้ซึ่งได้เปลี่ยนไปสู่ลัทธิยิว (เช่น [กจ. 16:3](#))[180] ท่านไม่ได้เป็นคนที่ย้ายไปสู่ลัทธิยิวใน

ภายหลัง แต่ท่านได้เป็นคนยิวมาตลอดชีวิตของท่าน ท่านได้มาจากครอบครัวชาวยิวที่เคร่งในศาสนา และอย่างไม่สงสัยเลยว่าได้ชื่นชมการหนุนใจใน “สิ่งต่างๆ ของพระเจ้า” (การฝึกฝนทางศาสนา) จากพ่อแม่ของท่านทั้งชีวิตของท่าน

ประการที่สอง เปาโลเป็นคนยิวแท้โดยเชื้อชาติและการสืบเชื้อสาย (“แห่งชนชาติอิสราเอล”) เมื่อคนยิวต้องการเน้นความสัมพันธ์ที่พิเศษของพวกเขากับพระเจ้าในแง่ที่พิเศษมากที่สุดของมัน พวกเขาได้ใช้คำว่า “คนอิสราเอล” เพื่อจะอธิบายถึงพวกเขาเอง [181] ท่านไม่ได้เป็นลูกครึ่งแต่เป็นคนยิวเต็มตัว “อิสราเอล” ที่นี้อาจอ้างอิงถึงไม่ว่าต่อคนอิสราเอลโดยรวม หรือต่อคน ที่ชื่ออิสราเอล (นั่นคือ “ยาโคบ”) มูเล่ได้ชอบทางเลือกอันหลัง[182]

ยิ่งไปกว่านั้นอีก ประการที่สาม ท่านเป็นสมาชิก “ของเผ่าเบนยามิน” เบนยามินเป็นน้องชายของบุตรชายสองคนที่เกิดแก่ราเชลภรรยาคนโปรดของยาโคบ เบนยามินเป็นบุตรชายคนเดียวของยาโคบที่เกิดในแผ่นดินแห่งพระสัญญา เผ่าเบนยามินได้จัดเตรียมนักบวชสูงส่งหลายคนตลอดประวัติศาสตร์ของอิสราเอล (เปรียบเทียบ ฮชย. 5:8) กษัตริย์ที่ถูกต้องตามกฎหมายองค์แรกของอิสราเอลได้มาจากเผ่าเบนยามิน เฮอร์ซาเล็มและพระวิหารได้อยู่ภายในเขตแดนของเบนยามิน นอกเหนือจากยูดาห์นั้น เผ่านี้เท่านั้นยังคงได้กักต้อราชวงศ์ของดาวิดเมื่อระบอบกษัตริย์ได้แบ่งแยกในปี 931 กคศ. เทศกาลปฐมนิเทศได้ฉลองความรอดของคนยิวโดยโมเรคัยคนเบนยามิน หลังจากการถูกเนรเทศนั้น เบนยามินและยูดาห์ได้ก่อตั้งแกนแห่งชุมชนที่ได้รับการฟื้นฟู (เปรียบเทียบ อสร. 4:1) แน่นอนว่า ประวัติศาสตร์ของเผ่านี้ไม่ได้ปราศจากความอับอายของมันเช่นกัน (เช่น ความล้มเหลวของซาอูล ความร้ายกาจของชาวเมืองกิเบอาห์ที่ได้นำไปสู่สงครามกลางเมืองซึ่งเกือบทำลายล้างเผ่านี้ และอื่นๆ) อย่างไรก็ตาม เปาโลสามารถโอ้อวดในมรดกของเผ่าเบนยามินของท่าน ได้อย่างถูกต้อง ท่านมาจากหนึ่งในครอบครัวที่เป็นผู้นำในอิสราเอล

“มันถูกจินตนาการน้อยเพียงไรว่า อย่างที่เบนยามินเป็นคนสุดท้องและได้รับเกียรติมากที่สุดของพวกบรรพบุรุษ ดังนั้นบุตร... นี้ของเบนยามิน [เปาโล] ควรได้เข้ามาสมาคมกับผู้รับใช้ทั้งสิบสองของพระเมสสิยาห์ของพระเจ้า ซึ่งเป็นอัครทูตคนสุดท้าย และเรื่องนามมากที่สุดแห่งพวกอัครทูต”[183]

ประการที่สี่ “ชาวฮีบรูที่เกิดจากคนฮีบรู” หมายถึงว่า พ่อแม่ของเปาโลได้เลี้ยงดูท่านในฐานะ คนยิวที่เคร่งครัดที่ถือรักษาธรรมเนียมของคนยิว ไม่เหมือนพวกยิวที่นิยมกรีก (เปรียบ เทียบ กจ. 6:1) โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านได้เรียนรู้ภาษาฮีบรูและได้ศึกษาพันธสัญญาเดิมในภาษา เดิม ไม่ใช่เหมือนกับคนยิวคนอื่นๆ หลายคนกระจัดกระจายไป ผู้ซึ่งสามารถพูดและอ่านภาษา อารเมคได้เท่านั้น (กจ. 22:2) สิ่งนี้ทำให้ผลประโยชน์แก่ท่านเกี่ยวกับการดำเนินการเป็นผู้นำ ท่ามกลางคนยิว

ประการที่ห้า เปาโลได้เลือกเข้าร่วมพรรคฟาริสี ซึ่งเป็นลัทธิศาสนาที่ถูกต้องมากที่สุดของกลุ่ม ต่างๆ ภายในลัทธิยิว (“ตามธรรมเนียมบัญญัติ”) ในสมัยของท่าน พวกฟาริสีพิถีพิถันในการถือรักษา ธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส อนึ่ง นี่เป็นการปรากฏครั้งเดียวของคำว่า “ฟาริสี” นอกหมวดพระ กิตติคุณและพระธรรมกิจการ คนยิวส่วนใหญ่ได้ถือว่าพวกฟาริสีเป็นคนยิวที่ดีที่สุด การวิจารณ์ ที่รุนแรงที่สุดบางอย่างของพระเยซูเกี่ยวข้องกับพวกฟาริสี แต่มีพวกฟาริสีหลายคนที่ยังใจ และเปาโลก็เป็นหนึ่งในพวกเขา

“ไม่เพียงแต่พึงพอใจที่จะเชื่อฟังธรรมเนียมบัญญัติของโมเสส พวกฟาริสีได้ผูกมัดพวกเขา เอง ถือรักษาทุกๆ ข้อของธรรมเนียมบัญญัติจำนวนมากที่มีในธรรมเนียมบัญญัติตามคำเล่า ซึ่งก็คือขนบธรรมเนียมที่ดีความหมายของพวกธรรมาจารย์อีกด้วย คนที่กระตือรือร้น ที่สุดของพวกฟาริสีได้หลีกเลี่ยงการละเมิดต่างๆ โดยไม่ได้ตั้งใจของธรรมเนียมบัญญัติอย่าง ระมัดระวังและได้ทำมากกว่าที่พวกเขาได้ถูกสั่งให้ทำ. . . เปาโลบุตรของฟาริสี (กจ. 23:6) และเป็นสาวกของฟาริสีที่ยิ่งใหญ่ คือ กามาลิเอล (กจ. 5:34; 22:3) ได้เลือกที่จะ เป็นฟาริสีด้วยตัวของตนเองและได้ตั้งตนเองเป็นคนที่ร้อนรนที่สุดแห่งผู้ถือรักษาที่ ร้อนรนที่สุดของธรรมเนียมบัญญัติของ (กท. 1:14) ‘ฟาริสี’ สำหรับเปาโลนั้นไม่ใช่คำศัพท์ แห่งการตำหนิ แต่เป็นชื่อเรียกแห่งเกียรติยศ อ้างถึง ‘ระดับที่สูงที่สุดของความสัตย์ซื่อ และความจริงใจในความสำเร็จแห่งงานแต่พระเจ้าอย่างที่กำหนดไว้โดยโทราห์ของ พระเจ้า’ (แบร์)”[184]

3:6

ประการที่หก “ในด้านความกระตือรือร้น” ท่านเป็นผู้สนับสนุนที่ร้อนรนแห่งศาสนายิว จนถึง จุดแห่งการข้ามเหงคริสเตียนจนถึงความตาย ท่านเป็นฟาริสีที่โดดเด่น

“ความหมายโดยนัยก็คือ พวกเขาทำตามลัทธิยิวผู้ได้ข่มเหงท่านเป็นคนอ่อนแอเมื่อเปรียบเทียบกับสิ่งที่เปาโลได้ทำเมื่อท่านได้ข่มเหงคริสตจักร”[185]

ประการที่เจ็ด การเชื่อฟังของเปาโลต่อ (“ความชอบธรรมใน”) “ธรรมบัญญัติ” ของโมเสสอย่าง ที่มันได้ควบคุมอุปนิสัยภายนอกก็ปราศจากคำหยาบ (“ไร้คำหยาบ”; คำกรีก *อะเมมทอส*, เปรียบเทียบ 2:15) ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ซึ่งตรงอย่างมากเกี่ยวกับสิ่งที่ธรรมบัญญัติได้เรียกร่อง และ “อย่างไรก็ตาม ไม่ได้ละเลยที่จะถือรักษาข้อเล็กน้อย”[186] เปาโลไม่ได้อ้างว่าปราศจากบาป “ไร้คำหยาบ” หมายถึงว่า เมื่อท่านได้ทำบาป ท่านได้จัดการกับบาปของท่านอย่าง ที่ธรรมบัญญัติได้เรียกร่อง เปาโลจริงใจในการอุทิศตนของท่านต่อความเข้าใจของท่านถึงน้ำพระทัยของพระเจ้า

“เหมือนกับคน ‘เคร่งศาสนา’ ส่วนใหญ่ในทุกวันนี้ เปาโลมีศีลธรรมพอที่จะกันท่านไว้จากปัญหา แต่ไม่มีความชอบธรรมพอที่จะทำให้ท่านไปยังสวรรค์ได้! มันไม่ใช่สิ่งต่างๆ ที่แย่งที่ได้กันเปาโลไว้จากพระเยซู มันเป็นสิ่งต่างๆ ที่ดี! ท่านจำเป็นต้องสูญเสีย ‘ศาสนา’ ของท่านเพื่อจะพบความรอด”[187]

การถ่อมตนเองของเปาโล 3:7

ก่อนหน้านั้นเปาโลได้ถือว่า “สิ่งต่างๆ” เหล่านี้ทั้งหมดที่ท่านได้กล่าวว่าคุณได้มี และ (“อะไรก็ตาม”) สิ่งอื่นๆ ว่าเป็นการส่งเสริมต่อการยอมรับของพระเจ้าที่มีต่อท่าน กระนั้นท่านได้มาสู่การเรียนรู้บนถนนดามัสกัสและตั้งแต่นั้นว่า “ผลประโยชน์ต่างๆ” (“สมบัติต่างๆ,” NET) ตามเนื้อหนังเช่นนั้นไม่ได้ปรับปรุงตำแหน่งของท่านกับพระเจ้า (เปรียบเทียบ 1:21; 3:8) ตรงกันข้าม สิ่งเหล่านั้นได้ก่อให้เกิดสิ่งกีดขวางต่างๆ (“หนี้สินต่างๆ,” NET) เพราะว่ายิ่งเปาโลมีสิ่งเหล่านั้นมากเท่าใด ท่านได้ตระหนักมากขึ้นว่าพระเจ้าจะยอมรับท่านเพื่อเห็นแก่ท่าน แต่ละอย่างของผลประโยชน์ต่างๆ ทางเนื้อหนังของท่านได้เสริมกำลังความหวังเท็จของท่านเกี่ยวกับความรอด ยิ่งไปกว่านั้นอีก สิ่งเหล่านั้นเป็นหนี้สินต่างๆ เพราะที่ท่านจำเป็นต้องละเลยสิ่งที่ท่านได้โอ้อวดก่อนหน้านั้นเป็นอย่างมาก[188]

“ในที่อื่นนั้นเปาโลเองบอกเราว่าคุณถือว่าสิ่งต่างๆ เช่นสิ่งเหล่านี้เป็นพระพร (รม. 3:1, 2; 9:1-5; เปรียบเทียบ 11:1) สิ่งเหล่านั้นเป็นพระพรเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นสามารถเป็นคุณค่าที่ประเมินไม่ได้ถ้าได้

ถูกใช้อย่างเหมาะสม นั่นคือ ในฐานะการเตรียมสำหรับการรับเอาข่าวประเสริฐ แต่เมื่อสิทธิพิเศษอย่างเดียวกันเหล่านี้เริ่มต้นที่จะถูกถือว่าเป็นพื้นฐานสำหรับการทำให้ตนเองพึงพอใจและการยกย่องตนเอง เมื่อสิ่งเหล่านี้ถูกถือว่าเป็นตัวผู้สวรรค์ สิ่งเหล่านี้ถูกเปลี่ยนไปสู่สิ่งตรงกันข้าม ถ้าไรต่างๆ เหล่านี้ทั้งหมดก็กลายเป็น *การสูญเสียใหญ่* [189]

“ในขณะที่พระคริสต์ไม่ได้ *ถือว่า* ความเป็นเหมือนพระเจ้าเป็นสิ่งที่เพิ่มพูนผลประโยชน์ของพระองค์เอง แต่ ‘ได้ทำให้พระองค์ว่างเปล่า’ ดังนั้นตอนนี้เปาโล *ถือว่า* ‘ถ้าไร’ แต่ก่อนของท่านเป็น ‘การขาดทุน’ เนื่องจากคุณค่าที่เหนือกว่าของการรู้จักพระคริสต์ อย่างที่พระคริสต์ได้ถูก ‘ก่อตั้ง’ ใน ‘ความเป็นเหมือนมนุษย์’ ตอนนี้เปาโลถูก ‘ก่อตั้งในพระคริสต์’ ซึ่งรู้ว่าจะต้อง ‘เป็นตาม’ (สะท้อนถึง *มอร์เฟ* ของทาส, 2:7) ใครจนถึงความตายของท่าน (2:8) สุดท้าย อย่างที่การถูกทำให้อับอายของพระคริสต์ได้ตามมาด้วยการแก้แค้นที่มี ‘สง่าราศี’ ของพระเจ้าเพื่อพระองค์ ดังนั้น ‘การทนทุกข์’ ในปัจจุบันเพื่อพระคริสต์จะถูกติดตามมาด้วย ‘ศักดิ์ศรี’ ในรูปแบบของการเป็นขึ้นจากตาย อย่างที่ท่านได้วิงวอนให้ชาวฟิลิปปิทำอย่างนั้น ดังนั้นเปาโลแสดงถึงแบบอย่างของ ‘ความคิด’ ของพระคริสต์ซึ่งรับเอาการทนทุกข์และความตาย นี่คือนั่นที่มันหมายถึงที่จะ ‘รู้จักพระคริสต์’ เพื่อจะถูกก่อตั้งในพระองค์’ โดยวิธีของประทานแห่งความชอบธรรมของพระองค์ และอย่างที่คุณได้เห็นได้ถูกทำให้เป็นขึ้นและถูกยกขึ้นสู่ที่สูงที่สุด ดังนั้นเนื่องจากว่าตอนนี้เปาโลและผู้เชื่อชาวฟิลิปปิ ‘ได้เป็นตามพระคริสต์’ ในความตายของพระองค์ พวกเขาจะ ‘เป็นตาม’ ศักดิ์ศรีของพระองค์อีกด้วย” [190]

เป้าหมายที่ใหญ่กว่าของเปาโล 3:8-11

3:8 เปาโลถือว่าความได้เปรียบต่างๆ ของท่านเหนือคนอื่นๆ เป็นสิ่งที่ได้วางท่านไว้ในตำแหน่งที่ดีอย่างยิ่งกับพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ท่านได้มาสู่การตระหนักว่า ไม่มีสิ่งใดอย่างสิ้นเชิงที่ปราศจากงานของพระคริสต์บนกางเขนมีคุณค่าใดๆ ในการได้รับการยอมรับของพระเจ้า ไม่มีการดีใดปรับเปลี่ยนสถานะของเราต่อพระเจ้าได้ สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดเป็นเหมือนผ้าจีวรที่สกปรก (อสย. 64:6) ดังนั้นเปาโลได้มาสู่การตระหนักว่าสิ่งเหล่านี้เป็นขยะ ตั้งแต่เวลานั้น ท่านได้ดำเนินการถือมูมมอมนี้อันต่อสิ่งต่างๆต่อไป

คำกรีกที่แปลว่า “ขยะ” (*สกุบา โลม*) ปรากฏที่นี่เท่านั้นในพันธสัญญาใหม่ แหล่งที่มาของมันก็ไม่แน่นอน แต่มันดูเหมือนว่าได้มีการอ้างอิงถึงมูล อาหารที่เสีย เศษที่เหลือหลังจากอาหาร

และกาท ในภาษากรีกที่อยู่นอกพระคัมภีร์ มันอธิบายถึง ซากศพที่ถูกกินไปครึ่งหนึ่งและกองของมูลสัตว์[191] ดังนั้น เปาโลได้หมายถึงว่า ผลประโยชน์ต่างๆ แต่ก่อนของท่าน (สถานภาพสมบัติ และตำแหน่งในชุมชนชาวอิวของท่าน) ไม่ใช่ไร้ค่าเท่านั้น แต่น่ารังเกียจอย่างมากและเป็นไปได้ที่มันอันตรายด้วย ท่านได้ใส่สมบัติราคามากที่สุดของท่านไว้ในถังขยะ

“พวกทำตามลัทธิยิวกล่าวถึงพวกเขาเองว่าเป็นผู้ร่วมงานเลี้ยงที่นั้งอยู่ที่โต๊ะของพระบิดา และคริสเตียนชาวต่างชาติเป็นสุนัขที่ฉวยเศษเนื้อที่ตกจากโต๊ะอย่างละโมภ เปาโลได้กลับภาพลักษณ์นี้ พวกทำตามลัทธิยิวเองเป็นสุนัข (ข้อ 2) เนื้อที่ถูกรับการแก่พวกบุตรของพระเจ้าเป็นเนื้อฝ่ายวิญญาณ กฎต่างๆ ที่พวกผู้เคร่งครัดในรูปแบบให้คุณค่าอย่างสูงส่งก็เป็นแค่ขยะของงานเลี้ยง”[192]

สิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ที่จะให้คุณค่าคือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน ดังนั้นการมาสู่การรู้จักพระคริสต์ การเข้าไปสู่ความชอบคุณที่ลึกซึ้งและเต็มที่มากขึ้นถึงตัวบุคคลและงานของพระองค์เป็นความสำคัญหลักต่อเปาโล ความรู้ (คำกรีก โนซิส) นี้เป็นประเภทที่บุคคลหนึ่งได้รับ โดยความสัมพันธ์ส่วนตัวเท่านั้น มันแตกต่างจากความรู้ที่เราได้รับผ่านทางการศึกษาทางวิชาการที่อยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง (คำกรีก ออยด้า) แม้ว่าข้อมูลเป็นส่วนหนึ่งของความรู้ส่วนตัวที่เพิ่มขึ้นของเราถึงพระคริสต์ มันเป็นความรู้แห่งใจนอกเหนือไปจากความรู้แห่งสมอง (เปรียบเทียบ. [ยน. 17:3](#); [กท. 4:9](#); [1 ยน. 2:18, 29](#); [4:8](#)) ที่จะได้รับรู้มากขึ้นนี้ถึงพระคริสต์ เปาโลจำเป็นต้องปล่อยสิ่งอื่นในชีวิตไปเสีย ที่จะใช้ภาษาของ 2:6 เปาโลไม่ได้ถือว่ามีสิ่งอื่นใดในชีวิตควรค่าแก่การเก็บไว้ ทั้งหมดที่ท่านต้องการคือความชอบคุณโดยประสบการณ์ที่ลึกซึ้งและเต็มที่มากขึ้นถึงพระผู้ช่วยให้อรอดของท่าน (เปรียบเทียบ [สดด. 73:25](#))

“ท่านและข้าพเจ้ารู้ เกี่ยวกับ หลายคน แม้กระทั่งผู้คนที่ได้มีชีวิตอยู่หลายศตวรรษมาแล้ว แต่ที่เรารู้จักอย่างเป็นทางการเป็นส่วนตัวนั้นน้อยมาก”[193]

3:9

อีกครั้งหนึ่ง นิมิตรของเปาโลหันไปสู่นาคตและบัลลังก์ของพระคริสต์ ตั้งแต่การกลับใจเชื่อของท่านนั้น ท่านได้ทำการเลือกต่างๆ ในชีวิตของท่าน โดยขึ้นอยู่กับคุณค่าสำคัญของการที่รู้จักพระคริสต์ดีขึ้น และขึ้นอยู่กับความเป็นจริงว่าวันหนึ่งพระเจ้าจะประเมินชีวิตของท่าน ในวันในอนาคตนั้น เปาโลต้องการที่จะถูกก่อตั้ง “ในพระองค์” นั่นคือ การยืนอยู่ในคุณความดี

ของพระคริสต์ไม่ใช่คุณความดีของท่านเอง คุณความดีของท่านได้ขึ้นอยู่กับ “ความชอบธรรม” ของท่านเอง อย่างที่ “ธรรมบัญญัติ” ของโมเสสได้ระบุไว้ คุณความดีของพระคริสต์คือ “ความชอบธรรม” ของพระองค์ ที่พระเจ้าใส่ไว้ในบัญชีของผู้เชื่อเมื่อผู้เชื่อวางความไว้วางใจของเขาหรือของเธอในพระองค์ (เปรียบเทียบ [รม. 3:20-23](#)) ความชอบธรรมนี้มายังเรา “ผ่านทาง” ความเชื่อในพระคริสต์ และมันมายังเรา “บนพื้นฐานของ” (หรือ “โดย,” NIV) “ความเชื่อ” จากพระเจ้า

“‘ความเชื่อ’ เป็นสิ่งตรงข้ามกับ การงานของมนุษย์ มันเป็นการรับเอาการงานของพระเจ้าโดยบรรดาผู้ที่ยอมรับถึงการไร้ประโยชน์ของความพยายามของพวกเขาเองที่จะบรรลุความชอบธรรม”[\[194\]](#)

“ตราบเท่าที่บุคคลหนึ่งยึดติดกับความชอบธรรมของเขาเองแม้กระทั่งในระดับที่เล็กน้อย เขาไม่สามารถชื่นชมความชอบธรรมของพระคริสต์ได้อย่างเต็มที่ สองอย่างนี้ไปด้วยกันไม่ได้ อย่างหนึ่งต้องถูกละอย่างเต็มที่ก่อนที่อีกอย่างหนึ่งสามารถถูกถือเอาอย่างเต็มที่”[\[195\]](#)

กล่าวในเชิงเปรียบเทียบแล้ว เราสามารถกล่าวได้ว่าเราไปยังสวรรค์ไม่ใช่โดยการเดินขึ้นไปตามบันได แต่โดยการขึ้นลิฟต์

3:10

ข้อนี้ดำเนินความคิดของการรู้จักพระคริสต์จากข้อ 8 ต่อไปใหม่ กาลของรูปกริยากรีกที่มี to นำหน้าและทำหน้าที่เป็นนาม ทู โนนาย (“ที่จะรู้จัก” นั่นคือ “ที่จะตระหนัก รู้สึก ยึดเอา”[\[196\]](#)) เป็นกริยากาลอดีต บางที่เป็นกริยากาลอดีตที่ต้นทาง ซึ่งสรุปการกระทำของคำกริยา ณ จุดที่มันเริ่มต้น

“มันบ่งบอกว่าสำหรับเปาโลนั้น การมารู้จักพระคริสต์ก็มีน้ำหนักมากกว่าคุณค่าอื่นๆ ทั้งหมด ว่าสำหรับท่านนั้น ความสำคัญของพระคริสต์ ‘ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างซ่อนอยู่ในพระองค์’ ([กส. 2:3](#)) ก็ใหญ่อย่างมากแม้กระทั่งที่จะ เริ่มต้น รู้จักพระองค์ก็สำคัญกว่าสิ่งอื่นใดในทั้งโลก”[\[197\]](#)

จงเปรียบเทียบความหมายโดยนัยของความรู้ที่ใกล้ชิดที่สมบูรณ์ในอนุประโยค “ชายนั้น [อาดัม] ได้รู้จัก ภรรยาของเขา ซึ่งก็คือ เอวา”(ปฐมก. 4:1)

“ข้าพเจ้าจะไม่ลืมจดหมายที่ข้าพเจ้าได้อ่านจากผู้สำเร็จการศึกษาของสถาบันพระคริสตธรรมดัลลัส ที่ซึ่งข้าพเจ้ารับใช้ในฐานะอธิการบดี เขาได้เขียนถึงความรู้สึกขอบคุณของเขาสำหรับหลายปีของเขา ณ สถาบันที่ดีของเรา สิ่งที่ยอมรับกวนข้าพเจ้าก็คือว่าเขาเสียใจที่เมื่อเขาได้มาถึง เขาหลงรักพระเยซูคริสต์อย่างสุดซึ้ง แต่เมื่อเขาจากไป เขาได้หลงรักตัวบทตามพระคัมภีร์มากกว่า สำหรับเหตุผลต่างๆ ที่ถูกต้องทั้งหมดนั้น บรรดาศาสตราจารย์ของเราได้ทำอย่างดีที่สุดที่จะสอนพระคัมภีร์แก่เขา แต่เขาได้จากไปและรักพระคัมภีร์มากกว่ารักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเขา ที่จะใช้ถ้อยคำของเปาโล ‘งูนั้น ได้ล่อลวงเขา’ หลังจากสองสามปีที่ยุ่งยากในพันธกิจ เขาได้มาสู่การตระหนักรู้ว่าเขาจำเป็นต้องรัก พระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่จดจำการใช้ถ้อยคำอย่างเจาะจง แต่เขาได้ยอมรับว่าเขาจำเป็นต้องพิจารณาตารางเวลาของเขาอย่างตั้งใจ ที่จะเผชิญความจริงแห่งการพลัดหลงของเขา และจะใช้ความพยายามอย่างมากที่จะกลับไปสู่การอุทิศตนที่เรียบง่ายต่อพระคริสต์”[198]

ท่ามกลางสิ่งอื่นๆ ทั้งหมดที่เปาโลต้องการเรียนรู้ในความสัมพันธ์ของท่านกับพระคริสต์ ท่านได้อ้างอิงถึง “ฤทธิ์เดชแห่งการคืนพระชนม์ของพระคริสต์” บางทีเปาโลไม่ได้หมายถึงว่าท่านต้องการที่จะประสบกับการเป็นขึ้นจากตายอย่างเหนือธรรมชาติอย่างที่พระเยซูคริสต์ได้ประสบ ท่านได้รู้ว่าถ้าท่านได้ตายไป ท่านจะประสบกับการเป็นขึ้นจากตายเช่นนั้น บางทีท่านได้หมายถึงว่า ท่านต้องการฤทธิ์เดชที่ได้ทำให้พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านคืนพระชนม์และได้อยู่ภายในท่านเองเนื่องจากพระคริสต์ที่ทรงสถิตอยู่ เพื่อจะสำแดงตัวมันเองในชีวิตของท่าน เพื่อพระสิริของพระเจ้า (เปรียบเทียบ [รม. 6:4](#); [กส. 3:1](#); [อฟ. 2:5-6](#))

เปาโลต้องการเติบโตในความรู้จากประสบการณ์ของท่านถึง “การมีส่วนร่วมในความทุกข์ของพระคริสต์” อีกด้วย ท่านไม่ได้หมายถึงว่า โดยการทนทุกข์ในการรับใช้พระเจ้า ท่านสามารถเพิ่มเติมแก่คุณความดีของการทนทุกข์ของพระคริสต์ แนวคิดเช่นนั้นก็แปลกต่อคำสอนตามพระคัมภีร์อย่างสิ้นเชิง (เปรียบเทียบ [ฮบ. 10:14](#)) ตรงกันข้าม ท่านได้เห็นว่าการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ที่ดีพอใช้เท่านั้น เนื่องจากพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดได้ทนทุกข์เพื่อท่านอย่างมาก

[199] คริสเตียนผู้ซึ่งทนทุกข์เนื่องจากคำพยานที่สัตย์ซื่อของเขาหรือของเธอเพื่อพระคริสต์ก็สามารถเชื่อมโยงกับความรู้สึกของพระคริสต์เป็นส่วนตัวได้เมื่อพระองค์ได้เชื่อฟังพระบิดาของพระองค์อย่างสัตย์ซื่อ มี “การมีส่วนร่วม” ในการทนทุกข์ประเภทนั้น (เปรียบเทียบ [รม. 6:8](#); [กท. 2:19-20](#)) ผู้เชื่อที่ไม่เคยทนทุกข์เพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่สามารถทำอย่างนั้นได้

วลีสุดท้ายในข้อนี้ขยายการมีส่วนร่วมในการทนทุกข์ของพระคริสต์ การอุทิศตนอย่างสิ้นเชิงต่อน้ำพระทัยของพระเจ้า ซึ่งได้ส่งผลให้เกิดการทนทุกข์ของพระคริสต์และซึ่งจะส่งผลให้เกิดการทนทุกข์ของผู้เชื่อหมายถึง “ความตาย” ในที่สุด มันหมายถึงความตายต่อแผนการสำหรับชีวิตของตนเองของบุคคลหนึ่ง ([รม. 6:4-11](#)) และมันอาจส่งผลให้เกิดความตายทางกายภาพ ความตายเป็นการคาดการณ์ที่ไม่ลดละ แต่เปาโลไม่ได้มีความหลงใหลที่ผิดปกติ ที่ไม่ดีกับการทนทุกข์และความตายเพื่อเห็นแก่ตนเอง ท่านได้รักพระเยซูคริสต์อย่างมากจนท่านได้ปรารถนาที่จะแบ่งปันทุกด้านทั้งหมดในชีวิตของพระองค์ ที่จะรู้จักพระองค์อย่างสนิทสนมเท่าที่ท่านสามารถทำได้ แม้กระทั่งท่านเต็มใจติดตามพระองค์ไปยังหุบเขาเงาแห่งความตาย

“ชีวิตคริสเตียนเป็นรูปแบบกางเขนในคุณลักษณะ แม้กระทั่งเมื่อพวกเขาดำเนินชีวิตในปัจจุบันผ่านทางฤทธิ์เดชที่มีไว้โดยทางการเป็นขึ้นจากตายของพระคริสต์ เหมือนกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกเขาที่ประชากรของพระเจ้านั้นก็ถูกแสดงออกโดยกางเขนเป็นนิรันดร์” [200]

3:11

ข้อนี้ไม่มีอนุประโยคที่เป็นจุดประสงค์ อย่างที่การแปลของ NASB “เพื่อว่า” บ่งบอกไว้ การแปลที่ดีกว่าจะเป็น “ถ้าด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง” (ขอบช่องว่างของ NASB) หรือ “และด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง” (NIV) มันแสดงออกถึงการคาดหวัง

อย่างผิวเผินแล้ว ดูเหมือนข้อนี้บ่งบอกว่าเปาโลมีความสงสัยบางอย่างเกี่ยวกับความแน่นอนของการเป็นขึ้นจากตายของท่าน อย่างไรก็ตาม ในงานเขียนของท่านในที่อื่นๆ ท่านได้มั่นใจอย่างมากว่าพระเจ้าจะทำให้ท่านและผู้เชื่อทุกคนเป็นขึ้น (เช่น [รม. 8:11, 23](#); [1 คร. 6:14](#); [15:12-57](#); [2 คร. 4:14](#); [5:1-5](#); [1 ธส. 4:13-18](#); [2 ทธ. 2:18](#)) พระคัมภีร์สอนว่าพระเจ้าจะทำให้ทุกคนเป็นขึ้น คือผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อที่ได้ตายไป (เช่น [ดนล. 12:2](#); [มธ. 22:29-32](#); [ลก. 20:37-38](#); [ยน. 6:39-](#)

40, 44, 54; 11:25; กจ. 4:2; 17:18; 23:6; 24:15; ฮบ. 6:2; วว. 20:4-6, 13) ดังนั้นเราต้องมองหาการอธิบายอีกอย่างหนึ่งของข้อนี้

“ที่นี่ ถ้าเปาโลเชื่อในการเป็นขึ้นจากตายโดยทั่วไปอันหนึ่ง ณ ตอนปลายที่ซึ่งทุกคนคือคนที่ได้รับความรอดและคนที่ลงโทษจะเข้าร่วมนั้น มันยากที่จะเข้าใจถึงการใช้ของท่านเกี่ยวกับภาษานี้ในความสัมพันธ์กับการเข้าร่วมส่วนตัวของท่าน มันจะไม่มีข้อสงสัยใดเกี่ยวกับการที่ท่านเป็นส่วนหนึ่งของการเป็นขึ้นจากตายเช่นนั้น”[201]

ความเป็นไปได้อย่างหนึ่งก็คือว่า เปาโลคิดถึงการเป็นขึ้นจากตายร่วมในฝ่ายวิญญาณของท่านกับพระคริสต์[202] ในบริบทนั้น ท่านได้กล่าวถึงการทนทุกข์และการตายกับพระองค์ กระนั้น เป็นที่ชัดเจนว่าสิ่งเหล่านี้เป็นประสบการณ์ทางกายภาพ ไม่ใช่ความเป็นจริงฝ่ายวิญญาณ ยิ่งไปกว่านั้นอีก การเป็นขึ้นจากตายที่ท่านได้กล่าวไว้ว่าท่านได้หวังที่จะบรรลุก็ยังอยู่ในอนาคต ส่วนท่านได้ประสบกับการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณกับพระคริสต์สู่ความใหม่ของชีวิตแล้ว (รม. 6:1-11; กท. 2:20)

อีกมุมมองหนึ่งก็คือ เปาโลอ้างอิงถึงการที่ท่านได้ถูกทำให้เป็นขึ้นอย่างสมบูรณ์เหนือบาปและการเห็นแก่ตัวซึ่งแสดงถึงผู้ไม่เชื่อ (“คนตาย”)[203] อย่างไรก็ตาม การบรรลุ “การเป็นขึ้นจากตายท่ามกลางคนตาย” เป็นถ้อยคำที่ผิดปกติที่จะใช้ถ้าสิ่งนี้คือสิ่งที่ท่านได้หมายถึง บางทีท่านคงได้กล่าวบางสิ่งเช่น “บรรลุชัยชนะเหนือความบาป” ถ้านี่คือสิ่งที่ท่านได้ตั้งใจ

มุมมองที่สามก็คือ เปาโลหวังว่าท่านจะพากเพียรอย่างสัตย์ซื่อในการสืบหาที่จะรู้จักพระคริสต์ จนกระทั่งท่านได้ตายไป ความก้าวหน้าทางเหตุผลในความคิดของเปาโลในข้อ 10 และ 11 ก็เริ่มจากการทนทุกข์ไปยังความตาย ไปยังการเป็นขึ้นจากตาย บางทีท่านได้หมายถึงว่าท่านต้องการที่จะประสบกับการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์ และแม้กระทั่งได้เต็มใจที่จะตายเพื่อพระองค์เพื่อที่จะไปถึงการเป็นขึ้นจากตายของท่านในลักษณะที่จะช่วยให้ท่านพบกับเจ้านายของท่านอย่างไม่อับอาย[204] ปัญหาที่มีกับมุมมองนี้ก็คือว่า ถ้อยคำที่ผิดปกติได้ถูกใช้สำหรับ “การเป็นขึ้นจากตาย” (คำกรีก *เฮกซานาสตาซิน* ตามตัวอักษรคือ การเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่า)

ถ้อยคำที่เปาโลใช้ดูเหมือนจะบ่งบอกว่าท่านคิดถึงการเป็นขึ้นจากตายท่ามกลางคนเหล่านั้นที่ตาย วลีกรีกคือ *เทน เอ็กชานาสตาซิน เทน เอก เนค โรน* การใช้คำบุพบท *เอก* สองครั้งในวลีนี้ ซึ่งการใช้ครั้งแรกอยู่ใน *เอ็กชานาสตาซิน* บ่งบอกถึง การเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่ากลุ่มที่ไม่ได้เป็นขึ้นจากตาย บรรดาผู้แปล NASB ได้ยึดความคิดนี้เมื่อพวกเขาได้แปลวลีนี้ “การเป็นขึ้นจากตายจากท่ามกลางคนตาย” บรรดาผู้แปล NIV ได้แปลมันอย่างเรียบง่ายว่า “การเป็นขึ้นจากตาย”

อีกอย่างหนึ่ง นี่เป็นตัวอย่างที่ดีของความแตกต่างทางลักษณะระหว่างการแปลสองอย่างนี้ โดยทั่วไปแล้ว NASB เป็นตามตัวอักษรมากกว่าซึ่งแปลคำกรีกด้วยภาษาอังกฤษคำเดียวกัน เมื่อใดก็ตามที่คำกรีกปรากฏ NIV เป็นการถอดความมากกว่าซึ่งแปลคำกรีกด้วยคำเหมือนของภาษาอังกฤษจำนวนใดๆ เพื่อให้การแปลภาษาอังกฤษง่ายต่อการอ่านมากขึ้น

การเข้าใจถึง *เอ็กชานาสตาซิน* นี้จะชี้ไปยังการเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อซึ่งจบลงด้วยการที่คริสเตียนเป็นขึ้นจากท่ามกลางผู้ตายที่ไม่เชื่อ ผู้ซึ่งตายในการละเมิดและการบาปของพวกเขา

บางทีเปาโลได้กล่าวถึงการถูกรับขึ้นไป [205] เมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นพระเจ้าจะฉวย คริสเตียนจากท่ามกลางคนตายฝ่ายวิญญาณ (ผู้ไม่เชื่อ) สิ่งนี้อธิบายถึงถ้อยคำที่ผิดปกติที่เปาโลได้ใช้ที่ปรากฏที่นั่นเท่านั้นในพันธสัญญาใหม่ตามฉบับกรีก แต่การถูกรับขึ้นไปไม่ใช่เหตุการณ์ที่คริสเตียนต้องพยายามที่จะบรรลุ คริสเตียนทั้งหมดทั้งที่มีชีวิตอยู่และที่ตายไปจะถูกฉวยขึ้นไปเมื่อเหตุการณ์นั้นปรากฏ [206] บางทีเปาโลหมายถึงว่าท่านได้หวังว่าท่านจะมีชีวิตอยู่เพื่อจะประสบกับการถูกรับขึ้นไป ซึ่งเป็น “การเป็นขึ้นจากตายจากท่ามกลางคนตาย” ก่อนที่ท่านได้ตายไป คำกริยา *คาทานทาโอ* (“บรรลุ”) หมายถึง ที่จะมาถึง หรือที่จะบรรลุบางสิ่ง เป็นที่ชัดเจนว่า เปาโลได้คาดหวังว่าการถูกรับขึ้นไปจะเกิดขึ้นก่อนที่ท่านได้ตายไป (1 ธส. 4:16-17)

ความเป็นไปได้เล็กน้อยมากอีกอย่างหนึ่งก็คือ เปาโลหมายถึงคริสเตียนที่สัตย์ซื่อจะประสบกับการเป็นขึ้นจากตายที่ดีกว่าผู้เชื่อที่ไม่สัตย์ซื่อ

“การเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่าเป็นรางวัลพิเศษซึ่งผู้เชื่อที่สัตย์ซื่อเท่านั้นจะได้รับ ส่วนธรรมชาติที่แท้จริงของรางวัลนั้นก็ไม่ชัดเจนที่นี่ มันสามารถเป็นที่เข้าใจ

โดยทั่วไปว่าเป็นประเภทของความอุดมสมบูรณ์แห่งชีวิต ผู้เชื่อทุกคนจะถูกทำให้เป็นขึ้นและมีความยินดีเป็นนิรันดร์ ผู้เชื่อที่สัจย์ซื่อเท่านั้นจะบรรลुการเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่านี้และมีความอุดมสมบูรณ์แห่งความยินดีเป็นนิรันดร์ [ฮีบรู 11:35](#) แนะนำไว้ที่นี่ ข้อนี้กล่าวถึงผู้เชื่อผู้ซึ่ง 'ได้ถูกทรมานแต่ไม่ยอมรับการปลดปล่อยเพื่อจะได้เป็นขึ้นมาสู่ชีวิตที่ดีกว่า' ผู้เชื่อทุกคนจะถูกทำให้เป็นขึ้น แต่มีการเป็นขึ้นที่ดีกว่าสำหรับบรรดาผู้ที่อดทน เป็นที่ชัดเจนว่า การเป็นขึ้นที่เหนือกว่านี้เป็นบางสิ่งที่สามารถมีหลายระดับซึ่งขึ้นอยู่กับขนาดของความสัจย์ซื่อของบุคคลหนึ่ง ดังนั้นระดับที่ซึ่งเราสัจย์ซื่อที่จะใช้ความสามารถพิเศษ สมบัติ ของประทาน ความสามารถ แห่ลง และโอกาสต่างๆ ในชีวิตเพื่อจะทำให้พระองค์โปรดปรานก็เป็นระดับที่ซึ่งเราจะได้รับความสมบูรณ์ของชีวิตแห่งการเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่านี้"[\[207\]](#)

ไม่มีข้อสงสัยว่าจะมีความแตกต่างของรางวัล ณ บัลลังก์ของพระคริสต์ ([1 คร. 3:12-15](#)) อย่างไรก็ตาม ไม่มีข้อพระคัมภีร์ข้ออื่นที่สอนความแตกต่างใน "การเป็นขึ้นจากตาย" ของผู้เชื่อที่สัจย์ซื่อและไม่สัจย์ซื่อ มันดูเหมือนแปลกว่าถ้าเปาโลต้องการแยกแยะระหว่างผู้เชื่อที่สัจย์ซื่อและไม่สัจย์ซื่อที่นี่ ท่านคงใช้คำว่า "การเป็นขึ้นจากตาย" เพื่อจะทำอย่างนั้น พระคัมภีร์ข้ออื่นชี้ไปยัง [บัลลังก์ของพระคริสต์](#) ว่าเป็นเวลาที่พระเจ้าจะสร้างความแตกต่างนี้ ไม่ใช่การเป็นขึ้นจากตายของผู้เชื่อและผู้ไม่เชื่อ ยิ่งไปกว่านั้นอีก คำว่า "การเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่า" ดูเหมือนจะเน้นถึงการแยกจากคนอื่นๆ ณ เวลาการเป็นขึ้นจากตายแทนที่จะเป็นการแยกจากคนอื่นๆ หลังจากการเป็นขึ้นจากตาย

โรเบิร์ต วิลคินผู้เขียนที่ได้ถูกอ้างอิงไปก่อนหน้านี้ภายหลังได้เปลี่ยนมุมมองของเขาและได้รับเอา "มุมมองการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณ"

“มุมมองการเป็นขึ้นจากตายฝ่ายวิญญาณถือว่าการเป็นขึ้นจากตายที่เหนือกว่าอ้างอิงถึงการบรรลุถึงคุณลักษณะที่เป็นเหมือนพระคริสต์ในชีวิตนี้”[\[208\]](#)

อย่างไรก็ตาม [เอ็ทธานาสตาซีส](#) ดูเหมือนจะเป็นคำที่ผิดปกตอย่างมากที่จะใช้เพื่ออธิบายถึงการบรรลุถึงคุณลักษณะที่เป็นเหมือนพระคริสต์

ความรื่อนรณที่คงเส้นคงวาของเปาโล 3:12-14

“ในข้อต่อๆ มา แม้ว่าเปาโลกล่าวถึงตัวท่านเอง ภาษาของท่านก็ดูเหมือนจะมุ่งต่อต้านวิญญาณแบบไม่ถือกฎเกณฑ์ซึ่งในการสะท้อนกลับของมันจากความเป็นพิธีของยิวนั้น ได้บิดเบือนเสรีภาพไปสู่ไบอานุญาต”^[209]

3:12 เปาโลได้กล่าวว่าท่านยังไม่ได้รับความรู้ที่ใกล้ชิดถึงพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านที่ท่านได้แสวงหาที่จะได้รับ (ข้อ 10) ท่านไม่ต้องการให้ผู้อ่านของท่านเข้าใจท่านว่าการกลับใจเชื่อของท่านได้นำท่านไปสู่หรือว่าท่านได้ “รับ” ความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ใกล้ชิดกับพระคริสต์ซึ่งท่านได้ปรารถนา อย่างไรก็ตาม ณ การกลับใจเชื่อ มุมมองของท่านเกี่ยวกับสิ่งสำคัญในชีวิตได้เปลี่ยนอย่างกะทันหัน กระนั้น ท่านไม่ได้เชื่อว่าท่านได้ “ดีพร้อม” มีคริสเตียนบางคนเชื่อว่าหลังจากการกลับใจเชื่อแล้วพวกเขาไม่ทำบาป (เปรียบเทียบ [1 ยน. 1:6-10](#)) เปาโลไม่ได้เชื่อในความเพียบพร้อมที่ปราศจากบาป

“คำว่า ‘ดีพร้อม’ อย่างที่พระคัมภีร์ใช้เกี่ยวกับมนุษย์นั้นไม่ได้อ้างอิงถึงความเพียบพร้อมที่ปราศจากบาป บุคคลต่างๆ ในพันธสัญญาเดิมที่ถูกอธิบายว่า ‘ดีพร้อม’ ก็เป็นที่ชัดเจนว่าไม่ใช่ปราศจากบาป (เปรียบเทียบ [ปฐมก. 6:9](#); [1 พกษ. 15:14](#); [2 พกษ. 20:3](#); [1 พศด. 12:38](#); [โยบ 1:1, 8](#); [สดด. 37:37](#)) แม้คำกรีกและคำฮีบรูหลายคำถูกแปลว่า ‘ดีพร้อม’ ตามปกติแล้วความคิดก็คือไม่ว่าเป็นความสมบูรณ์ในรายละเอียดทั้งหมด (คำฮีบรู *ทามัม*, คำกรีก *คาทาร์ทิซ*) หรือที่จะไปถึงเป้าหมายหรือบรรลุจุดประสงค์ (คำกรีก *เทลลิโออู*) สามขั้นของความดีพร้อมถูกเปิดเผย คือ (1) ความดีพร้อมทางตำแหน่ง ซึ่งได้ถูกครอบครองโดยผู้เชื่อทุกคนในพระคริสต์ ([ฮบ. 10:14](#)) (2) ความดีพร้อมเทียบเคียง นั่นคือ ความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ([ฟป. 3:15](#)) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านต่างๆ อย่างเช่นน้ำพระทัยของพระเจ้า ([คส. 4:12](#)) ความรัก ([1 ยน. 4:17-18](#)) ความบริสุทธิ์ ([2 คร. 7:1](#)) ความอดทน ([ยก. 1:4](#)) ‘สิ่งดีทุกอย่าง’ ([ฮบ. 13:21](#)) ความเป็นผู้ใหญ่ถูกรับรู้อย่างต่อเนื่องอย่างเช่นใน [2 คร. 7:1](#) ‘ความบริสุทธิ์ที่สมบูรณ์’ และ [กท. 3:3](#) ตามตัวอักษรคือ ‘ตอนนี้ท่านกำลังถูกทำให้ดีพร้อมใช่ไหม?’ และบรรลุโดยของประทานแห่งพันธกิจที่ได้มอบไว้ ‘เพื่อเตรียมธรรมิกชน’ ([อฟ. 4:12](#)) และ (3) ความดีพร้อมสูงสุด นั่นคือ ความดีพร้อมในจิตใจ วิญญาณ และร่างกาย ซึ่งเปาโลได้

ปฏิเสธว่าท่านได้บรรลุแล้ว (ฟป. 3:12) แต่จะเป็นที่ประจักษ์ ณ เวลาของการเป็นขึ้น จากตาย (ฟป. 3:11) สำหรับคริสเตียนนั้น ไม่มีสิ่งใดเว้นแต่ความคิดพร้อมทางศีลธรรม ของพระเจ้าเป็นมาตรฐานที่สมบูรณ์แบบของความประพฤติ แต่พระคัมภีร์ตระหนัก ว่าคริสเตียนไม่บรรลุความคิดพร้อมที่ปราศจากบาปในชีวิตนี้ (เปรียบเทียบ 1 ปต. 1:15-16; 1 ยน. 1:8-10)”[210]

เปาโลได้ตระหนักว่าความรับผิดชอบของท่านคือ แสวงความรู้ทางประสบการณ์ที่เป็นส่วนตัว มากขึ้นถึงพระคริสต์ ความใกล้ชิดกับพระคริสต์ การเป็นตามพระคริสต์ และความบริสุทธิ์ หนึ่งในเหตุผลที่พระเจ้าได้ช่วยเราให้รอดก็เพื่อที่เราจะชื่นชมการสามัคคีธรรมกับพระคริสต์ (ยน. 15; 1 ยน. 1:1-3) การชำระให้บริสุทธิ์ทางปฏิบัติไม่ได้เกิดขึ้น โดยความเชื่ออย่างอัตโนมัติ อย่างเช่น การทำให้ชอบธรรมและการได้รับศักดิ์ศรี เราต้องแสวงมัน (“บากบั่น”) อย่างขยัน โดยการติดตามองค์พระผู้เป็นเจ้า (ข้อ 13-15; เปรียบเทียบ กท. 5:16; 2 ปต. 1:5-11)

“ที่จะรู้จักความยิ่งใหญ่ที่ไม่สามารถเข้าใจได้ถึงพระคริสต์ ก็เรียกร้องตลอดชีวิตแห่ง การสอบถามที่ยากลำบาก”[211]

“ความไม่อึดอ้อมใจเกี่ยวกับพระเจาก็จำเป็นสำหรับความกึ่งหน้าฝ่ายวิญญาณ”[212]

3:13

อีกครั้งหนึ่ง เปาโลได้ปฏิเสธถึงการบรรลุการเป็นตามพระคริสต์ ท่านได้ถือว่า ประสบการณ์ ของท่านคล้ายกับประสบการณ์ของนักวิ่ง ท่านไม่ได้มองย้อนกลับไป (“ลืมสิ่งที่ผ่านพ้น มาแล้ว”) อัครทูตนี้ไม่ได้หมายถึงว่า ท่านได้ปฏิเสธที่จะระลึกถึงสิ่งต่างๆ ที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ในอดีตซึ่งได้รวมถึงความล้มเหลวเช่นเดียวกับความสำเร็จ ท่านเพิ่งได้ทบทวนถึงสิ่งเหล่านั้น บางอย่าง ท่านได้หมายถึงว่าท่านไม่ได้คงอยู่ในมรดกของท่าน (ข้อ 5-7) หรือในการบรรลุใน อดีตของท่าน (ข้อ 9-12) ท่านได้ละทิ้งเป้าหมายที่ไม่มีคุณค่าที่ท่านได้แสวงในอดีต ตอนนี้ท่าน ได้มีเป้าหมายใหม่ซึ่งท่านกำลังมองและกำลังวิ่ง (“โน้มตัวไปยังสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า”)

“จงลืมสิ่งผิดเหล่านั้นที่ได้ทำไป เช่น การข่มเหงคริสตจักร (ข้อ 6) และอื่นๆ ซึ่งความ ทรงจำนั้นสามารถทำให้บุคคลหนึ่งเป็นง่อยด้วยความผิดและความหมดหวังได้ จงลืม การบรรลุเหล่านั้นที่ได้บรรลุในฐานะคริสเตียนอีกด้วย ซึ่งเป็นความทรงจำที่อาจทำให้

บุคคลหนึ่งที่จะทำให้ชีวิตเป็นกลางและกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าได้มาถึงแล้ว’ จงลึ้มใน
แนวทางที่ว่าอดีตที่ดีหรือไม่ดีจะไม่มีผลทางลบแก่การเติบโตหรือความ
ประพฤติฝ่ายวิญญาณของบุคคลหนึ่ง”[213]

พีได้เชื่อว่าเปาโลอ้างอิงถึงการมองไปยังนักวิ่งคนอื่นๆ ในการแข่งขันเมื่อท่านได้กล่าวถึงการ
ไม่มองย้อนกลับไป[214] ข้าพเจ้าคิดว่าสิ่งนี้เป็นไปได้ในน้อยในความคิดของท่านในขณะนั้น

3:14

“เป้าหมาย” ของเปาโล (คำกรีก *σκοπος* ตามตัวอักษรคือ “เครื่องบังชี้เป้าหมาย” ซึ่งเป็น
เป้าหมายที่อยู่ ณ ตอนปลายของเส้นทางที่นักวิ่งจดจ่อการจ้องของเขา) คือ ความรู้ที่สมบูรณ์ถึง
พระคริสต์ ท่านจะได้รับ “รางวัล” เมื่อท่านได้ไปถึงเป้าหมายนั้น ท่านจะไปถึงเป้าหมายนั้นได้
ก็ต่อเมื่อท่านได้เข้าไปสู่การทรงสถิตของพระเจ้าและได้เห็นพระองค์หน้าต่อหน้า (1 ยน. 3:2-
3) อย่างไรก็ตาม ท่านได้ติดตามเป้าหมายในขณะที่มีชีวิตอยู่บนโลกนี้ เพราะว่าท่านต้องการ
รู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างที่เป็นไปได้มากที่สุดก่อนการไปสู่จำเพาะพระพักตร์พระองค์

“นี่เป็นเสียงร้องที่ไกลจากคำสอนในเรื่องการชำระให้บริสุทธิ์ซึ่งเรียกให้ผู้เชื่อ ‘ปล่อย
ไปและปล่อยแด่พระเจ้า’ ไม่ค่อยมี ‘การปล่อยไป’ มากเท่าไรหรือนักเกี่ยวกับเปาโล แต่มี
แบบอย่างของความจริงที่ผู้เชื่อได้บังเกิดใหม่ต้องถือเอาพระคุณที่ชำระให้บริสุทธิ์ของ
พระเจ้าโดยการเชื่อฟังพระองค์อย่างกระตือรือร้น”[215]

“ซาร์ลส์ ไชมอนแห่งแคมบริดจ์กล่าวในจดหมายฉบับท้ายๆ ของเขาซึ่งพาดพิงถึงงาน
เหนื่อยยากที่มากมายของเขาว่า ‘ข้าพเจ้าอยู่ใกล้เป้าหมายที่ข้าพเจ้าจำต้องวิ่งด้วย
สุดกำลังของข้าพเจ้า’”[216]

“รางวัล” จะมา ณ การสิ้นสุดของการวิ่งแข่ง เมื่อท่านได้บรรลุเป้าหมายไม่ใช่ก่อนหน้านี้
ดังนั้น “รางวัลของการเรียกแห่งเมืองบน” บางทีไม่ได้อ้างอิงถึงการถูกรับขึ้นไป มีอีกเหตุผล
หนึ่งว่านี่ไม่ใช่การระบุที่เหมาะสม การถูกรับขึ้นไปไม่ใช่รางวัล พระเจ้าจะฉวย (รับ) คริสเตียน
ทุกคนไปยังสวรรค์โดยไม่คำนึงถึงว่าเขาหรือเธอได้วิ่งแข่งอย่างไร (1 คร. 15:51-52; 1 ธส.
4:15-17) “รางวัล” บางทีอ้างอิงถึงรางวัลที่ผู้เชื่อสัตย์ซื่อจะได้รับ ณ บัลลังก์ของพระคริสต์
(2 คร. 5:10) พระเจ้าได้เรียกผู้เชื่อทุกคนสู่ความรอดเพื่อว่าเขาหรือเธอ จะ ได้มาซึ่งรางวัลนั้นได้

อย่างไรก็ตาม บรรดาผู้ที่วิ่งแข่งอย่างที่เปาโลได้ทำนั้น นั่นคือ ที่จะได้รับความรู้ทาง ประสบการณ์ที่เพิ่มขึ้นถึงพระคริสต์ จะ ได้รับมัน (1 Cor. 9:24) ฉบับแปล TNIV ให้ ความหมายว่า “ข้าพเจ้าบากบั่นมุ่งไปสู่เป้าหมายเพื่อจะได้รับรางวัลที่พระเจ้าได้เรียกข้าพเจ้าที่ มุ่งไปยังสวรรค์ในพระเยซูคริสต์”

“ผู้เชื่อแต่ละคนอยู่ในลู่ แต่ละคนมีลู่พิเศษที่จะวิ่ง และแต่ละคนมีเป้าหมายที่จะบรรลุ ถ้าเราไปถึงเป้าหมายในแนวทางที่พระเจ้าได้วางแผนไว้ จากนั้นเราก็ได้รับรางวัล ถ้า เราล้มเหลว เราก็สูญเสียรางวัล แต่เราไม่สูญเสียความเป็นพลเมืองของเรา”^[217]

“ในความสอดคล้องกับมโนภาพที่ชัดเจนซึ่งได้นำมาจากกีฬาของคนกรีกที่แพร่หลาย ในส่วนนี้ ยังมีการอธิบายอีกอย่างหนึ่งของ ‘การทรงเรียกแห่งเบ็องบน’ ที่ดูเหมือนเป็น การอธิบายที่มีเหตุผลมากที่สุดจากทั้งหมด ในถ้อยคำ *เทส อะ โน กลเซโฮส* [“การทรง เรียกแห่งเบ็องบน”] มันเห็นถึงการพาดพิงถึงข้อเท็จจริงที่ว่ากีฬาโอลิมปิกซึ่งรวมถึง การวิ่งแข่ง ได้ถูกจัดการและควบคุมโดย *อะ โก โนเซเทส* ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่อันเป็นที่นับ ถืออย่างสูงที่เรียกว่า *เฮลเลนโนดิก* หลังจากแต่ละการแข่งขันที่พวกเขาประกาศชื่อ ของผู้ชนะ ชื่อของบิดาของเขาและประเทศของเขา นักกีฬาหรือคนขับรถม้าจะมาและ รับกึ่งตันปาล์มที่มือของพวกเขา’ (G. Glotz, ‘Hellenodikai,’ in C. Daremberg and E. Saglio [eds.], *Dictionnaire des antiqués grecques et romaines* [Paris: Hachette, 1900–1963] 3,1,60-64) นี่เป็นการทรงเรียกที่ซึ่งตอนนี้เปาโลกำลังพาดพิงถึง (โคล แลง)”^[218]

การกำชับของเปาโลให้รับเอาท่าทีของท่าน 3:15-17

3:15 สรุปแล้ว เปาโลกระตุ้นให้บรรดาผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ (“ดีพร้อม”) ท่ามกลางผู้อ่านของท่านที่จะ ตระหนักว่าสิ่งที่ท่านได้กล่าวไปนั้นเป็นจริง (“จงมีท่าทีนี้” นั่นคือ ท่าทีของพระคริสต์) ท่านได้ สัตถ์ญญาอีกว่าพระเจ้าจะให้ความกระจ่างแก่บรรดาผู้ที่ได้คิดแตกต่างออกไป (“จะเปิดเผยสิ่งนั้น เช่นกัน”) เกี่ยวกับเรื่องราวที่เล็กน้อยถ้า “ท่าที” ของพวกเขานั้นถูกต้อง

“ดังนั้นประโยชน์นั้นตั้งบนพื้นฐานของมิตรภาพร่วมกันและความวางใจร่วมกันของพวกเขา ซึ่งมันคงอย่างมากจนเปาโลสามารถละมันไว้ในพระหัตถ์ของพระเจ้าที่จะ ‘เปิดเผย’ แก่พวกเขาถึงความเข้าใจอะไรๆ ที่พวกเขาอาจจำเป็นในเรื่องต่างๆ ที่ซึ่งพวกเขาอาจไม่พร้อมที่จะเห็นด้วยกับท่านอย่างเต็มที่”^[219]

“ไม่มีสูตรที่เล็กน้อยสำหรับการค้นพบน้ำพระทัยของพระเจ้า บุคคลหนึ่งไม่สามารถดำเนินชีวิตอย่างไม่ระมัดระวังและคาดหวังนิมิตหรือทศสรรคร์หรือไฟเขียวบางอย่างที่จะปรากฏเพื่อแสดงถึงแนวทางที่จะไปในวิกฤตได้ การรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้ามาจากการดำเนินวันต่อวันกับพระองค์และความเต็มใจที่จะถูกนำโดยพระองค์ สิ่งนี้จะทำให้คุณอยู่บนเส้นทางที่ถูกต้องตลอดชีวิต และมันจะเป็นความยินดีที่ยิ่งใหญ่ต่อใจของคุณ”^[220]

“ดีพร้อม” (NASB) หมายถึง “เป็นผู้ใหญ่” (NIV, คำกรีก *เทลลืออส*) ไม่ใช่ปราศจากบาป ในข้อ 12 เปาโลใช้รากศัพท์เดียวกันเพื่ออ้างว่าท่าน *ไม่ได้* “ดีพร้อม” บางทีที่นั่นท่านได้หมายถึงว่าท่านไม่ดีพร้อมหรือเป็นผู้ใหญ่อย่างสิ้นเชิง และที่นี่ท่านได้หมายถึงว่า ท่านค่อนข้างเป็นผู้ใหญ่เมื่อเปรียบเทียบกับความไม่เป็นผู้ใหญ่^[221]

“จนถึงทุกวันนี้ แอปเปิ้ลในเดือนมิถุนายนอาจเป็นแอปเปิ้ลที่ดีพร้อม แต่มันจะมีความสมบูรณ์หรือความดีพร้อมมากขึ้นอย่างมากในแง่ที่ในเดือนสิงหาคมหรือกันยายน และมันก็เป็นอย่างนั้นกับผู้เชื่อ” ^[222]

เปาโลอาจใช้ “ดีพร้อม” ที่นี้ค่อนข้างเป็นการเหน็บแนม (ด้วยการถากถางบางอย่าง)

“... ปัจจุบันนี้ความดีพร้อมของคริสเตียน ‘มี’ ในความพยายามสำหรับความดีพร้อมเท่านั้น”^[223]

ความเข้าใจของเราถึงความจริงของพระเจ้า (“ที่ซึ่งเราได้บรรลุแล้ว”) เราไม่ควรรองอนกระทั่งเรามีความรู้ที่สมบูรณ์ถึงสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยเพื่อนำสิ่งที่เราเข้าใจไปสู่การปฏิบัติ

“สิ่งที่เราเรียกว่า ‘เวลา’ นั้นเป็นโรงเรียนฝึกฝนสำหรับยุคต่างๆ ที่จะมาถึง”^[224]

“มาตรฐานอย่างเดียวกัน” อาจอ้างอิงถึงมาตรฐานของความเชื่ออย่างที่ได้ต่อต้านคุณความดีมากกว่าที่จะเป็นมาตรฐานแห่งความศึบหน้าทางศีลธรรมเมื่อพิจารณาถึงการอภิปรายของเปาโลเกี่ยวกับพวกทำตามลัทธิยิว^[225]

3:17 ข้อนี้เป็นการเปลี่ยนผ่าน มันประยุกต์ใช้อย่างดีต่อทั้งสิ่งที่มาก่อนและสิ่งที่ตามมา อย่างเท่าเทียม

สำหรับบางคนนั้น คำแนะนำของเปาโลอาจดูเหมือนเห็นแก่ตัว อย่างไรก็ตาม เหตุผลที่ท่านได้หนุนใจให้คนอื่นๆ ทำตาม “แบบอย่าง” ของท่านก็คือ ท่านได้ทำตามพระคริสต์ (เปรียบเทียบ [1 คร. 11:1](#)) “คนเหล่านั้นได้ดำเนินชีวิตตาม” “แบบอย่าง” ชีวิตของเปาโลรวมถึงทิโมธีและเอปาโฟรดิทัส ในพระธรรมฟิลิปปีนั้น โดยพื้นฐานแล้ว เปาโลให้คำเตือนต่างๆ ก่อน และจากนั้นได้ติดตามคำเตือนเหล่านั้นด้วยการหนุนใจในรูปแบบของแบบอย่างที่ดี

“ตลอดประเด็นนั้นการเป็นอยู่ตามรูปแบบกางเขนซึ่งก็คือการเป็นสาวกได้ถูกแสดงโดยกางเขนและเป็นที่ยอมรับโดยการทนทุกข์เพื่อเห็นแก่พระคริสต์”^[226]

เปาโลได้แนะนำส่วนนี้ด้วยการกระตุ้นที่จะยินดี (ข้อ 1) และคำเตือนต่อพวกครูสอนเท็จที่ทำตามลัทธิยิว ผู้ซึ่งปลี่ยนความยินดีไปจากผู้อ่าน (ข้อ 2) จากนั้นท่านได้อธิบายถึงมุมมองของท่านเองเกี่ยวกับชีวิตคริสเตียน (ข้อ 3-14) และได้ให้คำแนะนำสุดท้ายที่จะรับเอาท่าทีของท่าน (ข้อ 15-17) สิ่งนี้เหมาะสมเนื่องจากว่ามุมมองของท่านได้แตกต่างจากสิ่งที่พวกทำตามลัทธิยิวได้สอนและมันได้แสดงถึงจิตใจของพระคริสต์ (2:5-11)

ก่อนหน้านั้นเปาโลได้ใช้แบบอย่างของพระเยซูคริสต์ (2:5-11) ท่านเอง (2:17-18) ทิโมธี (2:19-24) และเอปาโฟรดิทัส (2:25-30) เพื่อจะทำทนายผู้อ่านของท่าน ในส่วนนี้ แบบอย่างของท่านเองหนุนใจเราอีกที่จะทำให้พระเยซูคริสต์เป็นจุดจ่อแห่งชีวิตของเรา คริสเตียนหลายคนไม่มีประสิทธิภาพอย่างมากเพราะว่าพวกเขาพยายาม

ทำสิ่งต่างๆ ที่แตกต่างกันมากเกินไป เปาโลมีเป้าหมายอันเดียวที่ได้กำหนดไว้อย่างชัดเจนในความสัมพันธ์ต่อพระคริสต์ คือ ที่จะรู้จักพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของท่านดีขึ้นและดีขึ้น

อันตรายของการดำเนินชีวิตที่ไร้ธรรมบัญญัติ 3:18-19

การคุกคามอีกอย่างหนึ่งต่อความยินดีและการพัฒนาฝ่ายวิญญาณของชาวฟิลิปปีคือผู้คนที่สนับสนุนการดำเนินชีวิตที่ไร้ธรรมบัญญัติ แน่แน่นอนว่า นี่เป็นความสุดขั้วที่ตรงกันข้ามกับสิ่งที่พวกเขาทำตามลัทธิวิได้สอน (ข้อ 2) เปาโลได้หันจากพวกเขาในกฎไปสู่พวกอิสระและได้เตือนผู้อ่านของท่านถึงอันตรายนี้ถัดไป ข้อเหล่านี้ให้เหตุผลสำหรับการกระตุ้นของเปาโลในข้อ 17

3:18 ใครที่ ‘พวกศัตรู’ เหล่านี้ได้เป็นที่ชัดเจนในข้อถัดไป (ข้อ 19) ที่นี้เราเรียนรู้ว่ามี “หลายคน” ในท่ามกลางพวกเขา แม้ว่าบางทีพวกเขาไม่ได้อยู่ในคริสตจักรเมืองฟิลิปปี หรือบางทีเปาโลอาจได้กล่าวถึงพวกเขาอย่างแตกต่างออกไป บุคคลเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดความโศกเศร้าอย่างมากแก่อัครทูตท่านนี้เพราะว่าพวกเขาได้นำคริสเตียนไปในแบบผิดๆ บางทีท่านได้อธิบายถึงพวกเขาว่าเป็น “ศัตรูของกางเขน” เพราะสิ่งที่พวกเขาได้สอนนั้นตรงกันข้ามกับวิญญาณของการเชื่อฟังต่อพระเจ้าที่ได้นำพระเยซูไป *ยังกางเขน* (เปรียบเทียบ ข้อ 10)

3:19 บริบทไม่ได้เจาะจงไม่ว่าคนเหล่านี้เป็นคริสเตียนหรือไม่ แต่การดำเนินชีวิตที่ไร้ธรรมบัญญัติเป็นเรื่องธรรมดาท่ามกลางทั้งสองกลุ่มในสมัยของเปาโลอย่างที่ยืนยันในทุกวันนี้ [227] ดังนั้นบางทีเราควรเข้าใจ “ความพินาศ” ในแง่ทั่วไป คำกรีกอย่างเดียวกัน (*อะ โพลีอา*) ปรากฏใน 1:28 ที่ที่บางทีมันอ้างอิงถึงผู้ไม่เชื่อและความพินาศนิรันดร์ อย่างไรก็ตาม ผู้เชื่อสามารถประสบกับการตีสอนและแม้กระทั่งการตายฝ่ายร่างกายก่อนเวลาอันควรถ้าพวกเขาต่อต้านน้ำพระทัยของพระเจ้าต่อไป ([กจ. 5:1-11](#); [1 คร. 11:30](#); [1 ยน. 5:16](#)) ข้าพเจ้ามีแนวโน้มที่คิดว่าพวกเขาเป็นผู้ไม่เชื่อ [228]

“การหมกมุ่นในตนเองซึ่งทำให้จิตสำนึกที่อ่อนนุ่มของคนอื่นบาดเจ็บและเปลี่ยนแปลงสภาพไปสู่ใบอนุญาตก็ถูกกล่าวโทษที่นี่” [229]

คุณลักษณะสามอย่างระบุถึงคนเหล่านี้ (เปรียบเทียบ ข้อ 2-3) หนึ่งในพวกเขาให้การควบคุมอิสระแก่ความพึงพอใจของ “ความอยาก” ในเรื่องทางโลกของพวกเขา และไม่ยับยั้งเนื้อหนัง (เปรียบเทียบ [รม. 16:18](#); [1 คร. 6:13](#); [ยด. 11](#)) ประการที่สอง พวกเขาพบความพึงพอใจและมีความภูมิใจในสิ่งต่างๆ ที่พวกเขาทำซึ่งควรเป็นเหตุให้พวกเขา “อับอาย” (เปรียบเทียบ [อฟ. 5:12](#)) ประการที่สาม พวกเขาทำให้พวกเขาเองเกี่ยวข้องกับเกือบอย่างสิ้นเชิงใน “สิ่งต่างๆ” ทางกายภาพและวัตถุ (“ทางโลก”) คือสิ่งต่างๆ ที่เป็นความชื่นชมในปัจจุบันของชีวิต ซึ่งกันเรื่องต่างๆ ฝ่ายวิญญาณออกไป สรุปลแล้ว การถือรักษาตามพิธีกรรมของพวกเขาได้แทนที่ที่ของพระเจ้าในชีวิตของพวกเขา พวกเขากลายเป็นผู้นับถือรูปเคารพ

“บางที่ท่าน [เปาโล] กำลังอธิบายถึงผู้ที่เดินทางไปตามที่ต่างๆ บางคนซึ่งมุ่มมองแห่งความเชื่อของพวกเขาเป็นเช่นว่า มันยอมให้พวกเขาหมกมุ่นในตนเองที่ไร้วินัยอย่างมาก. . . ในกรณีใดก็ตาม พวกเขาไม่ได้ปรากฏในจดหมายนี้จนกระทั่งบัดนี้ และไม่ปรากฏอีก พวกเขาได้รับใช้จุดประสงค์เฉพาะหน้าของพวกเขาเกี่ยวกับการยื่นหยัดในการผ่อนคลายที่ฉลาดต่อ ‘การดำเนิน’ ของเปาโลเอง และต่อการติดตามในฝ่ายสวรรค์ของท่านซึ่งสำคัญต่อจดหมายนี้อย่างมาก และต่อสิ่งที่ตอนนี้เปาโลหันไปสู่อีกครั้งขณะที่ท่านเริ่มต้นที่จะนำการวิงวอนนี้ไปสู่บั้นปลาย”[\[230\]](#)

[การมองไปข้างหน้า 3:20-21](#)

3:20 เหตุผลที่เราควรทำตามแบบอย่างของเปาโลและไม่ใช้แบบอย่างของ “พวกที่อยู่ในทางโลก” ก็คือว่า ในฐานะคริสเตียนนั้นเรามี “ความเป็นพลเมือง. . . ในสวรรค์” เช่นเดียวกับความเป็นพลเมืองในโลก ความเป็นพลเมืองในสวรรค์และปลายทางก็สำคัญกว่าการพักผ่อนในโลกอันสั้นอย่างมากของเรา (เปรียบเทียบ [กท. 4:26](#); [ฮบ. 11:10](#)) ความเป็นพลเมืองของโรมที่ชาวฟีลิปปีได้ชื่นชมมีความหมายต่อพวกเขาอย่างมาก ([กจ. 16:12, 21](#)) แม้ว่าดำเนินชีวิตในมาซิโดเนีย นั้น มันก็ได้ช่วยให้พวกเขาบอกว่า “ความเป็นพลเมืองของข้าพเจ้าอยู่ในโรม”[\[231\]](#) ผู้เชื่อทุกคนต้องเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตในฐานะชาวต่างประเทศและผู้เดินทางในโลกนี้ ([ฮบ. 11:13](#); [1 ปต. 2:11](#))[\[232\]](#)

“คนยิวคาดหวังความดีพร้อมในตอนนี้อยู่โดยการถือรักษาธรรมเนียมบัญญัติ คริสเตียน
ปรารถนาอนาคตที่ซึ่งความดีพร้อมจะบรรลุได้”[233]

คำกรีก *อะเพคเตโคเมธา* ซึ่งแปลว่า “มองหา” เป็นคำผสมที่หนักแน่น

“คำผสมนี้เน้นถึงการปรารถนาที่เข้มข้นถึงการเสด็จมา...”[234]

“การคาดหวังถึงการเสด็จกลับมาส่วนตัวและใกล้จะมาถึงขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ให้
ความยินดีและอำนาจแก่คริสเตียนเริ่มแรกและแก่ชุมชนต่างๆ ของคริสเตียน”[235]

“หนึ่งในสิ่งกระตุ้นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดต่อความบริสุทธิ์ในพันธสัญญาใหม่นี้คือ เราต้อง
พร้อมสำหรับพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จมา” [236]

ยิ่งไปกว่านั้นอีก จากอาณาจักรแห่งสวรรค์นั่นเองที่พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราจะมาเพื่อช่วยกู้เรา
จากโลกปัจจุบันที่ชั่วร้าย และนำเราไปยังบ้านที่อยู่เบื้องบนของเราพร้อมกับพระองค์ (ยน.
14:1-2) การคาดหวังถึงการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเราควรกระตุ้นให้เราดำเนิน
ชีวิตในฐานะ “พลเมืองของสวรรค์” แม้กระทั่งขณะที่เรายังอยู่ในโลก (1 ยน. 3:2-3)

“. . . เปาโลชอบ ‘การทำให้ชอบธรรม’ เพื่ออธิบายถึงสิ่งที่ได้ถูกทำให้เสร็จแล้วในคริส-
เตียนโดยการกระทำของพระเจ้าในพระคริสต์ ส่วนท่านสงวน ‘ความรอด’ ไว้สำหรับ
สิ่งที่จะถูกทำให้เสร็จ (แบร์; เปรียบเทียบ รม. 5:9-10)”[237]

3:21

เมื่อพระคริสต์เสด็จกลับมาเพื่อเรา ณ การรับขึ้น ไป พระองค์จะ “เปลี่ยน” ร่างกายที่ต้องตายใน
ปัจจุบันของเราไปสู่ร่างกายที่ไม่ตายเหมือนร่างกายที่เป็นขึ้นจากตายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ
เรา การเปรียบเทียบระหว่างร่างกายสองอย่างนี้ก็จับใจ ร่างกายอันหนึ่งเป็นของ “สภาพที่ต่ำ
ด้อย” คือ ต่ำ อ่อนแอ และหวั่นไหวง่ายต่ออิทธิพลที่ชั่วร้ายทุกประเภท แนวคิดก็คือว่ามันเป็น
บาป ซึ่งฉบับแปล AV บ่งบอกไว้โดยการใส่คำว่า “ชั่วช้า” ซึ่งไม่มีในคำกรีก (*ทับทิมโนเซออส*)
ร่างกายอีกอันหนึ่งซึ่งก็คือร่างกายใหม่จะมีสง่าราศีคือ จะแสดงออกถึงสภาพแท้ของเรามากขึ้น
ในฐานะบุตรของพระเจ้าและไม่เน่าเปื่อย การเปลี่ยนแปลงนี้จะเกิดขึ้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือ
ตายไปเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา (1 คร. 15:51-54; 1 ธส. 5:9-10) การเปลี่ยนแปลงที่

อัครธรรม์นี้จะปรากฏขึ้นเนื่องจาก “อำนาจ” ของพระเจ้าอย่างเดียวกันที่ซึ่งพระเจ้าจะ “ทำให้ทุกสิ่ง (ทุกอย่าง) ในจักรวาลให้อยู่ได้อำนาจของ “พระองค์เอง” ในที่สุด

“พระสัญญาของการเสด็จมาของพระองค์ถูกให้มาโดยปราศจากวันที่ เพื่อที่เราจะดำเนินชีวิตทุกวันในการเตรียมตัวเพื่อพบกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”[\[238\]](#)

การกำชับสุดท้ายให้ยืนหยัดในองค์พระผู้เป็นเจ้า 4:1

“บทสุดท้ายของจดหมายฝากถึงชาวฟิลิปปี เป็นหนึ่งในการอภิปรายที่ยิ่งใหญ่ในเรื่องหลักคำสอนเกี่ยวกับสันติสุข อย่างเช่น สดุดี 23 ในพันธสัญญาเดิมและยอห์น 14 ในพันธสัญญาใหม่”[\[239\]](#)

คำไข “เพราะฉะนั้น” (คำกรีก *ไฮสเต*) และการกล่าวซ้ำของ “ยืนหยัด” (เปรียบเทียบ 1:27) ซึ่งไปยังการสรุปของหัวข้อหลัก ข้อนี้เริ่มต้นการสรุปที่ได้ดึงออกมาของจดหมายนี้

“ตอนนี้ท่านจะต้องสรุปจาก *ข้อมูล* ที่มีสง่าราศีซึ่งเพิ่งได้กล่าวไปอย่างมากมาย”[\[240\]](#)

อัครทูตนี้ไม่ต้องการให้ผู้อ่านของท่านสูญเสียความสมดุลของพวกเขาและล้มลงฝ่ายวิญญาณเนื่องจากอิทธิพลต่างๆ ที่เลวทราม ตรงกันข้าม ท่านต้องการให้พวกเขาปรับเอาจิตใจของพระคริสต์อย่างที่ท่านได้รับเอา และมีคุณสมบัติที่ดำเนินไปกับท่านในความร่วมมือแห่งความประเสริฐ ท่านได้ดำเนินต่อไปที่จะอธิบายถึงวิธีดำเนินชีวิตจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา

ความรักใคร่ที่หนักแน่นของเปาโลต่อคริสเตียนชาวฟิลิปปีปรากฏอย่างชัดเจนมากในข้อนี้ นี่เป็นหนึ่งในการแสดงออกที่อบอุ่นที่สุดของความรักใคร่สำหรับผู้อ่านของท่านที่เรามีในงานเขียนที่ได้รับการคล้อยของเปาโล ท่านเรียกพวกเขาว่า “พี่น้อง” สี่ครั้ง (1:12; 3:1, 17; 4:8) “ผู้เป็นที่รัก” สองครั้ง (2:12 และที่นี้) และ “ท่านที่รักทั้งหลาย” หนึ่งครั้ง (ที่นี้) ท่านได้กล่าวว่าท่าน “ปรารถนาที่จะพบ” พวกเขาซึ่งใช้ถ้อยคำที่ไม่ปรากฏในที่อื่นใดในพันธสัญญาใหม่ อีกครั้งหนึ่ง เปาโลได้ยืนยันถึงความปรารถนาของท่านที่จะไปเยี่ยมชมเมืองฟิลิปปีและพบธรรมิกชนเหล่านี้อีก (เปรียบเทียบ 1:8; 2:24) ยิ่งกว่านั้น ท่านอ้างอิงถึงพวกเขาในฐานะแหล่งปัจจุบันแห่ง “ความยินดี” ของท่านและ “มงกุฏ” ในอนาคตของท่านเมื่อท่านจะยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์ ท่านจะได้รับรางวัลสำหรับการสถาปนาพวกเขาไว้ในความเชื่อ[\[241\]](#)

“... แนวคิดที่ถูกแสดงโดย *สเทพานอส* [“มงกุฎ”] ไม่ใช่การปกครอง แต่เป็นไม่ว่า (1) ชัยชนะ หรือ (2) ความรื่นเริง อย่างที่พวกมาลัยได้ถูกสวมใส่อย่างเท่าเทียมโดยผู้พิชิตและโดยนักท่องเที่ยว โดยปราศจากการกันความเห็นอันหลังออกไปนั้น ความเห็นอันแรกดูเหมือนจะ โดดเด่นในข้อนี้และในตอนของพระคัมภีร์ที่คล้ายกัน [เช่น [1 ธส. 2:19](#)] เพราะว่าที่นั่นอย่างเช่นที่นี่ อัครทูตเปาโลอ้างอิงถึงการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าในบริบท”[242]

ในส่วนนี้ ในเรื่องการดำเนินอย่างมั่นคง (3:1-4:1) เปาโลกระตุ้นให้ผู้อ่านของท่านยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า และเตือนพวกเขาถึงคำสอนแท้ (ของสองประเภท) ที่จะจำกัดความยินดีของพวกเขา ในด้านหนึ่ง มีคำสอนที่มาจากพวกเขาทำตามลัทธิิว ซึ่งพวกเขาบางคนอาจเป็นคริสเตียน แต่พวกเขาส่วนใหญ่บางที่ไม่ได้เป็น ครูสอนแท้เหล่านี้ต้องการจำกัดเสรีภาพที่ถูกต้องของชาวฟิลิปปีโดยการชักชวนให้พวกเขาจำนนต่อธรรมเนียมปฏิบัติที่พระเจ้าไม่ได้ตั้งใจที่จะปกครองพวกเขา ในอีกด้านหนึ่ง มีผู้ต่อต้านกฎเกณฑ์ ซึ่งพวกเขาหลายคนดูเหมือนว่าได้เป็นคริสเตียน แต่พวกเขาบางคนอาจไม่ได้เป็น พวกเขากระตุ้นการละทิ้งธรรมเนียมปฏิบัติที่ถูกต้องและได้สนับสนุนการหมกมุ่นในตนเอง แบบอย่างของเปาโลของการปฏิเสธความชอบธรรมของธรรมเนียมปฏิบัติในการเห็นด้วยกับความชอบธรรมของพระคริสต์ซึ่งถูกอธิบายในส่วนกลางของบทที่ 3 (ข้อ 4ข-16) ก็จัดเตรียมเส้นทางที่นำเราอย่างปลอดภัยระหว่างความเกินไปสองอย่างนี้ (เปรียบเทียบ กท. 5)

การยืนหยัด (เปรียบเทียบ [อฟ. 6:13](#)) เกี่ยวข้องกับการดำเนินในความกลมกลืนกับกันและกัน (ข้อ 2-3) การยินดีในทุกโอกาส (ข้อ 4-7) และการพัฒนาคุณสมบัติของการใช้เหตุผลที่หวานชื่น (ข้อ 8-9) นี้ก็ชัดเจนเพราะว่าคำสั่งสามคำสั่งในดัวบทกรีกอธิบาย “จงยืนหยัด” หรือ “ดังนั้นจงยืนหยัด” (คำกรีก *สุทอส*) [243]

ค. หน้าที่ต่างๆ ที่เจาะจง 4:2-9

ส่วนสุดท้าย (4:2-9) ของเนื้อหาของจดหมายฝากนี้ (1:27-4:9) กล่าวถึงสองหัวข้ออย่างเดียวกันกับสองส่วนก่อนหน้าซึ่งก็คือ เอกภาพและความมั่นคง แต่มีรายละเอียดมากขึ้น เปาโลให้คำแนะนำที่เจาะจงแก่ผู้อ่านของท่านเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาควรทำ เอกภาพต้องการการรื้อฟื้น และความมั่นคงต้องการการหนุนใจ

1. การรื้อฟื้นเอกภาพ 4:2-3

4:2

“ยูโอเดีย” (“ความสำเร็จ”) และ “สินทึเค” (“โชคดี”) เป็นที่ชัดเจนว่าเป็นผู้หญิงสองคนในชุมชนของฟิลิปปี การระบุที่เป็นที่ยอมรับน้อยกว่าคือ พวกเขาเป็นชายสองคน (เช โอดอร์แห่งมออบซูเอสเทีย)^[244] หรือที่ว่าพวกเขาเป็นสัญลักษณ์ของคริสเตียนชาวอิวและคริสเตียนชาวต่างชาติ (สำนักทูบีนเจน)^[245]

“สำหรับจดหมายของเปาโล นี่เป็นช่วงเวลาที่น่าสังเกตอย่างแท้จริง เนื่องจากว่าสิ่งที่เปาโลทำที่นี่ เป็นสิ่งที่ท่านแทบจะไม่ทำในที่อื่นๆในบริบทของ ‘ความขัดแย้ง’ คือ ท่านระบุชื่อ”^[246]

พระเจ้าไม่ได้เปิดเผยถึงเหตุผลสำหรับความบาดหมางที่เกิดขึ้นระหว่างผู้หญิงสองคนนี้ โดยไม่คำนึงถึงเหตุผลนั้น น้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับพวกเขาก็คือ จัดตั้งความสัมพันธ์ที่กลมกลืน (“ดำเนินในความปรองดอง”) การยอมรับเป็นเอกฉันท์ในคริสตจักรไม่ใช่เป็นไปได้ อยู่เสมอ แต่เอกภาพเป็นไปได้อยู่เสมอ เปาโลกระตุ้นให้ผู้หญิงแต่ละคนจากสองคนนี้จะไม่รู้สึกรู้สึกว่าความรับผิดชอบสำหรับการรักษาความบาดหมางกันขึ้นอยู่กับอีกคนหนึ่ง การกระตุ้นคือทั้งหมดที่เปาโลรู้สึกว่าคุณจะต้องทำไม่ใช่การสั่ง (เปรียบเทียบ 1:27-2:4) ท่านได้ทักท้วงเอาว่าพวกเขาจะตอบสนองต่อการชักชวนที่สุภาพ การเพิ่มเติมของ “ในองค์พระผู้เป็นเจ้า” จะย้ำเตือนพวกเขาว่าพวกเขาอยู่ภายใต้สิทธิอำนาจของพระองค์และพวกเขามีหลายอย่างที่เหมือนกันในฐานะพี่น้องในพระคริสต์^[247]

“การมี ‘ความคิดอย่างเดียวกัน ในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ ใต้ถูกชี้แจงอย่างเจาะจงในเรื่องราวที่เป็นแบบอย่างก่อนหน้านี้ที่ซึ่งพระคริสต์ (2:6-11) ได้ล้อมพระองค์ลงโดยการรับเอา ‘สภาพทาส’ และดังนั้นก็เชื่อฟังจนกระทั่งความมรณาที่กางเขน และเปาโลได้แสดงออกถึงความปรารถนาของท่านที่จะรู้จักพระคริสต์โดยเฉพาะอย่างยิ่งผ่านทางความร่วมมือในการทนทุกข์ของพระองค์เพื่อที่จะเป็นตามวิถีชีวิตแบบกางเขนอย่างเดียวกัน แนวทางที่ ‘ความคิด’ เช่นนั้นเกิดขึ้นโดย ‘การเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆ’ ภายในชุมชนที่มีความเชื่อ (2:3-4)”^[248]

4:3

เปาโลได้วิงวอนต่ออีกบุคคลหนึ่งในคริสตจักรเมืองฟิลิปปี ผู้ซึ่งท่านได้อ้างอิงถึงว่าเป็น “เพื่อน

ร่วมงานอย่างแท้จริง” ช่วยยูโอเดียและสินทิเครื่องฟื้นการสามัคคีธรรมของพวกเขา การแปลส่วนใหญ่ตีความ *ซุสซูก* (“เพื่อน” หรือ “เพื่อนร่วมงาน”) ว่าเป็นคำอธิบายแทนที่จะเป็นชื่อเฉพาะ[249] บางทีมันได้อ้างอิงถึงผู้ปกครองที่น่า (ศิษยาภิบาล) ในคริสตจักร มีหลายมุมมองเกี่ยวกับว่าบุคคลนี้เป็นใคร ข้าพเจ้าคิดว่ามุมมองทั้งหมดนั้นเป็นไปได้น้อย[250]

เป็นที่ชัดเจนว่ายูโอเดียและสินทิได้ทำงานเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าร่วมกับเปาโล (เปรียบเทียบ [กจ. 16:13-15](#)) ที่นี่หัวข้อหลักของจดหมายฝากนี้ปรากฏอย่างชัดเจนอีกครั้งว่าเป็น ความร่วมมือ (“ได้แบ่งปันถึงการคืนรนของข้าพเจ้า”) “ใน (เนื่องจาก) ข้าวประเสริฐ” “เคลเมนต์” ได้เป็นเพื่อนร่วมงานในข้าวประเสริฐเช่นกัน พระคัมภีร์ไม่ได้ระบุว่าเขาเป็นใคร[251] เคลเมนต์เป็นชื่อของโรมันโดยทั่วไป คนอื่นได้ทำงานร่วมกับเปาโล บางทีในเมืองฟีลิปปีและที่อื่นๆ ความ เป็นจริงที่ว่า “ชื่อ” ของพวกเขาได้ปรากฏ “ในหนังสือแห่งชีวิต” ดูเหมือนจะเป็นการพาดพิงถึงสถานะภาพที่ได้รับเกียรติของพวกเขาท่ามกลางพลเมืองของสวรรค์

“ในทางปฏิบัตินั้น ทุกๆ เมืองของสมัยนั้นได้รับการลงโทษเวียนผลเรือนของตน และในการบันทึกนั้นมีชื่อของเด็กทุกคนที่เกิดมาในเมืองนั้นๆ ถ้าหนึ่งในพลเมืองได้ถูกพิสูจน์ว่ามีความผิดเกี่ยวกับความทรยศหรือความไม่จงรักภักดี หรือเกี่ยวกับสิ่งใดก็ตามที่นำความอับอายมายังเมืองนั้นๆ เขาจะต้องถูกทำให้ได้รับความอับอายต่อหน้าผู้คนโดยการลบชื่อของเขาออกจากทะเบียน (ในกรณีใดๆ ตามปกติแล้ว ชื่อจะถูกลบออกไป ณ การตาย) เขาได้ลงความเห็นที่ไม่ควรค่าที่ถูกลือว่าเป็นพลเมืองของเมืองนั้นๆ อีกต่อไป ถ้าในอีกด้านหนึ่ง พลเมืองคนหนึ่งได้ปฏิบัติกรกระทำที่กล้าหาญอันโดดเด่นบางอย่างที่สมควรต่อความแตกต่างที่พิเศษ เกียรติก็ได้ถูกมอบแก่เขาไม่ว่าโดยการบันทึกการกระทำนี้ในทะเบียนของเมืองหรือชื่อของเขาได้ถูกล้อมรอบด้วยทอง (หรือถูกเคลือบด้วยทอง) ในทะเบียน”[252]

พระคัมภีร์อ้างอิงถึงหนังสือแห่งชีวิตมากกว่าหนึ่งเล่ม คือ หนังสือที่มีชื่อของผู้คนที่มีชีวิตในปัจจุบัน ([อพย. 32:32-33](#); [สดด. 69:28](#)) และหนังสือที่มีชื่อของผู้เลือกสรรของพระเจ้า (นั่นคือ ผู้เชื่อทุกคน [ลก. 10:20](#); [วว. 3:5](#); [13:8](#); [17:8](#); [20:12](#), [15](#); [21:27](#)) และชื่อของผู้เชื่อที่สัจย์ชื่อ ([ฟป. 4:3](#))

2. การรักษาความสงบ 4:4-9

เปาโลให้การกระตุ้นในทางบวกที่สั้นๆ ทำอย่างในส่วนนี้ ซึ่งทั้งหมดนั้นก็สำคัญอย่างแท้จริงต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนส่วนตัวและส่วนรวม การจำนนต่อการกระตุ้นเหล่านี้ส่งผลต่อการรักษาสันติสุขไว้ในพระกาย เพื่อที่ชนกริกสามารถทำงานด้วยกันอย่างมีประสิทธิภาพได้ในฐานะเพื่อนร่วมงานในข่าวประเสริฐ แม้กระทั่งในท่ามกลางผู้ไม่เชื่อที่ต่อต้าน

4:4 การยินดีในพระคริสต์คือบางสิ่งที่ย้ำเตือนนี้ได้สั่งในคอนตัน (3:1) และได้อธิบายสำหรับผู้อ่านของท่านอย่างมากมาตลอดจดหมายฝากนี้ ท่านต้องรู้สึกว่ามันมีความจำเป็นอย่างมากสำหรับท่านที่นี่ในเมืองฟิลิปปี มีหลายเหตุผลที่ชนกริกในเมืองฟิลิปปีอาจรู้สึกท้อใจ การถูกคุมขังของเปาโลและความเป็นไปได้ของการตายของท่าน ความเจ็บป่วยของเอปาโฟรดิทัส และการเป็นปฏิปักษ์ของผู้ไม่เชื่อก็เป็นเหตุผลบางประการ ในด้านหนึ่ง การโจมตีของผู้เคร่งครัดในกฎหมาย ในอีกด้านหนึ่ง คนที่ปราศจากศีลธรรม รวมถึงความขัดแย้งท่ามกลางสมาชิกบางคนของคริสตจักรก็ได้ส่งเสริมต่อวิญญาณนี้ ที่จะขัดขวางท่านที่นี่ เปาโลได้แนะนำการยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า “จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา” ท่านได้กล่าวซ้ำการกำชับนี้ในข้อนี้ด้วยการเน้นที่มากขึ้นว่า “ข้าพเจ้าขออย่าอีกครั้งว่าจงชื่นชมยินดีเถิด”

เปาโลไม่ได้กระตุ้นให้เราไม่อยู่ในความเป็นจริง ท่านไม่ได้กล่าวว่าเราไม่ควรรู้สึกโศกเศร้าเลย แม้กระทั่งพระเยซูได้ร้องไห้ (ยน. 11:35) อย่างไรก็ตาม ท่านสนับสนุนการจดจ่อที่พระพรซึ่งเรามีในพระคริสต์ และการรู้สึกสำนึกคุณสำหรับสิ่งเหล่านั้นโดยไม่คำนึงถึงว่าเรารู้สึกโศกเศร้าอย่างไรในเวลาที่เจาะจงใดๆ ท่านได้จัดตั้งแบบอย่างที่ดีโดยการร้องเพลงในคุกในเมืองฟิลิปปี (กจ. 16:25)[253]

“บุคคลที่ยำเกรงพระเจ้าอย่างแท้จริง *ปรารถนา* การทรงสถิตของพระเจ้าที่ซึ่งบุคคลนั้น
เทใจของเขาหรือของเธอต่อพระเจ้าด้วยความยินดี การอธิษฐานและการขอบพระคุณ
และ คำเนิน ในการทรงสถิตของพระเจ้าโดย ‘การทำ’ ความชอบธรรมของพระเจ้า
มิฉะนั้น ความเคร่งศาสนาที่เป็นแค่ศาสนาไม่ใช่การอุทิศตน”[254]

มาร์วิน วินเซนที่ได้อ้างอิงถึงการกระตุ้นให้ “ยินดี” ว่าเป็น “จุดสำคัญของจดหมายฝากนี้”[255]

4:5

ยิ่งกว่านั้นเราควรแสดงออกถึงการอดกลั้นหรือ “จิตใจที่สุภาพ” (คำกรีก *เอพพิอเคส*) ต่อทุกคน ทั้งคนที่ได้รับความรอดและคนที่ไม่ได้รับความรอดเช่นกัน คำกรีกมีความหมายว่า ความสุภาพ การยอม ความกรุณา ความอดทน ความอดกลั้น การผ่อนผัน และความใจกว้าง ทำให้ระลึกถึงความถ่อมใจของพระเยซูคริสต์ใน 2:5-11 บุคคลที่อดกลั้นไม่ได้ขึ้นกรานที่สิทธิ์หรือสิทธิพิเศษของเขาหรือของเธอเอง เขาหรือเธอคิดถึงผู้อื่นและสุภาพต่อคนอื่นๆ แน่แน่นอนว่า มีเวลาที่จะยื่นหัตถ์เพื่อสิ่งที่ถูกต้อง บุคคลที่อดกลั้นไม่ใช่อ่อนแอแต่ไม่เห็นแก่ตัว คุณสมบัตินี้เป็นสิ่งตรงกันข้ามกับวิญญาณแห่งการโต้เถียงและการแสวงหาเพื่อตนเองซึ่งได้ถูกพาดพิงถึงก่อนหน้านี้

“คริสเตียนควรปลุกฝังบุคลิกภาพที่เข้ากับคนอื่นได้ง่าย เคล็ดลับแห่งความสุขของเขา ไม่ได้ถูกจำกัดภายในกำแพงแห่งการภาวณาและการตริภคตรองของเขาเอง เขาไม่สามารถเป็นสุขอย่างแท้จริง โดยปราศจากการพยายามที่จะเป็นพรต่อคนอื่นๆ”[\[256\]](#)

ในการเชื่อมโยงกับความอดกลั้นนั้น เปาโลได้ย้ำเตือนผู้อ่านของท่านถึงการใกล้จะมาถึงของการเสด็จกลับมาขององค์พระผู้เป็นเจ้า ณ การถูกรับขึ้นไป (“องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว”) เมื่อพระองค์เสด็จมา พระองค์จะแก้ไขสิ่งผิด และกอบกู้บรรดาผู้ที่ได้สละสิทธิ์ของพวกเขาเพื่อพระสิริของพระเจ้าและสวัสดิภาพของคนอื่นๆ (เปรียบเทียบ 3:20-21; [ยก. 5:8](#))

“อัครทูตนี้ไม่ได้กล่าวถึงความใกล้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในการทรงสถิตอยู่ของพระองค์กับเรา แต่กล่าวถึงการใกล้จะมาถึงของการเสด็จกลับมาของพระองค์”[\[257\]](#)

“ในทุกสิ่งที่เราทำ เราต้องย้ำเตือนอยู่เสมอว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จกลับมา ณ เวลาใดก็ตาม การเสด็จมาของพระองค์นั้นใกล้จะถึงอยู่เสมอ แต่เราไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ ดังนั้นเราต้องดำเนินชีวิตโดยตระหนักว่าพระองค์กำลังเสด็จมา”[\[258\]](#)

“ณ ชั่วขณะใดก็ตาม พวกเขาจะต้องตอบเกี่ยวกับความประพฤติของพวกเขา”[\[259\]](#)

“เมื่อพิจารณาถึงแนวคิดว่าบขอดของการเสด็จมาที่ใกล้จะมาถึงของพระคริสต์และความเป็นจริงที่ว่าพันธสัญญาใหม่ก็สอนการเสด็จมาที่ใกล้จะมาถึงของพระองค์ เราสามารถสรุปได้ว่า มุมมองการถูกรับขึ้นไปก่อนยุคเช็ญเป็นมุมมองเดียวของการรับคริสตจักรขึ้นไปเข้าได้อย่างสะดวกสบายกับคำสอนของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการเสด็จมาที่ใกล้จะมาถึงของพระคริสต์ มันเป็นมุมมองเดียวที่สามารถกล่าวอย่างจริงจังว่า พระคริสต์สามารถกลับมา ณ ช่วงขณะใดก็ได้ เพราะมุมมองนี้สอนว่าพระคริสต์จะเสด็จมาเพื่อรับคริสตจักรขึ้นไปก่อนสัปดาห์ที่ 70 ของดาเนียลบทที่ 9 หรือยุคเช็ญเริ่มต้น และไม่มีสิ่งอื่นใดต้องเกิดขึ้นก่อนการเสด็จกลับมาของพระองค์”[260]

“ข้าพเจ้าถือว่าความคิดไม่ใช่ว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังเสด็จมา’ มันเป็น ‘องค์พระผู้เป็นเจ้ากำลังยืนอยู่ข้างๆ’ พระองค์กำลังเฝ้ามอง พระองค์ทรงได้ยินทุกๆ คำที่ถูกกล่าว พระองค์สังเกตทุกๆ การกระทำ”[261]

4:6

ก่อนหน้านี้ เปาโลชมเชยทิโมธีในการ “เป็นห่วง” ต่อสวัสดิภาพของชาวฟิลิปปี (2:20) ที่นั่นท่านได้กล่าวว่าเรา *ไม่* ควร “กระวนกระวาย” เกี่ยวกับสิ่งใดๆ คำกรีกคำเดียวกัน (คำสั่งในปัจจุบัน, *เมอร์โมนาเท*) ปรากฏในทั้งสองที่ การแก้ไขปัญหานี้บางที่อยู่ในการมองว่าการกังวลเป็นความเป็นห่วง (หรือความกระวนกระวาย) อาจลัดกลุ้มและไม่เหมาะสมถ้ามีมากเกินไป ประเด็นของเปาโลในที่นี้ก็คือว่า แทนที่จะว่าวุ่นใจเกี่ยวกับสถานการณ์ที่เจาะจง เราควรนำมันไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วย “การอธิษฐาน” (เปรียบเทียบ [มธ. 6:25-34](#)) เราควรอธิษฐานเกี่ยวกับ “ทุกสิ่ง” ที่เราเป็นห่วง ใครคนหนึ่งได้กล่าวว่า “ทำไมต้องกังวลในเมื่อคุณสามารถอธิษฐานได้?” การอธิษฐานต้องแทนที่การกังวลในชีวิตของคริสเตียน

เปาโลใช้ถ้อยคำที่แตกต่างหลายคำสำหรับการอธิษฐานในข้อนี้ “การอธิษฐาน” (*พรอสยูเค*) เป็นคำโดยทั่วไปมากที่สุดสำหรับการสื่อสารของเราต่อพระเจ้า “การวิงวอน” (*NASB*) หรือ “การอ้อนวอน” (*NIV, ดีซิส*) อ้างอิงถึงคำขอร้องสำหรับผลประโยชน์ที่เจาะจง “การขอบพระคุณ” (*ยูคาริสทีอัส*) เป็นการยอมรับที่สำนึกคุณถึงความเมตตาในอดีตซึ่งรวมถึงความเป็นจริงว่าพระองค์ได้ยินและตอบคำอธิษฐานของเรา “คำขอร้อง” (*อาอิตีมาตา*) มองดูที่คำขอร้องของแต่ละบุคคลที่มีต่อพระเจ้าซึ่งก่อให้เกิดส่วนหนึ่งของคำอธิษฐานทั้งหมด[262]

เปาโลนำเสนอการหนุนใจที่หนักแน่น ที่จะแสวงหาการปลดปล่อยจากความกังวลด้วยการอธิษฐานและการอธิษฐานมากขึ้น[263]

“การขาดการสำนึกคุณเป็นก้าวแรกไปสู่การนับถือรูปเคารพ”(รม. 1:21)”[264]

แมกกีได้อ้างเฟเนลอนคนลึกลับผู้ซึ่งมีชีวิตอยู่ในยุคกลางผู้ซึ่งได้หนุนใจการอธิษฐานดังต่อไปนี้

“จงบอกพระเจ้าถึงทุกสิ่งที่อยู่ในใจของคุณ เหมือนกับบุคคลหนึ่งเทใจของเขาซึ่งก็คือความเพิดเพลินและความเจ็บปวดแก่เพื่อนรัก จงบอกพระองค์ถึงปัญหาของคุณ เพื่อว่าพระองค์จะปลดปล่อยคุณ จงบอกพระองค์ถึงความยินดีต่างๆ ของคุณ เพื่อว่าพระองค์จะทำให้สิ่งเหล่านั้นเป็นปกติ จงบอกพระองค์ถึงความปรารถนาต่างๆ ของคุณ เพื่อว่าพระองค์จะชำระสิ่งเหล่านั้น จงบอกพระองค์ถึงความไม่ชอบต่างๆ ของคุณ เพื่อว่าพระองค์จะช่วยให้คุณพิชิตสิ่งเหล่านั้นได้ จงพูดกับพระองค์ถึงการทดลองต่างๆ ของคุณ เพื่อว่าพระองค์จะป้องกันคุณไว้จากสิ่งเหล่านั้น จงแสดงให้พระองค์เห็นถึงแผลต่างๆ ในหัวใจของคุณ เพื่อว่าพระองค์จะรักษาสิ่งเหล่านั้นได้ จงเผยถึงความไม่ใส่ใจของคุณต่อสิ่งดี การลี้มรตที่ชั่วช้าของคุณที่มีต่อความชั่ว ความไม่มั่นคงของคุณ จงบอกพระองค์ว่าการรักตนเองทำให้คุณไม่ยุติธรรมต่อคนอื่นๆ อย่างไรก็ตาม ความไร้สาระทดลองให้คุณไม่จริงใจอย่างไร ความหยิ่งบิดเบือนคุณต่อตนเองและต่อคนอื่นๆ อย่างไร”[265]

ฮาวเวิร์ด เฮนดริกส์ได้เรียก ข้อ 2-6ว่า

“... สูตรห้าส่วนสำหรับการแก้ไขความขัดแย้ง (1) ‘ยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า’ นั่นคือมองข้ามตนเองและมองไปยังองค์พระผู้เป็นเจ้า (2) ‘จงให้ความอ่อนสุภาพของท่านทั้งหลายประจักษ์แก่ทุกคน’ ในอีกนัยหนึ่ง จงพูดด้วยความกรุณาต่อซึ่งกันและกัน (3) ‘อย่ากระวนกระวาย’ จงผ่อนคลายและมอบทุกสิ่งแด่พระเจ้า (4) ‘จงขอบพระคุณ’ การกระทำที่เรียบง่ายของการแสดงออกถึงการสำนึกคุณสำหรับพระพรของเรานำ

ความร้อนออกไปจากการคิดโรค (5) จงนำเสนอคำขอร้องของคุณแก่พระเจ้า การ
อธิษฐานปรับเราใหม่และรื้อฟื้นสันติสุข...”[266]

4:7

“สันติสุข” ในใจจะติดตามการอธิษฐานในสิ่งที่เราเป็นห่วง วลี “สันติสุขของพระเจ้า” ไม่ปรากฏในที่อื่นๆในพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นสันติสุขที่มาจาก พระเจ้า ไม่ใช่สันติสุข กับ พระเจ้า มันเป็นสันติสุขที่มายังเราเมื่อเราอธิษฐาน เพราะว่าเราเข้าไปสู่ความสงบแห่งการทรงสถิตของพระเจ้าเอง บรรดาผู้ที่ทำการอธิษฐานก็เป็นผู้เชื่อ สันติสุขนี้หรือการปลดปล่อยจากความตึงเครียดเป็นบางสิ่งที่เราไม่สามารถเข้าใจอย่างเต็มที่ (“เกินความเข้าใจทั้งหมด”) ณ เวลาเดียวกัน สันติสุขนี้กระทำการเหมือนทหารยามที่จะ “ปกป้อง” “ใจ” (ความรักใคร่) และ “จิตใจ” (ความคิด) ของผู้เชื่อภายใต้อิทธิพลที่มีอำนาจลึกลับของพระเยซูคริสต์

“ถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดอ้างอิงถึงชีวิตภายในทั้งสิ้นของคริสเตียน ซึ่งก็คือ อารมณ์ ความรักใคร่ ความคิดและการเลือกต่างๆ ทางศีลธรรม ดังนั้นส่วนภายในนี้ของคุณคนหนึ่งที่เกี่ยวข้องการโจมตีโดยศัตรูอย่างมาก เป็นที่ซึ่งสันติสุขของพระเจ้าถูกตั้งไว้เพื่อปกป้องเหมือนกับทหารที่พร้อมทำสงคราม”[267]

เราส่วนใหญ่ได้ประสบสันติสุขที่สมบูรณ์บ้างหรือแม้กระทั่งการขาดสันติสุขที่สมบูรณ์ บางครั้งบางครั้งเมื่อเราอธิษฐาน เปาโลไม่ได้กล่าวว่า เราจะรู้สึกสบายใจและผ่อนคลายอย่างสิ้นเชิงหลังจากที่เราอธิษฐานอย่างที่ท่านได้แนะนำที่นี่ การวัดสันติสุขยังคงเป็นของเรา อย่างน้อยแล้วเราจะมีคามมั่นใจว่าเราได้วางเรื่องราวไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าและได้แสวงหาการช่วยเหลือของพระองค์

ข้อนี้ไม่ได้สัญญาถึงสันติสุขว่าเป็นตัวบ่งชี้ถึงน้ำพระทัยของพระเจ้าเมื่อเรากำลังอธิษฐานเกี่ยวกับสิ่งที่เราควรทำ เปาโลไม่ได้กล่าวที่นี่ว่าถ้าเราต้องการทำการตัดสินใจ พระเจ้าจะให้น้ำพระทัยของพระองค์เป็นที่รู้จัก โดยการให้สันติสุขแก่เราเกี่ยวกับการเลือกที่ถูกต้อง พระสัญญาของข้อนี้คือ ถ้าเราอธิษฐาน แทนที่จะกังวล (ข้อ 6) พระเจ้าจะให้สันติสุขแก่เรา ความกังวลไม่นำสันติสุขมา แต่การอธิษฐานนำมา

“สุดท้าย” นี้ส่งสัญญาณถึงคำสั่งสุดท้ายของคำสั่งทั้งสามที่อธิบายถึงการขึ้นหยัด (ข้อ 1; เปรียบเทียบ ข้อ 2, 4) ยิ่งกว่านั้นมันแนะนำถัดไปถึงการกระตุ้นอันสุดท้ายของรายการทั้งห้าของเปาโลที่กล่าวถึงสิ่งที่ผู้เชื่อควรใช้เวลาของเขาหรือของเธอที่จะครุ่นคิด เป็นที่ชัดเจนว่าหัวข้อนี้เกี่ยวข้องกับการอธิษฐาน เนื่องจากว่าทั้งสองกิจกรรมเกี่ยวข้องกับการจดจ่อทางความคิด

“จริง” (*อาเลเซ*) หมายถึง ใจได้จริงใจ และวางใจได้ (เปรียบเทียบ [รม. 3:4](#))

“มีเกียรติ” หรือ “สูงส่ง” (*เซมนา*) หมายถึง ควรค่าแก่การนับถือ (เปรียบเทียบ [สภษ. 8:6](#); [1 ทธ. 3:8, 11](#); [ทต. 2:2](#))

“ถูกต้อง” (*ติคายา*) อ้างอิงถึงสิ่งที่ยุติธรรมและเที่ยงตรง

“บริสุทธิ์” (*ฮักนา*) หมายถึง ความสะอาดและแสดงถึงความบริสุทธิ์ทางศีลธรรม

“น่ารัก” (*พรอสไฟเล*) หมายถึง สิ่งที่เป็นมิตร เห็นด้วย หรือน่าพอใจ

“ในภาษาเฉพาะโดยทั่วไป คำนี้สามารถอ้างอิงถึงความไพเราะของบีโธเวน เช่นเดียวกับงานของแมซีเทเรซาท่ามกลางคนจนแห่งเมืองกัลกัตตา ซึ่งอันแรกนั้นน่ารักและเพลิดเพลิน อันหลังก็น่ายกย่องและมีศีลธรรม”[\[268\]](#)

“แห่งชื่อเสียงดี” หรือ “น่ายกย่อง” (*ยูฟิมา*) อ้างอิงถึงสิ่งที่น่าสรรเสริญเพราะว่ามันไปถึงมาตรฐานต่างๆ ที่สูงสุด

เปาโลเขียนรายชื่อคุณความดีเหล่านี้เหมือนนักปรัชญาทางศีลธรรมร่วมสมัยแห่งสมัยของท่านได้สอน นั่นคือ โดยการท่องรายการของคุณความดีและความชั่วร้าย[\[269\]](#)

“ในแง่ที่เจาะจง เราอาจคิดถึงถ้อยคำเหล่านี้ว่าเป็นการเชื่อมโยงกับการกระตุ้นที่ได้ให้แก่ยูโอเดียและสินทิกเคแล้ว ผู้ซึ่งต้องเห็นสิ่งที่พระวิญญาณได้ทำในกันและกัน”
[\[270\]](#)

โครงสร้างอนุประโยคที่เป็นเงื่อนไข ณ ตอนปลายของประโยคนี้เป็นกลไกเชิงโวหาร มันดึงความรับผิดชอบไว้ที่ผู้อ่านที่จะทำการตัดสินใจของเขาหรือของเธอเองเกี่ยวกับสิ่งที่ขุดเย็บและนำเสนอสรรเสริญ[271]

“... คุณเหมือนว่าเปาโลจะดึงมาจากเบื้องหลังทางวัฒนธรรมของชาวฟิลิปปินส์และกำลังกล่าวต่อพวกเขาว่า ‘ถ้ามีสิ่งที่เป็นความขุดเย็บทางศีลธรรม และพวกท่านเชื่อว่ามันมี ถ้ามันมีประเภทของอุปนิสัยที่ล้าเภาการรับรองของจักรวาล และพวกท่านเชื่อว่ามันมี ‘จากนั้นจึงดำเนินการที่จะแสวงหาความดีนี้และบรรลุดระดับนี้ของอุปนิสัยที่จะสั่งการการสรรเสริญของมนุษย์และการสรรเสริญของพระเจ้า’[272]

“เรามีความรับผิดชอบต่อความคิดต่างๆ ของเราและสามารถยกความคิดเหล่านั้นไปสู่อุดมการณ์ที่สูงส่งและบริสุทธิ์ได้”[273]

“[ข้อ] นี้ได้ถูกเรียกว่า ประวัตินุคคตที่สั้นที่สุดของพระคริสต์”[274]

4:9

การประพุดติที่บริสุทธิ์ (ข้อ 9) ควรติดตามการคิดที่บริสุทธิ์ (ข้อ 8)

เปาโลได้เรียบเรียงความคิดของท่านในหัวข้อนี้โดยการสร้างเป็นสองคู่ ชาวฟิลิปปินส์ได้ “เรียนรู้และได้รับ” บทเรียนที่มีประโยชน์หลายบทเรียนจากเปาโลอาจารย์ของพวกเขา พวกเขาได้ “ชิน” คำแนะนำทางคำพูดของท่านเป็นส่วนตัว “และได้เห็น” แบบอย่างส่วนตัวของท่าน พวกเขาต้องนำ “สิ่ง” เหล่านี้ไปสู่ “การปฏิบัติ” ไม่ใช่การคิดเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้และอภิปรายสิ่งนี้เท่านั้น

“มันดูเหมือนว่าท่าน [เปาโล] มีความเชื่อมั่นว่าความจริงแห่งข่าวประเสริฐของคริสเตียนต้องไม่ถูกถอดออกจากการกระทำและถูกใส่ไว้ในถ้อยคำและวลีที่สง่างาม แต่ถูกแสดงออกในชีวิตของอาจารย์อยู่เสมอ”[275]

“นักเทศน์เป็นนักตีความของชีวิตฝ่ายวิญญาณและควรเป็นแบบอย่างของมันด้วย” [276]

เมื่อชาวฟิลิปปีได้นำความจริงเหล่านี้ไปสู่การปฏิบัติ “พระเจ้าแห่งสันติสุข” จะ “สถิตกับ” พวกเขา เป็นที่ชัดเจนว่า พระเจ้าทรงอยู่กับประชากรของพระองค์อยู่เสมอ (มธ. 28:20) วลีของเปาโลเป็นวิธีของการกล่าวหาว่าพวกเขาจะมีประสบการณ์ในการทรงสถิตของพระเจ้าโดยการชื่นชมสันติสุขที่มาเมื่อเราดำเนินในการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า อย่างไม่สงสัยว่า นี่เป็นการเล่นคำอย่างที่คุณคนหนึ่งสามารถเห็นได้โดยการอ้างอิงข้ามข้อ 7 ว่า ทั้ง “สันติสุขของพระเจ้า” และ “พระเจ้าแห่งสันติสุข” ปกป้องผู้เชื่อผู้ซึ่งเป็นผู้ร่วมมือในงานแห่งข่าวประเสริฐ

ในส่วนนี้การกระตุ้นที่ถูกรวบรวมไว้นั้น (ข้อ 4-9) เปาโลได้กระตุ้นห้าสิ่ง สิ่งเหล่านี้คือ การยินดีในพระคริสต์อยู่เสมอ การอดกลั้นต่อทุกคน การอธิษฐานเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ลำบาก การคิดเกี่ยวกับหัวข้อที่บริสุทธิ์ และการปฏิบัติตามคำสอนของอัครทูต สิ่งเหล่านี้เป็นการเปิดเผยพื้นฐานของน้ำพระทัยของพระเจ้าสำหรับเราทุกคน ผู้ซึ่งเป็นคริสเตียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเข้าประเด็นกับการทรงเรียกของเราที่จะป่าวประกาศข่าวประเสริฐ

การกระตุ้นในข้อ 8-9 สรุปรูปเนื้อหาหลักของจดหมายฝากนี้ที่ได้เริ่มใน 1:27 อีกด้วย การอ้างอิงถึงการประพุดติของเปาโลในข้อ 9 โยงกลับไปยัง 1:12-26

“เนื้อหาของจดหมายนี้เริ่มต้นด้วยประโยคที่เป็นหัวข้อใน 1:27ก ชาวฟิลิปปีซึ่งจะถูกทำให้เทียบพร้อมในความร่วมมือของพวกเขาสำหรับข่าวประเสริฐนั้นจะต้องประพุดติตนเองให้สมกับข่าวประเสริฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสองสิ่งที่ถูกกล่าวถึง คือ เอกภาพกับซึ่งกันและกันและการยื่นหยัดต่อต้านปฏิบัติของพวกเขา พวกเขาไม่จำเป็นต้องกลัวเพราะว่าพระเจ้าจะเตรียมพระคุณให้ (1:27-30) บทที่ 2 กล่าวถึงลักษณะเด่นของเอกภาพ และบทที่ 3 กล่าวถึงการยื่นหยัด จากนั้นเนื้อหาของจดหมายฝากนี้สรุปด้วยย่อหน้าที่เป็นการกระตุ้นซึ่งกล่าวถึงสองหัวข้อเหมือนกันอีกครั้งหนึ่ง ทั้งหมดนี้เป็นอิสระจาก ‘รายละเอียดที่ไม่ได้อธิบาย’ เกี่ยวกับหัวข้อใดๆ โดยการสรุปข้อสรุปสองครั้งของ 4:8-9”^[277]

IV. บทส่งท้าย 4:10-20

อัครทูตท่านนี้ได้เริ่มต้นจดหมายฝากนี้ด้วยการแบ่งปันถึงข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับสถานการณ์ของท่านในกรุงโรม (1:12-26) ตอนนี้ท่านได้เปลี่ยนจากความเป็นห่วงของท่านที่มีต่อชาวฟิลิปปีกลับไปสู่สถานการณ์ต่างๆ ของ

ท่านเอง (4:10-20) จงสังเกตโครงสร้างที่แนวคิดถูกวางไว้ในรูปสมมาตรของจดหมายฝากนี้ บทส่งท้ายก็สมดุลกับบทนำ (1:3-26)

“ไม่มีที่อื่นใดในจดหมายทั้งหมดของเปาโลหรือในจดหมายทั้งหมดแห่งสมัยโบราณที่ได้ถูกรอคจนกระทั่งปัจจุบันที่มีการยอมรับอื่นใดของของขวัญที่สามารถเปรียบเทียบกับของขวัญนี้ในแง่ของการปฏิบัติที่รู้จักกาลเทศะเช่นนั้นถึงเรื่องราวที่ไวต่อความรู้สึกอย่างมาก. . .

“โครงสร้างแท้จริงของส่วนนี้ทำให้สิ่งที่เพิ่งได้ถูกกล่าวไปนั้นชัดเจน ในด้านหนึ่ง มันแสดงถึงการเปลี่ยนแปลงที่กังวลใจกลับไปกลับมาระหว่างการชื่นชมของเปาโล (ข้อ 10, 14-16, 18-20) และในอีกด้านหนึ่ง คือการยืนยันของท่านในความเป็นอิสระและความเพียงพอด้วยตนเองของท่าน (ข้อ 11-13, 17)”[\[278\]](#)

“. . . ประเด็นของเปาโลก็คือว่า ความยินดีของท่านไม่ใช่อยู่ในของขวัญต่างๆ โดยตรง ท่านสามารถทำกับหรือไม่ทำกับของขวัญเหล่านี้ได้อย่างแท้จริงได้ แต่ในความเป็นจริงที่ใหญ่ขึ้นที่ของขวัญต่างๆ แสดงถึงนั่น หลักฐานที่แน่ชัดของมิตรภาพที่ยาวนานของท่านและของพวกเขาตอนนี้ได้รับการรื้อฟื้นซึ่งสำหรับเปาโลนั้นยังคงมีความสำคัญที่ใหญ่ขึ้นของการรื้อฟื้น ‘ความร่วมมือ/การมีส่วนร่วม’ ของพวกเขา与您ในข่าวประเสริฐ”[\[279\]](#)

ก. ของขวัญเมื่อเร็ว ๆ นี้ 4:10-14

แรกสุด เปาโลได้ขอบคุณพี่น้องของท่านสำหรับของขวัญเมื่อเร็ว ๆ นี้ของพวกเขาที่เอปาโพรดิทัสได้นำมายังท่าน (ข้อ 10-14)

4:10 “แต่” (คำกรีก *เด*) ที่เปิดส่วนนี้ใน NASB นั้นเป็นการนำไปผิดเล็กน้อย มันไม่ได้บ่งบอกถึงความตรงกันข้ามกับสิ่งที่มาก่อน แต่เพียงแค่นำแนวคิดใหม่ เปาโลได้ยืนยันที่ว่าชาวฟิลิปปีได้แสดงออกถึง “ความห่วงใย” ที่มีความรักของพวกเขาต่อท่านอีกครั้งหนึ่งด้วยการส่งของขวัญมาให้ท่าน ผ่านไปสักระยะหนึ่งแล้วตั้งแต่ของขวัญอันล้ำสุดของพวกเขา การเอาใจใส่ของพวกเขาที่มีต่อท่านได้ “รื้อฟื้น” (NASB) และ “ผลิบานใหม่” (NEB)

“เหมือนกับบุคคลหนึ่งที่ยินดีต่อเครื่องหมายของฤดูใบไม้ผลิหลังจากฤดูหนาวที่หนักหนา ดังนั้นเปาโลได้ยินดีที่เห็นเครื่องหมายแห่งความหวังในส่วนตัวจากเมืองฟิลิปปีอีกครั้งหนึ่งหลังจากระยะห่างแห่งความเจ็บที่ยาวนาน”[280]

ดูเหมือนว่าความล้มเหลวของพวกเขาได้เป็นผลมาจากสถานการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้บางอย่างที่ชัดเจน อัครทูตนี้ได้เข้าใจสิ่งนี้และไม่ได้คู่ค่าพวกเขาสำหรับการขาดความสนใจต่อความจำเป็นต่างๆ ของท่านในอดีตของพวกเขา

“ในส่วนนี้ เราเห็นว่าท่าทีแรกที่ทำให้การให้และการรับเป็นความยินดีก็คือ ความเป็นห่วงสำหรับงานของข้าพเจ้าประเสริฐและสำหรับบรรดาผู้ที่ทำงานของข้าพเจ้าประเสริฐ เมื่อความคิดของผู้ให้และผู้รับได้จัดจ่อที่งานและที่คนงานแทนที่จะจัดจ่อที่ของขวัญเอง เรื่องราวทางการเงินจะถูกเก็บไว้ในมุมมองที่ถูกต้อง”[281]

4:11

เปาโลไม่ได้ต้องการให้ชาวฟิลิปปีเข้าใจท่านผิดไป ท่านไม่ได้ยินดีเพราะว่าของขวัญของพวกเขาได้ตอบสนองต่อความจำเป็นของท่านเป็นหลัก แต่เพราะว่าของขวัญของพวกเขาได้แสดงออกถึงความรักและความห่วงใยของพวกเขาที่มีต่อท่าน เปาโลได้ “เรียนรู้ที่จะฟังพอใจ” และที่จะยินดีโดยไม่คำนึงถึง “สถานการณ์ต่างๆ” ทางร่างกายของท่าน ความพึงพอใจเช่นนั้นไม่ใช่ของขวัญตามธรรมชาติ

“มัน [กาลอดีตของคำกริยาภาษากรีก *เอมาโรน* ที่แปลว่า “ได้เรียนรู้”] บ่งบอกว่าประสบการณ์ทั้งสิ้นของเปาโลโดยเฉพาะอย่างยิ่งในฐานะคริสเตียนจนถึงปัจจุบันได้เป็นประเภทของการเรียนรู้ ซึ่งท่านไม่ได้ล้มเหลวที่จะซ้ำซ้อนในบทเรียนต่างๆ ของมัน”[282]

คริสเตียนทุกคนต้องเรียนรู้ที่จะฟังพอใจ เมื่อเปาโลได้กระตุ้นให้ผู้อ่านของท่าน “ยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา” (ข้อ 4) ท่านได้เทศนาสิ่งที่ท่านได้ปฏิบัติ (ข้อ 5-8) ความพึงพอใจและความยินดีของอัครทูตนี้แม้กระทั่งในคุกก็บ่งบอกถึงความเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณของท่านและมันทำทนายเราทุกคน

“โสเครตีสได้กล่าวไว้ว่าใครมั่งคั่งที่สุด ‘ผู้ที่พึงพอใจกับสิ่งเล็กน้อยที่สุด เพราะว่า เขา ทาคิวา [ความพึงพอใจ] เป็นความมั่งคั่งของธรรมชาติ”[283]

4:12

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เปาโลสามารถพึงพอใจกับสิ่งเล็กน้อยหรือสิ่งมากมายทางวัตถุอย่างเท่าเทียมได้ เพราะว่าท่านได้มั่งคั่ง ฝ่ายวิญญาณ ทั้งความยากจนและความมั่งคั่งนำการทดลองมากับพวกมัน (สภษ. 30:7-9) อัครทูตนี้เรียนรู้ที่จะรับมือกับทั้ง “ความขาดแคลน” และ “ความอุดมสมบูรณ์” ในทุกสถานการณ์ (เอน แพนทิ) และในสถานการณ์ทุกประเภท (เอน พาซิน)

“การตัดมิให้รับมรดกของท่านจะติดตามมาเมื่อท่านมาเป็นคริสเตียน และบางทีสิ่งนี้ ถูกกล่าวถึงใน 3:7 (เปรียบเทียบกับ 1 คร. 4 10-13; 2 คร. 6 10)”[284]

“ความมั่งคั่งได้ทำอันตรายแก่ผู้เชื่อมากกว่าความทุกข์ยาก”[285]

“มีการรายงานว่าจอห์น เวสเลย์ได้กล่าวว่า เขาไม่รู้ว่สิ่งไหนที่ทำให้พระเจ้าเสียเกียรติมากที่สุด - สงสัยในความรักและการดูแลของพระองค์หรือการสาปแช่งและสาบาน กระนั้นธรรมิกชนทุกคนจะหลีกเลี่ยงจากอันหลังด้วยความชิงชัง ส่วนเราหลายคนไม่มีความรู้สึกผิดเมื่อเรากลับและกังวล”[286]

4:13

เปาโลสามารถพึงพอใจได้อย่างไร? ความพึงพอใจของท่านไม่ได้มาจากกำลังใจหรืออำนาจของการคิดในทางบวก เปาโลไม่ได้เป็นสมาชิกของสำนักทางปรัชญาของสโตอิก พระเยซูคริสต์เองเป็นผู้ทำให้ท่านสามารถพึงพอใจได้

“เคล็ดลับแห่งความเป็นอิสระของเปาโลคือการพึ่งพาของท่านในอีกบุคคลหนึ่ง ความพึงพอใจด้วยตนเองของท่านในความเป็นจริงนั้นได้มาจากการอยู่ในความสัมพันธ์ที่สำคัญกับผู้หนึ่งที่มีความพึงพอใจทั้งสิ้น”[287]

ก่อนหน้านี้ในจดหมายนี้ เปาโลอธิบายว่าสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตคือการจดจ่อที่พระคริสต์ (2:7-11) ความพึงพอใจคือผลของการทำอย่างนั้น “ทุกสิ่ง” ในบริบทที่นี้ได้รวมถึงความพึงพอใจกับสิ่งเล็กน้อยหรือมากมายทางวัตถุ แต่พระคริสต์สามารถทำให้บรรดาบุตรของพระองค์สามารถ

ทำสิ่งอื่นหลายอย่างได้และแม้กระทั่งสิ่งต่างๆ ที่ใหญ่กว่าสิ่งนี้ (เปรียบเทียบ [มธ. 19:26](#); [ลก. 1:37](#))

“แน่นอนว่า *แพนทา* ไม่ใช่ “ทุกสิ่ง” อย่างสิ้นเชิง มันเป็น ‘ทุกสิ่ง’ ในเส้นทางที่เป็นจริงแห่งหน้าที่และการทนทุกข์ที่ได้กำหนดให้โดยเจ้านายของท่าน”[\[288\]](#)

“เปาโล . . . ไม่เคยยอมให้ความอ่อนแอหรือความอ่อนแอที่ได้รับรู้ของท่านเป็นข้อแก้ตัวสำหรับการไม่กระตือรือร้น หรือสำหรับความล้มเหลวที่พยายามทำงานที่เป็นไปไม่ได้ ในแง่หนึ่งสิ่งเหล่านั้นได้กลายมาเป็นสมบัติที่ใหญ่ที่สุดของท่าน และจากการที่ได้งานสิ่งเหล่านั้นต่อพระคริสต์ ท่านได้ค้นพบว่าสิ่งเหล่านั้นได้ถูกเปลี่ยนแปลงเพื่อการบำรุงของท่านเองและสำหรับการบำรุงของคนอื่นๆ”[\[289\]](#)

4:14 เมื่อพิจารณาถึงท่าทีของเปาโล ชาวฟิลิปปีอาจแปลกใจว่าพวกเขาควรวิตกกังวลเกี่ยวกับการส่งของขวัญให้ท่านหรือไม่ เปาโลริบเร้งที่จะเพิ่มเติมว่ามันดีสำหรับพวกเขาที่จะส่งมัน (“พวกท่านได้ทำอย่างดีที่จะแบ่งปัน”) ท่านได้ชื่นชมมันเพราะว่ามันได้แสดงถึงวิญญูณที่เหมาะสมในผู้ให้มากกว่ามันได้บรรเทาความไม่สะดวกของท่าน (ข้อ 18)

“เรารู้ว่าพระเจ้าทรงรักคนที่ให้ด้วยใจยินดี แต่ข้าพเจ้าเชื่อว่าเราต้องเน้นอีกว่าพระเจ้าทรงรักผู้รับด้วยใจยินดี ผู้รับด้วยใจยินดีทำให้การให้และการรับเป็นความยินดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งมันสำคัญที่ว่าคนที่ได้รับการทรงเรียกของคริสตจักรต้องเรียนรู้ที่จะเป็นผู้รับด้วยใจยินดีและกรุณา นี่ไม่จำเป็นว่าจะจะเป็นงานที่ง่าย ศิลปะของการเป็นผู้รับที่สำนึกคุณ มีใจยินดีและกรุณาอาจยุ่งยากกว่าการเป็นผู้ให้ด้วยใจยินดี ถ้าเราเรียนรู้ที่จะยอมรับคำชมเชยและของขวัญส่วนตัวพิเศษที่เรารับด้วยท่าทางที่มีใจยินดีและกรุณา เราจะช่วยทำให้การให้และการรับเป็นความยินดีสำหรับตัวเราเองและสำหรับผู้คนของเรา”[\[290\]](#)

ข. ของขวัญต่างๆ ก่อนหน้านั้น 4:15-20

ดูเหมือนว่าเปาโลตั้งใจให้การอ้างอิงต่างๆ ในข้อเหล่านี้ถึงของขวัญต่างๆ ก่อนหน้านั้นที่ชาวฟิลิปปีได้ส่งแก่ท่านนั้นจะจัดความสงสัยใดๆ ที่พวกเขาอาจมีเกี่ยวกับความแท้จริงของการสำนึกคุณของท่าน

4:15 “ชาวฟิลิปปี” ใฝ่ใจและใจกว้างต่อเปาโลมาตลอด (“พวกท่านมีส่วนร่วมกับข้าพเจ้า”) เมื่อท่านได้จากเมืองของพวกเขาไปหลังจากได้ก่อตั้งคริสตจักรของพวกเขาในการเดินทางประกาศครั้งที่สองของท่าน ท่านได้เดินทางจากฟิลิปปีไปทางใต้ยังแคว้นอาคาญา บางทีของขวัญที่ท่านได้อ้างอิงถึงในข้อนี้เป็นของขวัญอันเดียวกันที่ท่านได้อ้างอิงใน [2 โครินธ์ 11:8](#) ซึ่งเป็นของขวัญที่ได้ไปถึงเปาโลในเมืองโครินธ์

4:16 แม้กระทั่งก่อนที่เปาโลได้ไปถึงเมืองโครินธ์ ชาวฟิลิปปีได้ส่งของขวัญต่างๆ ไปให้ท่าน “ในเมืองเซสะโลนิกา” ซึ่งเป็นเมืองถัดไปที่ท่านได้ไปเยี่ยมเยียนหลังจากที่ได้จากเมืองฟิลิปปีไป ([กจ. 17:1](#)) บางทีของขวัญเหล่านี้อาจเล็กกว่า เพราะว่ามันไม่น่าจดจำเท่าไร

“มีหลักฐานที่ดีจากโลกกรีกและโรมันที่ว่า การแสดงออกที่แท้จริงของ ‘การขอบคุณ’ ไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของมิตรภาพเช่นนั้น อย่างที่มันดูเหมือนแปลกต่อเรานั้น เพื่อนแท้ไม่จำเป็นต้องแสดงออกถึงการขอบคุณโดยตรงในการที่มันจะถูกรับ ดังนั้นสิ่งที่เปาโลกำลังทำที่นี่ เป็นไปได้มากที่สุด ในความสอดคล้องกับระเบียบแบบแผนทางสังคมคือการแสดงออกถึง ‘การขอบคุณ’ ของท่านในทางอ้อม แต่แม้กระทั่งอย่างเกิดผลมากขึ้น โดยการเล่าประวัติศาสตร์ของพวกเขาในทำนองนี้”[\[291\]](#)

4:17 อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญที่สุดต่อเปาโลไม่ใช่ของขวัญต่างๆ เอง มันเป็นรางวัลฝ่ายวิญญาณที่มายังชาวฟิลิปปี (“ผลกำไรที่ทวีมากในบัญชีของพวกท่าน”) เนื่องจากการลงทุนทางการเงินของพวกเขาในพันธกิจของท่าน

“พวกเขาเองจะเป็น ‘รางวัล’ ในยุคสุดท้ายของเปาโล (2:16; 4:1) ของขวัญของพวกเขาที่มีต่อท่านได้มีผลลัพธ์ของการเพิ่มพูน ‘กำไร’ ต่อ ‘รางวัล’ ในยุคสุดท้าย *ของพวกเขา*”[\[292\]](#)

ตลอดส่วนนี้ที่กล่าวถึงของขวัญต่างๆ นั้น เปาโลได้ใช้คำศัพท์ทางธุรกิจโดยทั่วไป (เช่น “รายรับและรายจ่าย” ข้อ 15; “กำไร” [NASB] หรือ “ผลกำไรในบัญชีของพวกท่าน” [NIV] ข้อ 17; “ได้รับ...ครบถ้วน” [NASB] ข้อ 18) เปาโลมีความรู้ในทางธุรกิจอย่างมาก บางทีสิ่งนี้

สะท้อนถึงมรดกของชาวยิวของท่าน งานเขียนของท่านเปิดเผยความหวังโยที่ต่อเนื่องเกี่ยวกับการลงทุนที่ดี ซึ่งท่านได้ถือเป็นหลักกว่าเป็นการลงทุนที่ให้รางวัลนิรันดร์

4:18

เปาโลรู้สึกพึงพอใจอย่างเต็มที่ที่ท่านได้รับของขวัญต่างๆ เมื่อเร็วๆ นี้ของชาวฟิลิปปี “อย่างครบถ้วน” การยอมรับนี้คือการระบุว่าได้รับซึ่งได้ถูกเขียนขึ้นสำหรับการบริจาคของพวกเขา เช่นเดียวกับ “สารขอบคุณ” ยิ่งกว่านั้นอีก ท่านถือว่าของขวัญของพวกเขาเป็นเครื่องบูชา (“ของถวาย”) ซึ่งได้ถูกมอบแด่พระเจ้าในที่สุดอันเป็นที่ยอมรับ (“พอพระทัย”) ต่อพระองค์ ของถวายที่หอมหวาน (“กลิ่นหอม”) ในอิสราเอลเป็นเครื่องบูชาที่ได้ถูกทำขึ้น ใน*การนมัสการ* มากกว่าที่จะได้บ่าป ชาวฟิลิปปีได้รับใช้ในฐานะผู้เชื่อที่เป็นปุโรหิตโดยการส่งของขวัญต่างๆ ของพวกเขาแก่เปาโล

เครื่องบูชาอื่นๆ ที่เราในฐานะคริสเตียนสามารถมอบแด่พระเจ้าได้นอกเหนือจากสมบัติทางวัตถุของเรา (ข้อ 18) ก็รวมถึง ร่างกายของเรา ([รม. 12:1-2](#)) ผู้กลับใจเชื่อของเรา ([รม. 15:16](#)) การสรรเสริญของเรา ([ฮบ. 13:15](#)) ความดีของเรา ([ฮบ. 13:16](#))

4:19

พระสัญญาที่สอดคล้องกับการเปิดเผยก่อนหน้านี้เกี่ยวกับการที่พระเจ้าทรงจัดหาเพื่อ “ความจำเป็นต่างๆ” ของประชากรของพระองค์ (เปรียบเทียบ [สภ. 11:25](#); [มธ. 5:7](#); [6:33](#)) จงสังเกตว่า มันคือ *ความจำเป็น* ที่พระองค์จะตอบสนอง ไม่ใช่ “ความโลก” พระเจ้าจะจัดหา “ทั้งหมด” แก่พวกเขา พระองค์จะทำอย่างนั้นด้วย (“ตาม”) “ทรัพย์สินรุ่งโรจน์ของพระองค์” ไม่ใช่แค่จาก ทรัพย์สินรุ่งโรจน์ อย่างที่ความมั่งคั่งของพระองค์นั้นมีสิ้นเหลือ ดังนั้นพระองค์จะให้อย่างสิ้นเหลือ

ทำไมคริสเตียนมากมายทบทวน เนื่องจากขาดอาหาร เสื้อผ้า หรือเงินเมื่อพิจารณาถึงพระสัญญา? บางทีมันเป็นเพราะว่าความจำเป็นที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเราบางอย่างไม่ใช่เป็นวัตถุ ที่จะตอบสนองต่อความจำเป็นเหล่านี้ บางครั้งพระเจ้าไม่ได้ทำให้เรา ร่ำรวยหรือแม้กระทั่งสะดวกสบายทางการเงิน จงจำไว้เช่นกันว่า พระเจ้าได้ให้พระสัญญาแก่ผู้ให้ที่ใจกว้างและเสียสละ เราอาจคิดถึงตัวอย่างต่างๆ ที่ดูเหมือนจะเป็นข้อยกเว้นต่อพระสัญญา นี้ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าเชื่อว่าถ้าเราสามารถเห็นสิ่งต่างๆ จากมุมมองของพระเจ้า เราจะตระหนักว่าพระเจ้าได้สัตย์ซื่อต่อพระวาจาของพระองค์มาตลอด

จงสังเกตอีกว่า “การจัดหา” เพื่อความจำเป็นต่างๆ ของเรามาทาง “พระเยซูคริสต์” สิ่งเหล่านั้น
มาทางการควบคุมสิทธิ์ขาดของพระองค์ผ่านทางแหล่งต่างๆ ที่ใหญ่ยิ่งของพระองค์ ผ่านทาง
ปัญญาที่ไร้จำกัดของพระองค์ ผ่านทางพระทัยที่ทรงรักของพระองค์ และผ่านทาง
ความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์

4:20 เปาโล ได้จับส่วนนี้ด้วยคำอวยพรที่ซึ่งท่านได้สรรเสริญพระเจ้าในการเลี้ยงดูที่มาจากพระองค์
“ขอพระสิริจงมีแก่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆ ไปเป็นนิรันดร์” การเลี้ยงดูของพระเจ้ามายังเรา
ผ่านทางพระบุตรของพระองค์ และบ่อยครั้งพระองค์ทรงใช้ประชากรของพระองค์ในฐานะ
ช่องทางแห่งพระพรของพระองค์ อย่างไรก็ตาม ในที่สุดแล้วพระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าผู้จัดเตรียม
แห่งความจำเป็นต่างๆ ของประชากรของพระองค์ ขอให้เราได้ใส่ใจต่อความจริงนี้ตลอดไปและ
ขอบพระคุณพระองค์!

เราไม่สามารถอ่านส่วนนี้ (ข้อ 10-20) อย่างถึถ้วน โดยปราศจากการชื่นชมความรู้สึกไวของอัครทูตเปาโลที่มีต่อ
ผู้อ่านชาวฟิลิปปีของท่านได้ ท่านได้ระมัดระวังที่จะทำให้สิ่งที่ท่านได้กล่าวนั้นสมดุล ในด้านหนึ่ง ท่านต้องการ
ให้พวกเขาเข้าใจการสำนึกคุณที่แท้จริงของท่านสำหรับของขวัญต่างๆ ของพวกเขา และในอีกด้านหนึ่ง ที่จะเข้า
ใจความพึงพอใจของท่านกับสิ่งใดก็ตามที่พระเจ้าได้ส่งมายังท่าน ในสมัยของเรา เรามีแนวโน้มที่จะไปสู่หนึ่งใน
ความสุดขีดเหล่านี้หรือสิ่งอื่นในการรับมือกับบรรดาผู้ที่ให้ของขวัญต่างๆ แก่เรา เราอาจให้ความประทับใจแก่
คนเหล่านี้ว่าเราไม่ชื่นชมของขวัญต่างๆ ของพวกเขา หรือเราอาจนำพวกเขาไปสู่การสรุปว่าเราโลก ความสมดุล
ที่เหมาะสมต้องขึ้นอยู่กับความพึงพอใจที่แท้จริงและควรสื่อสารทั้งการชื่นชมและความเชื่อ

วิลเลียม คัลตัน ได้ระบุง่องค์ประกอบสี่อย่างที่เหมือนกันในทั้งบทนำ (1:3-26) และบทส่งท้าย (4:10-20) การ
กลับไปของเปาโลยังแนวคิดเหล่านี้ในบทส่งท้าย ผูกพระธรรมนี้เข้าด้วยกันและให้เอกภาพแก่มัน

“... คุณเหมือนเรามีหลักฐานจากการรวมเข้าไปที่ผู้จดหมายนี้ทั้งหมดไปสู่หน่วยเดียว แรกสุด แนวคิด
ของความร่วมมือถูกแสดงออกอย่างหนักแน่น ณ ตอนเริ่มต้นและตอนจบ ดังนั้น ใน 1:5 เปาโล
‘ขอบคุณสำหรับความร่วมมือ (คอยโนนิอา) ของพวกท่านในข่าวประเสริฐ’ และใน 4:15 ท่านบันทึกว่า
‘ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมร่วมกับข้าพเจ้าในรายรับรายจ่ายนอกจากพวกท่านพวกเดียว’ ความร่วมมือนี้
ถูกกล่าวซ้ำในการเปรียบเทียบอีกอย่างหนึ่ง คือ ใน 1:7 ชาวฟิลิปปีเป็นผู้มีส่วนร่วม (ชุกคอยโนนัส) กับ

เปาโลในพระคุณ ใน 4:14 พวกเขาเป็นผู้มีส่วนร่วม (*ซุกคอย โนเนแซนเทศ*) กับท่านในความยากลำบากของท่าน ณ ทั้งตอนเริ่มต้นและตอนจบ เรามีแนวคิดอย่างเดียวกันที่ถูกแสดงออกในทางต่างๆ ที่แตกต่างกัน คือ ความร่วมมือที่ยาวนานของชาวฟิลิปปีกับเปาโล คือ ‘ตั้งแต่วันแรกจนเวลานี้’ (1:5) และ ‘ในช่วงเริ่มแรกของการประกาศข่าวประเสริฐ’ (4:15) และสุดท้าย ทำที่ต่างตอบแทนกันในความเห็นอกเห็นใจระหว่างเปาโลและชาวฟิลิปปีถูกแสดงออกในวลีเดียวกัน ใน 1:7 ท่านกล่าวว่า ‘ที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนี้เกี่ยวกับพวกท่านทุกคนก็ถูกต้องแล้ว’ (*ทูโท โฟรเนอิน สุเพร แพนโทน สูโมน*) และใน 4:10 ‘ท่านทั้งหลายวนกลับมาคิดถึงข้าพเจ้าอีก’ (*โท สุเพร เอมอย โฟรเนอิน*)”[293]

V. การพักพิงและการให้พร 4:21-23

เปาโลสรุปจดหมายฝากที่อบอุ่นและเป็นเชิงบวกนี้ด้วยการพักพิงบางอย่างและการให้พรสุดท้าย ท่านได้ทำอย่างนี้เพื่อจะเชื่อมความสัมพันธ์ที่ดีกับชาวฟิลิปปี และที่จะชี้พวกเขาไปยังพระเยซูคริสต์เจ้าในการจบนี้ ส่วนจบของจดหมายฝากนี้ทำให้การพักพิงได้เริ่มต้นจดหมายนี้สมควร (1:1-2)

4:21 สรุปแล้ว อัครทูตนี้ได้ปรารถนาว่าชาวฟิลิปปีจะส่งต่อการพักพิงของท่านไปยังผู้เชื่อ “ทุกคน” ผู้ซึ่งพวกเขาจะติดต่อบางที่ท่านได้หมายถึงคริสเตียนที่อยู่ในเมืองต่างๆ ที่ใกล้เคียงไม่ใช่แค่เมืองฟิลิปปี ท่านได้ใช้คำศัพท์อย่างเดียวกันอธิบายถึงพวกเขาซึ่งท่านได้ใช้ในการพักพิงเริ่มแรกว่า “ธรรมิกชนในพระเยซูคริสต์” (1:1) เราได้เห็นว่าคุณค่าแห่งของผู้เชื่อ “ในพระคริสต์” เป็นหัวข้อสำคัญในพระธรรมฟิลิปปี “พระเยซูคริสต์” เป็นทั้งแหล่งและจุดจذبของเปาโลและชีวิตโดยทั่วไปของชาวฟิลิปปีด้วยกัน[294]

“พี่น้อง” ที่อยู่ด้วย “กับ” เปาโลในกรุงโรมได้รวมถึงเอปาโฟรดิทัส และบางที่รวมถึง ทิโมธี พวกเขาเองได้รวมถึงคริสเตียนชาวโรมันอีกด้วย ผู้ซึ่งเปาโลได้มีการติดต่อบางที่รวมถึงเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ

4:22 “ธรรมิกชนทุกคน” บางที่อ้างอิงถึงคริสเตียน ณ กรุงโรม จากคนเหล่านี้บางคนเป็นลูกจ้างของรัฐบาลของจักรพรรดิ (“บรรดาคนที่อยู่ในราชสำนักของจักรพรรดิซีซาร์”)[295] เปาโลได้อ้างอิงถึงหมู่ผู้คุมประจำกองบัญชาการ ซึ่งเป็นที่ชัดเจนว่าบางคนได้มาเป็นผู้เชื่อ (1:13)

เนื่องจากเมืองฟิลิปปีในฐานะอาณานิคมได้มีความผูกพันใกล้ชิดกับกรุงโรม มันเป็นไปได้
ที่ว่าคริสเตียนชาวโรมันบางคนได้มีเพื่อนในคริสตจักรเมืองฟิลิปปี

4:23 การอวยพรนี้คล้ายกับการทักทายเริ่มแรกของเปาโล (1:2; เปรียบเทียบ พม. 25; กท. 6:18) พระ
เจ้าประทานความโปรดปราน (พระคุณ) ที่ไม่สมควรได้รับ และให้สามารถ (อำนาจ) ที่เหนือ
ธรรมชาติของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าที่อยู่เหนือวิญญาณ (ท่าที ทางเลือกคือ “วิญญาณ
ของท่าน” ซึ่งก็คือเอกพจน์โดยรวมคือ “วิญญาณ [เอกพจน์] ของท่าน [พหูพจน์]” ซึ่งเป็น
“วิญญาณ” โดยรวมทั้งหมดของพวกเขา คือ “วิญญาณของคริสตจักร”) ของชาวฟิลิปปีจะช่วย
ให้พวกเขาบรรลุความสำเร็จ “พระคุณ” ของพระเจ้าจะทำให้พวกเขาสามารถทำทุกสิ่งที่อัศจรรย์
ทูตนี้ได้กระตุ้นให้พวกเขาทำในจดหมายนี้ ยิ่งกว่านั้น เราผู้เป็นสมาชิกของคริสตจักรแท้ของ
ทุกวันนี้ต้องการพระคุณของพระเจ้าเพื่อจุดประสงค์อย่างเดียวกันนี้

มุมมองส่วนตัวของเปาโลเกี่ยวกับชีวิตอยู่ ณ ศูนย์กลางของจดหมายฝากนี้อย่างที่เป็นโครงสร้างเช่นเดียวกับที่
เป็นแนวคิดรวบยอด (เปรียบเทียบ 3:7-14) ในบทที่ 2 และ 3 เปาโลได้อธิบายสิ่งๆ ที่หมายถึงการรับเอาจิตใจของ
พระคริสต์ อันดับแรก ใช้แบบอย่างของพระคริสต์เกี่ยวกับการทำให้ตนเองว่างเปล่าที่เสียสละและการเป็นผู้รับ
ใช้ จากนั้น โดยคำพยานและแบบอย่างส่วนตัวของท่านเอง ภาระที่ยิ่งใหญ่ของจดหมายนี้คือ เราที่เป็นผู้เชื่อต้อง
ทำให้ท่าทีของพระองค์เป็นท่าทีของเราเอง เพื่อว่าเราจะสามารถร่วมกับผู้เชื่อคนอื่นๆ ในความร่วมมือในข่าว
ประเสริฐได้ ความร่วมมือของชาวฟิลิปปีกับเปาโลยังคงเกิดผลในทุกวันนี้ผ่านทางจดหมายฝากที่หนุนใจนี้

ภาคผนวก 1

การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระบุตร

มีลักษณะหลายอย่างของการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระเจ้าพระบุตรที่คู่ควรกับการอธิบาย

หนึ่ง พระเจ้าพระบุตรมีชีวิตอยู่ตลอดนิรันดกาล การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ไม่ใช่การเริ่มต้นของการมีชีวิตอยู่ของ
พระองค์ (ยน. 1:1-3; คส. 1:15-17)

สอง เมื่อพระบุตรได้บังเกิดเป็นมนุษย์พระองค์รับเอาความเป็นมนุษย์เต็มที่ไว้ที่พระองค์ พระองค์ได้มาเป็นมนุษย์ในทุกด้านที่จำเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พระองค์ไม่เพียงแต่รับเอาร่างกายของมนุษย์เท่านั้น แต่พระองค์รับเอาบุคลิกภาพของมนุษย์ (อารมณ์ ปัญญาและความตั้งใจ) จิตใจ (ความสามารถที่จะปฏิสัมพันธ์กับมนุษย์คนอื่นๆ) และวิญญาณ (ความสามารถที่จะปฏิสัมพันธ์กับพระเจ้า) อีกด้วย พระองค์ทรงเป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ในด้านที่ไม่ใช่วัตถุของความเป็นมนุษย์ ไม่ใช่ด้านที่เป็นวัตถุ (กายภาพ) เท่านั้น มนุษย์ทุกคนรวมทั้งพระเยซูคริสต์มีทั้งลักษณะทางวัตถุ (กายภาพ) และลักษณะที่ไม่ใช่วัตถุ (ฝ่ายวิญญาณ) ทั้งสองอย่างก็จำเป็นต่อความเป็นมนุษย์

สาม การมาบังเกิดเป็นมนุษย์ *ไม่ได้* หมายถึง พระเยซูได้รับเอาธรรมชาติของมนุษย์ที่ *เป็นบาป* เมื่อพระองค์ได้มาเป็นมนุษย์ บาปไม่ใช่ส่วนที่สำคัญของการเป็นมนุษย์ พระเจ้าได้สร้างมนุษย์โดยปราศจากบาป และจากนั้นอาดัมและเอวาได้เลือกทำบาป ความบาปได้มีผลกระทบต่อมนุษย์ทุกคนตั้งแต่การล้มลงในบาป แต่การเป็นบาปไม่ใช่ส่วนที่สำคัญของการเป็นมนุษย์ ในแง่หนึ่ง ความบาปนั้นแปลกต่อความเป็นมนุษย์ รอยเปื้อนของมันได้ทำให้ทุกๆ ด้านของทุกคนเปื้อน (ความเสื่อมทรามอย่างสิ้นเชิง) การที่พระเยซูไม่ได้บาปก็ชัดเจนจากความเป็นจริงสองประการ

อย่างแรก พระองค์ไม่ได้ทำบาป ([1 ปต. 2:22](#)) สิ่งนี้รวมถึงความคิดเช่นเดียวกับการกระทำ การละเลย เช่นเดียวกับการกระทำบาป บาปเล็กๆ เช่นเดียวกับบาปใหญ่ๆ พระเยซูไม่เคยหันเหไปจากน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีสำหรับมนุษย์

สอง พระองค์ไม่ได้สืบทอดธรรมชาติที่เป็นบาปจากบิดาฝ่ายโลกของพระองค์ อย่างที่มนุษย์คนอื่นๆ ทุกคนสืบทอด เนื่องจากว่าพระองค์ได้รับการปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ([มธ. 1:23](#); [ลก. 1:35](#)) *การบังเกิดจากหญิงพรหมจารี* ของพระเยซูรับรองถึงธรรมชาติของมนุษย์ที่ไร้บาปของพระองค์

สี่ ด้วยเหตุที่พระเยซูได้รับเอาร่างกายของมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์ ณ การบังเกิดของพระองค์ พระองค์ไม่เคยและไม่หยุดเป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ในขณะที่เดียวกันเป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่ เมื่อพระเยซูคริสต์เสด็จกลับมายังโลก ณ การเสด็จมาครั้งที่สองของพระองค์ พระองค์จะมีร่างกายของมนุษย์และธรรมชาติของมนุษย์อย่างเต็มที่ พระองค์มีเมื่อพระองค์ได้เสด็จสู่สวรรค์ ([กจ. 1:11](#)) วันหนึ่งเราจะเห็นพระเยซูอย่างที่เราสาวกของพระองค์ได้เห็นพระองค์ และพระองค์จะยังคงเป็นอย่างนั้นตลอดนิรันดกาล วันนี้มี “มนุษย์” ในสวรรค์เพื่อเรา

ห้า ร่างกายที่พระเยซูได้บังเกิดมาด้วยนั้นไม่ใช่เป็นประเภทของร่างกายที่พระองค์ได้เป็นขึ้นมาจากตาย ด้วยพระองค์ได้บังเกิดมาด้วยร่างกายที่ต้องตาย (นั่นคือ ร่างกายที่สามารถตายได้) แต่พระองค์ได้ถูกทำให้เป็นขึ้นด้วยร่างกายที่ไม่ตาย (นั่นคือ ร่างกายที่ไม่สามารถและจะไม่ตายเลย) มีความคล้ายกันที่เพียงพอระหว่างร่างกายเหล่านี้ อย่างเช่นพวกสาวกของพระองค์ได้รับรู้ถึงพระเยซูหลังจากการเป็นขึ้นจากตายของพระองค์ แต่มีความไม่คล้ายกันบางอย่าง อย่างเช่นพวกเขาไม่มีความยุ่งยากในการรับรู้ถึงพระองค์เป็นบางครั้ง

หก ในการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูไม่ได้หยุดเป็นพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง สิ่งที่พระเยซู “ได้สละพระองค์เอง” เมื่อพระองค์ได้มาเป็นมนุษย์ (ฟป. 2:7) ไม่ใช่ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ มันเป็น *สง่าราศี* ที่พระองค์ได้ชื่นชมกับพระบิดาและพระวิญญาณก่อนการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ แทนที่จะรักษาสง่าราศีนี้ไว้ พระบุตรของพระเจ้าได้รับเอาความจำกัดของความเป็นมนุษย์ (แยกจากบาป) ยิ่งกว่านั้น พระองค์มาเป็นคนรับใช้ท่ามกลางมนุษย์ ซึ่งได้ขยายไปสู่การตายเพื่อบาปของมนุษย์ในแนวทางที่เจ็บปวดและน่าอัศจรรย์อย่างน่ากลัวมากที่สุดที่เป็นไปได้ (นั่นคือ โดยการถูกตรึง)

เจ็ด ระหว่างพันธกิจในโลกนี้ของพระเยซู บางครั้งพระองค์ทรงแสดงถึงคุณสมบัติต่างๆ ของความเป็นมนุษย์เต็มที่ และบางครั้งก็แสดงถึงคุณสมบัติต่างๆ ของความเป็นพระเจ้าเต็มที่ ตัวอย่างเช่น

ในฐานะมนุษย์พระเยซู . . .	ในฐานะพระเจ้า . . .
เหน็ดเหนื่อย	เชื้อเชิญผู้เหน็ดเหนื่อยที่จะพบการพักในพระองค์
หิว	นำเสนอพระองค์เองว่าเป็นอาหารแห่งชีวิต
กระหาย	อ้างว่าเป็นน้ำแห่งชีวิต
ประสบความเจ็บปวดอย่างมาก	ไม่ได้ถูกรบกวนด้วยการทนทุกข์และได้รับการโรกภัยของคนอื่นๆ
เป็นที่ชอบต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อหน้ามนุษย์	ทรงเหมือนเดิมทั้งวานนี้และวันนี้และตลอดไป เป็นนิรันดร์
ประสบกับการทดลอง	ไม่สามารถประสบกับการทดลองได้
กล่าวว่าพระองค์ไม่รู้บางสิ่ง	ทรงรู้ทุกสิ่ง
ปรากฏในที่เดียวต่อครั้งเท่านั้น	ทรงอยู่ทุกแห่งหน
ปฏิบัติการด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์	ปฏิบัติการด้วยอำนาจและสิทธิอำนาจของพระองค์เอง

กล่าวว่าพระบิดาทรงใหญ่กว่าพระองค์	อ้างว่าพระองค์และพระบิดาทรงเท่าเทียมกัน
อธิษฐาน	ได้รับและตอบคำอธิษฐานของคนอื่นๆ
ร้องไห้ ณ หลุมฝังศพของคนตาย	ทำให้คนตายเป็นขึ้น
ถามว่าผู้คนที่กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นใคร	รู้สิ่งที่ผู้คนที่กำลังคิด
ถามว่าทำไมพระเจ้าได้ละทิ้งพระองค์	อ้างว่าพระเจ้าทรงอยู่กับพระองค์เสมอ
สิ้นพระชนม์	ทรงอยู่นิรันดร์และให้ชีวิตนิรันดร์แก่บรรดาผู้ที่วางใจพระองค์
เป็นมนุษย์ในแบบอุดมคติของพระเจ้า	ทรงเป็นพระเจ้าในแบบอุดมคติของมนุษย์

สิ่งเหล่านี้เป็นบางส่วนของความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องในธรรมชาติสองอย่างทั้งพระเจ้าและมนุษย์ของพระคริสต์ ตามหลังการมาบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระองค์ เนื่องจากความขัดแย้งเหล่านี้แน่นอนที่บางครั้งเรามีความลำบากในการเข้าใจเรื่องราวเกี่ยวกับถ้อยคำและการทำงานของพระเยซูในหมวดพระกิตติคุณ พระองค์ไม่เหมือนคนอื่นไม่ใช่เพราะว่าพระองค์ไม่ได้เป็นมนุษย์อย่างเต็มที่ แต่เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าอย่างเต็มที่อีกด้วย

ในฐานะพระเจ้า พระคริสต์มาบังเกิดเป็นมนุษย์ ทรงเปิดเผยพระเจ้าและทรงสมควรต่อการนมัสการและการรับใช้ของเรา ในฐานะมนุษย์ พระองค์ทรงเปิดเผยสิ่งที่พระเจ้าได้ตั้งใจให้มนุษย์เป็น และพระองค์ทรงจัดเตรียมแบบอย่างที่เหมาะสมแบบถึงวิธีที่เราควรดำเนินชีวิตในฐานะมนุษย์

ภาคผนวก 2

แคโรท ไช้ และถ้วยกาแฟ

หญิงสาวคนหนึ่งไปหาแม่ของเธอและได้บอกแม่เกี่ยวกับชีวิตของเธอว่าสิ่งต่างๆ นั้นยากลำบากสำหรับเธอมากอย่างไร เธอไม่รู้จะทำอย่างไรดีและต้องการที่จะล้มเลิก เธอเบื่อกับการต่อสู้และการปล้ำสู้ มันดูเหมือนว่าเมื่อใดก็ตามที่ปัญหาหนึ่งได้รับการแก้ไข ปัญหาใหม่ก็เกิดขึ้น

แม่ของเธอได้นำเธอไปยังห้องครัว เธอเติมน้ำที่หม้อสามใบและตั้งหม้อแต่ละใบบนไฟที่ร้อน ไม่นานน้ำในหม้อเหล่านั้นก็เดือด ในหม้อใบแรกเธอใส่แครอทลงไป ในหม้อใบที่สองเธอใส่ไข่ลงไป และในหม้อใบสุดท้ายเธอใส่เมล็ดคาแฟลงไป เธอได้ปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นถูกต้มไปโดยปราศจากการกล่าวด้วยคำใดๆ

หลังจากนั้นประมาณยี่สิบนาที เธอก็ปิดเตาแก๊ส เธอได้นำแครอทออกมาและใส่มันไว้ในชาม เธอหยิบไข่ออกมาและใส่มันไว้ในชาม จากนั้นเธอได้ตัดคาแฟใส่ในชาม แล้วเธอก็หันไปหาลูกสาวของเธอและถามว่า “บอกแม่สิว่าลูกเห็นอะไร?”

เธอตอบว่า “แครอท ไข่ และคาแฟ”

แม่ของเธอให้เธอเข้ามาใกล้มากขึ้นและขอให้เธอสัมผัสแครอท เธอได้ทำและสังเกตว่ามันอ่อนนุ่ม จากนั้นแม่ก็ขอให้ลูกสาวนำไข่มาและตอกเปลือกมัน หลังจากที่ได้เอาเปลือกออกไปแล้ว เธอสังเกตไข่ที่ต้มสุกแล้ว สุดท้ายแม่ได้ขอให้ลูกสาวที่จะจับคาแฟ ลูกสาวอมยิ้มขณะที่เธอชิมรสที่กลมกล่อมของมัน

จากนั้นลูกสาวได้ถามว่า “แม่คะ มันหมายถึงอะไรหรือ?”

แม่ของเธออธิบายว่าสิ่งของแต่ละอย่างเหล่านี้ได้เผชิญกับความทุกข์ยากอย่างเดียวกัน คือ น้ำเดือด แต่แต่ละอย่างได้ตอบสนองอย่างแตกต่างออกไป แครอทเข้าไปในหม้อในสภาพที่แข็งแรง แข็งและไม่อ่อนข้อ อย่างไรก็ตามหลังจากได้อยู่ในน้ำเดือด มันอ่อนลงและอ่อนแอ

ไข่ก็ประาะบาง เปลือกนอกที่บางของมันได้ปกป้องส่วนในที่เป็นของเหลวของมัน แต่หลังจากได้อยู่ในน้ำเดือดภายในของมันนั้นก็แข็งขึ้น

เมล็ดคาแฟนั้นพิเศษ อย่างไรก็ตาม หลังจากที่มีมันได้อยู่ในน้ำเดือด มันก็เปลี่ยนน้ำนั้น แม่ถามลูกสาวอีกว่า “ลูกเป็นอะไร?” “เมื่อความทุกข์ยากเกาะที่ประตูของลูก ลูกตอบสนองอย่างไร?” ลูกเป็นแครอท ไข่ หรือเมล็ดคาแฟ?”

ในสามอย่างนี้ข้าพเจ้า (ผู้อ่าน) เป็นอันไหน? ข้าพเจ้าเป็นแครอทที่ดูเหมือนแข็งแรง แต่ด้วยความเจ็บปวดและความทุกข์ยาก ข้าพเจ้าเหี่ยวแห้ง อ่อนลง และสูญเสียกำลังของข้าพเจ้าใช่ไหม? ข้าพเจ้าเป็นไข่ที่เริ่มต้นด้วยใจที่

อ่อนโยน แต่เปลี่ยนแปลงด้วยความร้อนใจไหม? ข้าพเจ้ามีวิญญาณที่เป็นของเหลว แต่หลังจากความตาย การแตกหัก ความลำบากทางการเงิน หรือความยากลำบากอื่นๆ บางอย่าง ข้าพเจ้าได้แข็งกระด้างและคือร้อนไหม? เปลือกของข้าพเจ้าดูเหมือนเดิม แต่ภายในนั้นข้าพเจ้าขมขื่นและคือดิ่งด้วยวิญญาณที่คือร้อนและใจที่แข็งกระด้างไหม? หรือข้าพเจ้าเป็นเหมือนเมล็ดกาแฟไหม? ที่จริงแล้วเมล็ดกาแฟเปลี่ยนน้ำร้อน ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่นำความเจ็บปวดมา เมื่อน้ำที่มีเมล็ดกาแฟร้อน กลายมาเป็นกาแฟ ปล่อยความหอมและรสชาติของมันออกมา ถ้าคุณเป็นเหมือนเมล็ดกาแฟ เมื่อสิ่งต่างๆ อยู่ ณ จุดที่เลวร้ายที่สุดของมัน คุณพัฒนาอิทธิพลของคุณและเปลี่ยนสถานการณ์รอบๆ ตัวคุณ เมื่อเวลานั้นเป็นความมืดที่สุดและความยากลำบากเป็นสิ่งที่ใหญ่ที่สุด คุณมีผลกระทบทางบวกต่อบรรดาผู้ที่อยู่รอบๆ ตัวคุณไหม? คุณรับมือกับความทุกข์ยากอย่างไร? คุณเป็นแคโรท ไซ์ หรือเมล็ดกาแฟ?”

(ข้าพเจ้าทำแหล่งที่มาของตัวอย่างประกอบนี้หายไป ซึ่งเรื่องตรงนี้ข้าพเจ้าได้ปรับแต่งบ้าง)